

BERXWEDAN

HER TÎŞT Jİ BO ENÎYA RİZGARÎYA NETEWA KURDİSTAN

Sayı 34 / Mayıs 1987 / 2.50.-DM

ERZURUM'DA ASKERİ CEPHANELİĞE

SABOTAJ:

ÇOK SAYIDA ÖLÜ VE YARALI VAR

Faşist ordunun Şemdinli'de hezimete uğratıldığı 28 Nisan 1987 günü, Erzurum-Ilıca'da da bir askeri mühimmat deposu havaya uçuruldu. Ilıca ile Kandilli arasındaki bir tepede yeraltında bulunan cephanelikte patlama sabah saatlerinde meydana geldi.

9. Kolordu Komutanlığına bağlı askeri cephanelikte, peşpeşe patlamaların ardından büyük bir yangın çıktığı görüldü. Sömürgeciler olayda 7 askerin öldüğünü ve 10 kadarının da ağır yaralandığını açıkladılar. Ancak yangının da etkisiyle tümden havaya uçan cephanelikte düşman kayıplarının açıklanandan çok fazla olduğu, ayrıca asker kaybının yanısıra, düşmanın maddi kayıplarının da çok büyük olduğu bildirilmektedir.

Direniş alevlerinin Kürdistan'ı boydan boya sardığı bir ortamda, düşman, hiçbir alanda kendisini güvenlikte hissedemeyeceğini ve her an içten veya dıştan büyük darbeler alabileceğini de böylelikle bir kere daha anlamış oldu.

Gerilla Şemdinli'de Vurdu

1 Binbaşı, 2 Üsteğmen 60 Asker Öldürüldü

- **Çarpışmada 1 düşman helikopteri de roketle vurularak düşürüldü**
- **Eylemden önce Bağlar köyüne yapılan baskında bütün korucuların silahlarına el kondu**

- **Gerillalarımız yoğun köy toplantılarını sürdürüyor. Kürdistan gençleri Kurtuluş Ordusu saflarına akın ediyor. Tekeli köyündeki toplantının ardından 13 kişi ARGK saflarına katıldı.**
- **Faşist Türk ordusunda izinler kaldırıldı. Savaş doğrudan Genelkurmay Başkanlığından yönetiliyor. Hakkari, Botan ve Mardin'de çarpışmalar devam ediyor.**
- **Gercüş, İdil, Dersim ve Eruh'ta meydana gelen çarpışma, pusu ve saldırı eylemlerinde içinde subayların da bulunduğu 45 asker, 5 çete ve 5 ihbarcı-hain öldürüldü.**

Savaş haberleri 2. sayfada

ZİNDANLARDAKİ SAVAŞ ESİRLERİ KUKM'NE KARŞI REHİN TUTULUYOR

● PKK Mardin Grubu Davasında 4 İdam Daha

Sömürgeci-faşist Türk devletinin başvurduğu diğer çılgınca bir uygulama da Eskişehir cezaevlerindeki savaş esirlerine yönelik teslim alma, ihanete zorlama, direnişlerini bastırarak uluslararası etkinliğini kırma ve rehin tutma metodudur.

Bilindiği gibi Adana Cezaevinde bulunan savaş esirlerinden 60'ı Eskişehir Cezaevine ani bir uygulamayla taşırılmıştı. Savaş esirlerinin Eskişehir Cezaevine taşırılması yer değişikliğinden kaynaklanan bir uygulama olmaktan ziyade, birçok plan ve amaçların sonucudur. Her şeyden önce savaş esirleri Adana Cezaevinden taşırılmadan önce sömürgecilik ve dünya kamuoyu bu alanda güçlü bir direnişe tanık olmuştu. Adana Cezaevi direnişi, sömürgeciliğin tilki kurnazlığı misalı "demokrasiye geçiş" yaygarasıyla, ilerici insanlığın nasıl aldatılmak istendiğini gözler önüne serdi. Gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş savaşı ve PKK'li savaş esirlerinin zindan direnişleri, öteden beri sömürgeci-faşist TC'nin maskesini düşüren, sahtekarlıklarını ortaya çıkaran olguların başında yer almıştır. İşte Adana Cezaevinde sergilenen direniş, faşist rejimi bir kez daha

Devamı 5. sayfada

1 Mayıs Tüm Dünyada Enternasyonalist Bir Ruhla Kutlandı

Birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs, her yıl olduğu gibi bu yıl da başta sosyalist ülkeler olmak üzere tüm dünyada milyonların katılımıyla miting, yürüyüş, gösteri, toplantı vb. eylemlerle coşkunca kutlandı.

Kürdistan'da da halkımız, işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'ı, PKK-ERNK-ARGK önderliğindeki KUKM'ni 30 Nisan 1987'de ordulaşma temelinde yaygın bir gerilla savaşının tüm Kürdistan sathında yaygınlaştırılması anlamında yeni bir tarihsel dönem olarak belirlenmesiyle yoğunlaştırılan bir gerilla hareketiyle kutsal direnme savaşını Kürdistan'da yükselterek karşılıyor.

1 Mayıs dolayısıyla PKK-Avrupa Temsilciliğinin yayınladığı bildiride, 1 Mayıs'ın içinde bulunduğumuz dönemde artan önemini, dönemin özelliklerini ve halkımızın yürüttüğü kutsal ba-

Devamı 4. Sayfada

Newroz Kutlama Geceleri Başarıyla Sonuçlandı

● Son olarak kutlanan 4 geceye 3600 kişi katıldı

Viyana/Avusturya: 18 Nisan 1987 tarihinde Viyana'da kutlanan Newroz Birlik, İsyan ve Direniş Gecesi'ne 600 civarında Kürdistanlı yurtsever katıldı. HUNER-KOM'un hazırlayıp sunduğu kültür programının dışında, bölgesel olarak hazırlanan biri kadın, diğeri ise kadın ve erkeklerden oluşan iki folklor ekibi, ayrıca yurtsever bir ozan da programa katılarak gecenin daha güçlü geçmesine katkıda bulunuldu. Coşku ile kutlanan geceye katılan kitleler arasında kadın ve yaşlı kesimin çoğunlukta oluşu dikkat çekici bir durumdu.

Den-Haag/Hollanda: 18 Nisan 1987 tarihinde iki ayrı yerde kutlanan Newroz Birlik, İsyan ve Direniş Geceleri'nden diğeri ise Den-Haag/Hollanda'da yapıldı. Ulusal kurtuluş mücadelemize yönelik komplo ve saldırıların en fazla yoğunlaştırıldığı alanlardan biri olan Den-Haag'ta kutlanan geceye 1500'ün üzerinde kitle katılımı gerçekleştirilerek mücadelemize yönelen bütün saldırı ve komploların başarısız kalarak geri tepeceği kanıtlanmıştır.

Devamı 3. sayfada

Van'da KUKM Yanlısı Üniversite Öğrencisi M. Şirin TEKİN Katledildi

Van'da 3 Mayıs 1987 günü, 100. Yıl Üniversitesi Veteriner Fakültesi öğrencisi, KUKM yanlısı Mehmet Şirin TEKİN, sömürgeci kolluk kuvvetleriyle içiçe çalışan faşist milisler tarafından bıçaklanmak suretiyle katledildi.

Faşist rejim olayın oruç tutup-tutmama gibi basit bir tartışmadan kaynaklandığını öne sürdü, oysa olayın boyutları çok daha farklıydı. Katledilen M. Şirin TEKİN adlı öğrenci, ulusal kurtuluş mücadelemize sempati duyan bir yurtseverdi. Ve katledilmesinin asıl nedeni de, faşist rejim yetkililerinin iddia ettikleri gi-

Devamı 5. Sayfada

Brüksel'de Basın Toplantısı

ERNK SÖZCÜSÜ KUKM'NİN YENİ BİR SÜRECE GİRDİĞİNİ BELİRTTİ

6.5.1987 tarihinde Belçika'nın başkenti Brüksel'de **ERNK Avrupa-Temsilciliği,** 30 Nisan 1987 tarihinin, ordulaşma temelinde yaygın gerilla savaşının tüm Kürdistan sathında yürütülecek olan yeni bir dönemi başlatması nedeniyle bir basın toplantısı düzenledi.

Birçok ülkeden basın mensubunun katıldığı toplantıda konuşan ve gazetecilerin sorularını cevaplandıran Avrupa ERNK sözcüsü, basın toplantısının düzenleniş amacını açıkladıktan sonra, içine girilen yeni dönemin hangi gelişmelerin

Devamı 4. sayfada

Gerilla Şemdinli'de Vurdu

1 Binbaşı, 2 Üsteğmen 60 Asker Öldürüldü

Yaygın gerilla eylemleri Kürdistan'ın dörtbir tarafını sararken, 28 Nisan günü Şemdinli yakınlarında sömürgeci-faşist Türk ordusuna ağır bir darbe daha indirildi. Bir düşman komando birliği pusuya düşürülerek imha edildi. Bu olayın ardından helikopter desteğinde yardıma gelen düşman birlikleriyle Kurtuluş Ordusu kuvvetleri arasında şiddetli çarpışmalar meydana geldi. Çarpışmalarda 1 binbaşı ve 2 üstteğmen olmak üzere toplam 60 kadar düşman askeri öldürüldü. Gerilla birliklerimizle faşist ordu sürüleri arasındaki çarpışmalar yoğun olarak devam ediyor.

ARGK savaşçılarının saldırıları sonucu faşist ordunun peşpeşe yenilgiler almasının ardından bir de Şemdinli'de böylesine hezimete uğraması, faşist rejimin en üst düzey yetkililerini adeta şoke etti. Başta Evren ve Özal olmak üzere faşist şeflerin çelişkili demeçleri birbirini izledi. Dış kaynaklı çeşitLi haber kurumları bu olayı Türk ordusunun yenilgisi olarak değerlendirdiler. Bunlardan İran Resmi Haber Ajansı (İRNA), faşist Evren'in demecini, *"Türk ordusu Kürdistan gerillaları karşısında yenilgiye kabul etti"* biçiminde yorumladı.

Edinilen bilgilere göre, ulusal kurtuluş mücadelemizde daha ileri bir aşamanın görkemli bir ilanı olan Şemdinli olayı şu şekilde gelişti:

Halk kurtuluş ordumuz ARGK'ye bağlı gerilla birlikleri son günlerde alanda yoğun olarak sürdürdüğü çeteleri silahsızlandırma eylemlerinden bir tanesini de 28 Nisan 1987 günü, Hakkari'nin Şemdinli ilçesine bağlı Bağlar köyünde gerçekleştirdi. Sabah saatlerinde köye giren birliğimiz "köy korucuları"nın silahlarına el koyarak ve bir toplantıyla eylemin amacını da köylülere anlatarak köyden ayrıldıktan sonra, olay sömürgeci yetkililere ihbar edildi. Fakat ihbar edildikleri haberini alan gerilla birliğimiz, düşmanın gelebileceği yolun uygun bir yerine pusu kurarak düşmana daha büyük bir darbe vurmak üzere beklemeye başladı.

Saat 17.00'ye doğru, beklenildiği şekilde, bir düşman askeri konvoyu savaşçılarımızın pusu kurduğu alana doğru yaklaşmaya başladı. Büyük bir soğukkanlılıkla düşman konvoyundaki tüm araçların çembere girmesini bekleyen savaşçılarımız, bir anda her taraftan yoğun bir ateş başlattılar. Roketatar ve el bombalarının da etkin bir biçimde kullanıldığı saldırıda, çok kısa bir sürede konvoydaki araçların hepsi tahrip edildi ve en seçkin komandolardan oluşan düşman birliği, komutanları da dahil olmak üzere tümden imha edildi. Öğrenildiğine göre, sadece bir erin ağır yaralı olarak kurtulabildiği komando birliği, 1 binbaşı ve 1 üsteğmenin komutasında 50 kadar askerden oluşmaktaydı.

Bağlar köyü, Güzelkaya mezrası yakınlarındaki bu pusu eylemini başarıyla sonuçlandıran kahraman savaşçılarımız toplanarak hızla alandan ayrıldılar. Ancak çarpışmayı haber alan düşman havadan helikopter filolarıyla alana 'özel tim'lerden oluşan yeni güçler taşımaya başladılar. Gerilla birliğimiz Tütünlü köyü mıntıkasında iken düşman helikopterleri tarafından farkedildi. Düşman, helikopterlerle havadan indirme yaparak savaşçılarımızın önünü kesmek ve böylelikle arkadan gelen birliklerinin de yardımıyla çembere almak amacındaydı. Ne var ki kahraman savaşçılarımız düşmanın bu hevesini kursağında bıraktı. İsabetli roket atışlarıyla bir düşman helikopterinin düşürülmesi üzerine, diğerleri indirme yapamadan düşürülmek korkusuyla kaçtılar. Roketle vurularak düşürülen düşman helikopterinde bulunan 1 pilot üsteğmen ile 10 kadar özel tim elemanından da kurtulan olmadı.

Böylelikle çarpışmalarda toplam 1 binbaşı, 2 üsteğmen ve 60 kadar düşman askeri ve 'özel tim' elemanı öldürülerek savaş dışı bırakıldı. Bu ağır yenilgi karşısında çılgına dönen faşist generaller, bu kez fantom savaş uçaklarını havalandırarak dağı-taşı bombaladıklarında ise çok geç kalmışlardı ve hiçbir sonuç alamadılar. Çünkü gerillalarımız güvenlikli üslerine ulaşmıştı artık.

Faşist ordu sürülerine vurdukları bu ağır darbe ile düşmana kesin bir yenilgi yaşatan devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz, bu şanlı eylemleriyle aynı zamanda tüm dünyaya da halk savaşımızın yeni bir aşamaya yükseldiğini ilan ediyordu. Ordulaşma ve yaygın gerilla savaşı aşamasına geçtiğimiz bu dönemde, sömürgeci-faşist Türk devleti ve ordusunun tükenmişliğine ve gerillalarımızın kahramanlıklarına tanık olan halkımız, kendi öz kurtuluş ordusu ARGK'nin saflarına artık kitleler halinde akın etmektedir.

Gerillalarımız Köy Toplantılarını Sürdürüyor:

TEKELİ KÖYÜNDE 13 KİŞİ ARGK SAFLARINA KATILDI

Faşist Türk sömürgecileri, Hakkari bölgesine durmadan yeni güçler sevkederek, havadan ve karadan geniş operasyonlara giriştiklerini, Şemdinli'de öldürülen askerlerinin kanlarının yerde kalmayacağını tekrarlayıp dururken gerilla birliklerimiz faaliyetlerini kesintiye uğratmaksızın sürdürüyorlar. Savaşçı birliklerimiz, faşist ordu sürüleriyle çarpışmaların yanısıra, köy toplantıları, milis çeteleri silahsızlandırma, işbirlikçi-ajan kesimlere yönelik cezalandırma eylemleri vb. çok yönlü çalışmalarını da başarıyla devam ettiriyorlar.

Şemdinli eyleminin hemen ardından, Dersim'den Mardin'e kadar Kürdistan'ın birçok alanında olduğu gibi, bizzat Şemdinli alanında da birçok eylemin gerçekleştirilmesi, faşist rejim sözcülerinin "sınır ötesine kaçtılar" vb. yalanlarını bir kez daha açıkça gözler önüne sererek boşa çıkarmış oldu.

29 Nisan günü, Şemdinli'nin Güzelkonak köyünde, sömürgecilerle her türlü alçakça işbirliğine girerek yöredeki yurtseverlere çeşitli baskılar uygulayan ve çeteciliğin çöküşünü engellemeye çalışan aşiret reisi Hakkı Töre'nin evi, kurtuluş kuvvetlerimizin saldırısı sonucu enkaz haline getirildi.

Yine faşist ordu sürülerinin en üst rütbeli generallerin denetiminde kudurmuşçasına operasyonlar sürdürdüğü günlerden 30 Nisan 1987'de gerilla birliklerimiz köy toplantılarından birini de Şemdinli'ye bağlı Tekeli köyünde gerçekleştirdi. Halk gerillaları büyük bir sevinçle karşıladı. Şemdinli eylemi yurtseverlerin sevincini ve çoşkusunu hayli yükseltmişti. Savaşçılar köylülere son gelişmeler ve halk savaşımızın vardığı yeni aşamanın özellikleri hakkında geniş açıklamalar yaptılar. Toplantıdan sonra gerilla birliği köyden ayrılırken, kadınlı-erkekli 13 kişi de, ARGK saflarında sömürgecilere karşı savaşmak üzere gerillalara katıldılar. Birçok köyden olduğu gibi Tekeli'den de saflara katılmak isteyenlerin istemlerini geri çevirmeyen birliğimiz, yeni katılan savaşçılarla birlikte köyden ayrıldı. Ancak yeni katılanlardan, çeşitli nedenlerle durumları uygun görülmeyen 3 kişi daha sonra köylerine geri gönderildiler.

Sömürgeci basın "Tekeli köyünü basan PKK militanları 13 kişiyi kaçırdı" vb. biçimlerde olayı çarpıtmak istediyse de, Kürdistan'daki gelişmelerden az-çok haberdar olanlar, bunun, ARGK saflarına kitlesel akışın bir parçası olduğunu çok iyi bilmekteydiler.

ARGK Savaşçılarının Sömürgecilere 1 Mayıs Darbesi:

GERCÜŞ'TE 1 ÜSTEĞMEN VE 20 ASKER İMHA EDİLDİ

Kurtuluş Ordusu kuvvetleri, 1 Mayıs İşçi Bayramını, biri üsteğmen olmak üzere 20 düşman askerini imha ederek kutladılar. Öteden beri alarm durumunda olan sömürgeci askeri birliklerin, Şemdinli eyleminden sonra izinleri de kaldırarak tüm gücü ve olanaklarıyla gerilla saldırılarından korunmaya çalıştığı bir ortamda, uğratıldığı bu ağır kayıp aynı zamanda gerilla birliklerimizin gücü ve taktik ustalığının da en açık göstergesi oldu.

Edinilen bilgilere göre 1 Mayıs 1987 günü, Mardin'in Gercüş ilçesine bağlı Yamanlar köyü yakınlarında, bir düşman askeri cemsesi havaya uçuruldu. Günlerden beri çevre köylerde halkı işkenceden geçiren birlik, o gün sabah da yine zulüm ve işkencelerini sürdürmek amacıyla Yamanlar köyüne gitmekteydi. Ne var ki, daha köye varmadan, savaşçılarımızın yola döşedikleri mayınlara çarpan düşman askeri aracı parçalanarak içindekilerle birlikte imha oldu. Cemsede bulunan 1 üsteğmen ile 20 askerden kurtulan olmadı. Burjuva basını bu olayı da çarpıtarak sadece 1 üsteğmenin öldürüldüğünü ve iki erin de yaralandığını duyurmasına rağmen, havaya uçurulup onlarca parçaya bölünen cemsede yaralı olarak kurtulmanın mümkün olamayacağını ve araçta en az 20 askerin bulunduğunu yöre halkı çok iyi bilmekteydi.

Savaşçılarımızın usta bir taktikle gerçekleştirdiği bu eylem, halkımıza baskı ve zulüm uygulayan işkencecilerin yaptıklarının yanlarına kalmayacağının ve Kürdistan'ın sömürgeci barbarlara mezar edileceğinin çarpıcı bir kanıtı oldu.

Ayrıca 4 Mayıs günü aynı taktikle bir darbe de çete sürülerine indirildi. Gercüş'ün Haraba Benne (yeni adı Seki) köyünden Midyat'a çeteleri taşıyan traktör, önceden savaşçılarımız tarafından yola döşenen mayınlarla tahrip edildi. Traktörde bulunan köy korucularından, aralarında Hasan Yılmaz, M. Ali Tunç ve Ali Sönmez'in de yer aldığı en az 5 hainin öldüğü bildirilmektedir.

Bölgede "özel harekat timleri", "özel vurucu timleri" ve ordu sürülerinin kol gezdiği bir ortamda, ardarda gerçekleştirilen bu başarılı eylemler sömürgecilerin çaba ve çırpınışlarının hiçbir sonuç vermeyeceğinin açık ve somut bir göstergesi olurken, yurtsever yöre halkının sevincini bir kat daha arttırmıştır.

İDİL-CEHENNEMDERESİ ÇARPIŞMASINDA 15 ASKER ÖLDÜRÜLDÜ

Mardin'in İdil ilçesinde geçtiğimiz 17 Nisan tarihinde meydana gelen ve iki gün aralıksız devam eden ancak ayrıntılarını daha yeni öğrenebildiğimiz çarpışmalarda 15 düşman askeri öldürüldü. Çarpışmada helikopter ve panzer destekli yüzlerce kişilik düşman gücüne karşı iki gün boyunca kahramanca direnen iki savaşçımız da şehit düştü.

17 Nisan günü, İdil'in Hespist köyü yakınlarında görevden dönen iki savaşçımız bir düşman askeri birliğiyle karşılaşır ve çatışma başlar. Savaşçılarımız kendilerinden sayıca çok çok fazla olan düşman birliğini atlatarak çarpışma alanından uzaklaşmayı başarırlar. Ancak düşman birliğinin yardım istemesi üzerine, alana helikopterler ve panzerlerle birlikte takviye asker sürüleri sevkedilir. Savaşçılarımız, düşmanın güçleriyle Cehennemderesi denilen mevkide yeniden karşılaşarak çatışmaya başlarlar. 700 kişiden fazla olduğu bildirilen faşist ordu sürüleriyle 2 ARGK savaşçısı arasındaki bu çatışma 24 saatten fazla devam eder, çatışmada düşman askerlerinden 15'i öldürülür. Eşsiz bir direniş örneği sergileyerek iki gün boyunca düşmanla çatışan savaşçılarımızın mermileri biter. Bu kez el bombalarıyla düşmana saldıran kahraman savaşçılarımız çatışmada toplam 15 düşman askerini öldürüp, çoğunu da yaralamak suretiyle savaş dışı bırakarak şehit düşerler.

İki gün boyunca süren çatışmada, düşman, karşısında çok kalabalık bir güç olduğunu sanır. Oysa çatışma bittiğinde, iki gündür savaştığı gücün sadece 2 ARGK savaşçısı olduğunu görünce çılgına dönen faşist komutan bu zavallılığını ve acizliğini örtbas etmek için yalana başvurmaktan başka çare bulamaz. Kalabalık sayıdaki bir gerilla birliğiyle karşılaştıklarını, bunlardan 4'ünü öldürdüklerini, geri kalanının ise kaçıp kurtulduklarını ilan eder. Oysa gerçekte, yüzlerce kişilik faşist ordu sürüsünün sadece 2 savaşçıyla karşılaştığını iyi bilen halk, sömürgeci-faşist rejimin çürümüşlüğüne ve acizliğine böylece bir kez daha tanık olur.

Bir Jandarma Devriyesi de Eruh'ta Pusuya Düşürüldü:

BİR MANGA ASKER İMHA EDİLDİ

Son günlerde faşist ordunun korkulu rüyası haline gelen gerilla pusularında, düşmana çok ağır kayıplar verdirilmektedir. Bu kayıpların yanısıra, sömürgeci-askeri birliklerde büyük bir korku, panik ve telaşa yol açan gerilla saldırıları, en üstten en alta kadar düşman ordusu saflarında morali sıfıra indirmiştir. Kendi başınlarına zaman zaman yansıdığı gibi özellikle operasyon birlikleri —yani gerillalarla karşılaşma olasılığı daha fazla olan birlikler— arasında firarlar, intiharlar ve birbirini vurma gibi olaylara hemen hemen her gün rastlanılır olmuştur.

İşte düşman ordusunu, verdiği kayıplardan da öte, psikolojik olarak da adeta bozguna uğratan gerilla pusularından bir tanesi de 25 Nisan 1987 tarihinde Eruh alanında gerçekleştirildi. Eruh'a bağlı Bağgöze köyünün sarp ve dağlık bir alanında, bir düşman devriye grubu, gerilla birliklerimiz tarafından pusuya düşürüldü. Savaşçılarımızın yoğun ateşine düşman askerleri de karşılık vermeye çalıştıysa da etkili olamadılar. Kısa

süren bir çarpışmada 1 düşman mangasını imha eden gerillalarımız kayıp vermeden alandan ayrıldılar.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin yaygın gerilla savaşı aşamasına geldiği bu dönemde, ülkemiz Kürdistan'ın her yanında kızgın bir savaş yaşanmakta ve savaş alanlarından her gün yeni ve daha büyük eylem haberleri yayılmaktadır. Her gün çığ gibi büyüyen kendi öz ordusu ARGK'nin başarılarını gördükçe, halkımız kesin olarak inanıyor ki, **Kürdistan faşist Türk sömürgecilerine mezar olacaktır.**

DERSİM'DE DE DİRENİŞ EYLEMLERİMİZ KESİNTİSİZ DEVAM EDİYOR

Kürdistan'da gerilla savaşımızın en çok geliştiği ve boyutlandığı alanlardan bir tanesi de Dersim'dir. Faşist Türk sömürgecileri ile her türden uşaklarının hiçbir çabası bu yöredeki halkımızın, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş saflarına akınını önleyememektedir. Her türlü yola başvurup sonunda çaresiz kalan düşman, şimdi de köyleri toptan sürgün etme ve "stratejik köyler" oluşturma gibi tehditlerle halkın gerillaya desteğini ve gençlerin ARGK saflarına katılmasını engellemeye çalışmaktadır. Fakat gerillalarımızın daha geniş ve güçlü birliklerle gerçekleştirdiği devrimci eylemler faşist rejimin bu çabalarını da daha şimdiden boşa çıkarmış bulunmaktadır. Bu eylemlerden öğrenebildiklerimiz şunlardır:

1 Mayıs 1987 tarihinde, Dersim'in merkez köylerinden olan Güleç köyüne gerillalarımız bir baskın düzenlediler. Sömürgecilerle yakın işbirliği halinde bulunan köy muhtarı İbrahim Papağan köyün dışına çıkarılarak kurşuna dizildi.

2 Mayıs 1987 günü, Dersim merkezine bağlı Geyiksu bucağının Borcan mezrası, ARGK'ye bağlı bir grup savaşçımız tarafından basıldı. Burada oturan Ahmet Karataş adlı hain halkın da isteği üzerine yargılanarak ölüm cezasına çarptırıldı. Yaptığı ihbarlarla birçok devrimcinin kanına giren bu hain-ajanın cezası, kurşuna dizilmek suretiyle infaz edildi.

Yine 2 Mayıs 1987 günü, Pülümür ilçesine bağlı Kabayel köyüne savaşçılarımız tarafından bir baskın düzenlendi. Akşam saatlerinde gerçekleştirilen baskında gerillalar köyü kontrol altına aldıktan sonra bir grup savaşçı, hain-ihbarcı Binali Gönültaş'ın evine yöneldi. Saldırıda, ihbarcının karısı ile o anda evinde bulunan Dursun Bektaş adlı bir yakını öldürüldü. Tesadüfen evde bulunmayan bu hain, pis canını şerefsiz bir ölümden bu seferlik kurtarmış oldu.

Eylemin ardından köy halkına yönelik yaptıkları konuşmada, ihanetin mutlaka cezalandırılacağını kesin bir dille vurgulayan savaşçılarımız, daha sonra alandan ayrılarak üslerine döndüler.

Newroz Kutlama Geceleri Başarıyla Sonuçlandı

Baştarafı 1. sayfada

HUNERKOM'un hazırlayıp sunduğu Newroz kültür programının dışında siyasi konuşmalar yapıldı. Ayrıca bölgede hazırlanan bir folklor ekibi ile müzik grubu da programda yer alarak geceye canlılık kazandırdılar. Kitleler tarafından coşku ile izlenen gece gelenekselleşmiş **"Apo Hatê Hılvanê"** türküsü eşliğinde çekilen halaylarla son buldu.

Nürnberg: 7 Mart 1987 tarihinde "Özgürlük Yolu" denilen güruh tarafından alçakça katledilen Ahmet AYDIN adındaki ERNK savaşçısının katledilişi ile birlikte Alman polisinin yurtseverlere yönelik saldırıları daha da yoğunlaştı. Katili salıvermekle kalmayan polis yurtseverlere yönelik yoğun bir tutuklama kampanyası başlattı. Gerek Alman polisinden ve gerekse işbirlikçi hain güçlerden gelen bütün saldırılara rağmen güçlü bir katılım ile 25.4.1987 tarihinde kutlanan geceye 1000'in üzerinde Kürdistanlı yurtsever katıldı. Hazırlanan **"Ulusal Birliğe Doğru"** adlı programın dışında, koro, folklor, tiyatro, Koma Berxwedan ve üç dilden yapılan siyasi konuşmayla birlikte bölgesel düzeyde hazırlanan bir folklor ekibi ile bir ozan da katıldı. Gece coşku ile sonuçlandırıldı.

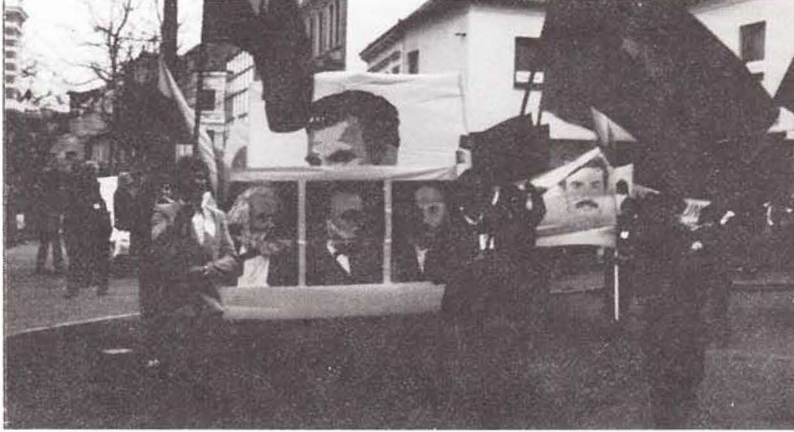
Avustralya: Diğer bir gece Avustralya'da yapıldı. Binlerce kilometre uzak alanlarda yaşam mücadelesi veren ve ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimiyle bütün sorunların ulusal kurtuluş sorununa direkt bağlı olduğunu kavrayarak her şeylerini mücadeleye vermeye hazır olan Kürdistanlı yurtseverler, bu alanda da kutladıkları Newroz gecesinde ulusal kurtuluş cephemiz ERNK'ye bağlı olduklarını en iyi bir şekilde kanıtladılar.

Böylece 14 Şubat'tan itibaren başlayan Newroz kutlamaları, başarı ile sonuçlandırılmış oldu. Bu yıl kitlelerin yoğun talebi üzerine Avrupa'nın yirmiye yakın alanında Newroz kutlama geceleri düzenlendi. Toplam 30 bin civarında kitle katılımının gerçekleştiği **Newroz Birlik, İsyan ve Direniş Geceleri,** bütün düşman saldırılarına rağmen başarılı ve coşkulu bir şekilde sonuçlandırıldı.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişip Halk Ordumuzun yaratılmasında önemli adımların atıldığı, halkımızın genç, ihtiyar demeden 7'den 70'e ERNK bayrağı altında birleşerek görev aldığı, '87 yılı Newroz kutlamaları açısından da önemli mevzilerin kazanıldığı bir yıl oldu.

Kürdistan'da '87 Newroz'unu kan ve barut içinde kutlayan halkımız, ARGK güçlerinin geliştirdiği direniş ve düşmana vurduğu büyük darbelere tanık olarak, mücadeleye daha sıkı sarıldı ve yüzlerce evladını ordu saflarına gönderdi. Büyük zorluklar pahasına da olsa oldukça az bir kayıp ile karşılanan, Newroz, halkımız için gerçek anlamda bir bayram, düşman için ise yenilginin habercisi oldu. Ülke içerisinde düşmana büyük askeri darbeler vurulup, yürütülen siyasi örgütsel çalışma sonucu yüzlerce yurtsever silah altına alındı. Böylesine büyük olan gelişmeleri Newroz'un anlamı ile birleştirerek kutlayan Kürdistanlı yurtseverler başta Güney-Batı Kürdistan, Lübnan, Libya, Suudi Arabistan, Avustralya olmak üzere, Avrupa'nın da birçok ülkesinde bir araya gelerek mücadeleye olan sarsılmaz inançlarını en güçlü bir şekilde dile getirerek, PKK önderliğinde gelişip güçlenen ulusal kurtuluş cephemiz ERNK, halk ordumuz ARGK saflarında bir an önce yerlerini alarak savaşmaya hazır olduklarını kanıtladılar.

Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü 1 Mayıs, Tüm Dünyada Enternasyonalist Bir Ruhla Kutlandı

Baştarafı 1. sayfada

ğımsızlık ve özgürlük savaşımında 1 Mayıs'ın Kürdistan'da kazandığı anlamı kısaca şöyle izah etmektedir: *"Dünya işçi sınıfı, 1 Mayıs 1987'ye, yüzelli yıllık mücadelesini, yarattığı yok edilemez gelişmeler temelinde ve bütün ülkelerde yeni gelişmeler yaratma çabası içinde yaşıyor. Bu dönemin en belirgin özelliği, çılgınlık düzeyine varan emperyalist saldırganlığa karşı daha doğru ve kararlı bir tutum arayışı ve devrimci yenilenme çabası oluyor. Ve içinde bulunduğumuz dönemde bu durumun daha açık ve gelişmiş boyutlarda yaşanacağı gözlemleniyor.*

"Bütün bunlar Kürdistan'da bugün daha açık, keskin ve net olarak yaşanmaktadır. Faşist Türk sömürgeciliğinin ve yerli işbirlikçi gericiliğin en vahşi saldırılarına ve özel savaş dayatmalarına karşı Partimiz ve halkımız en kararlı bir tutumla, büyük bir fedakarlık, cesaret ve yiğitlikle kahramanca direnmektedir. Ve bu direnişi, her türlü engelleyici tutum ve anlayışı bertaraf ederek, her türlü saptırıcı çabayı boşa çıkartarak ve her türlü yetersizliği ve zayıflığı büyük bir çabayla gidererek yükseltmektedir.

"Partimizin önderliği ile halkımız, ulusal ve toplumsal kurtuluş sürecine girmiş ve sürekli gelişen büyük bir ulusal kurtuluş hareketi yaratmış olduğu bugün herkesçe kabul edilmek zorunda kalınan bir gerçektir. Ulusal direniş mücadelemiz, 1987 Kış ve Bahar Atılımlarıyla yeni ve büyük bir gelişme dönemi içine girmiştir. Kürdistan'ın her tarafından devrimci eylemler yükselmekte, büyük bir kurtuluş çalışması yürütülmektedir. Bu atılım bugün tüm halkımızı bağrında toplayan ulusal kurtuluş cephesinin örgütlenmesi ve halk kurtuluş ordusunun inşası doğrultusunda ilerlemektedir. Bütün bunlar harcanan büyük çabalar, yürütülen çok yönlü mücadele ve sürdürülen şiddetli savaş ortamında gerçekleşmektedir. Halkımızın ulusal birliğinin ve örgütlülüğünün yaratılması mücadelesinde bugün çok önemli bir süreç yaşanmaktadır. Faşist sömürgeci Türk devletine her alanda tüm gücünü harcatan gerçek işte budur."

Emperyalist ülkeler başta olmak üzere dünya gericiliği ve iç toplumsal yapımızdan kaynaklanan aşiretçi-feodal güçlerden aldığı destekle halkımıza azgınca saldıran faşist Türk sömürgeciliğinin uyguladığı savaş yöntemlerini, işbirlikçi-uşak Kürt gericiliğinin "yurtseverlik" ve "ilericilik" maskesi altında Türk sömürgeciliğine ve emperyalizme yaptığı piyonluğu ve tüm karşı-devrimci saldırıların, halkımızın ulusal direniş savaşıyla boşa çıkarılacağını izah eden bildiride, devamla uluslararası dayanışmanın öneminin ne olduğunu, halkımızın yürüttüğü kutsal bağımsızlık ve özgürlük savaşının nasıl uluslararası bir anlam kazandığını ve dünya ilerici insanlığının enternasyonalist dayanışma ruhuyla halkımızın direniş mücadelesine sahip çıkmadaki rolünün ne olması gerektiğini şöyle izah etmektedir:

"ABD'nin bir bölgesel kuklası durumunda olan Türk faşizminin, Partimiz önderliğinde yükselen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında bugün iliklerine kadar titremekte olduğu artık hiç kimse için bir sır değildir. Günümüzün Hitlerciliği biçiminde ortaya çıkan bu saldırganlığın Partimiz ve halkımız tarafından durdurulduğu, her türlü zorluğun göğüslenmesi temelinde geliştirilen kutsal bir direniş mücadelesi ile geriletildiği herkes için açık bir olgudur. Bu nedenle, Kürdistan'da ulusal kurtuluş için harcanan çabaların, bir ölüm-kalım savaşı biçiminde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin daha şimdiden çok büyük bir uluslararası anlamı ve değeri vardır. Partimiz ve halkımız, harcadığı böyle soylu çabalarla ve geliştirdiği mücadeleyle sadece kendi kurtuluşuna hizmet etmemekte, bununla birlikte bölge halklarının ve dünya proletaryasının kurtuluş mücadelesine de büyük bir katkı sunmaktadır. Her türlü zorluğa karşı kesintisiz olarak yükselttiği bu mücadelesiyle, dünya proletaryası ve ezilen halklarıyla enternasyonalist dayanışmanın en anlamlı bir örneğini vermekte ve bu konuda da üzerine düşen görevin yerine getirilmesi hususunda yüksek bir bilinçle hareket etmektedir. Ve elbette ki bu konuda sorumluluğu olan herkesten de benzer bir tutum istemektedir."

Kürdistan'da halkımız, birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'ı büyük bir devrimci direnişle karşılarken; Avrupa başta olmak üzere dünyanın birçok alanında bulunan Kürdistanlı yurtseverler de yapılan yürüyüş, miting, toplantı, gösteri vb. eylemlere katılarak birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'ı enternasyonalist bir ruhla coşkunca karşıladı.

Yurt dışı alanlarında yabancı güç ve kuruluşların düzenlediği 1 Mayıs eylemlerine katılan binlerce Kürdistanlı yurtsever, birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs üzerinde toplantılar düzenleyerek; dünya, bölge ve Kürdistan'daki son siyasal gelişmeleri, 1 Mayıs'ın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle kazandığı tarihsel önemini ve ayrıca Avrupa'da bulunan revizyonist, oportünist güç ve kuruluşlarının, oportünizmin batağına sapmış Avrupalı bazı örgüt ve kurumların 1 Mayıs'ın önemini nasıl tersyüz ederek içeriğinden boşaltmaya çalıştıklarını tartışmalı bir platform içerisinde değerlendirdi. Yapılan tartışmalı değerlendirme toplantıları birlik, dayanışma ve mücadele günü dolayısıyla bu yıl ve geçmişte yapılan 1 Mayıs eylemlerinden gereken derslerin çıkarılmasıyla sonuçlandı.

— Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!
— Kahrolsun faşist Türk sömürgeciliği ve emperyalizm!

BRÜKSEL'DE BASIN TOPLANTISI

Kürdistan'da yeni bir sürecin başlatıldığını belirten ERNK sözcüsü: *"Kürdistan'da düşmana ait olan, ona hizmet eden her şey savaşımımızın hedefidir"* dedi

Baştarafı 1. sayfada

ürünü olduğunu kısaca şöyle açıkladı: *"15 Ağustos 1984'te, PKK'nin önderliğinde kurulan HRK (Kürdistan Kurtuluş Birliği) savaşçılarının Eruh ve Şemdinli ilçelerini basmasıyla başlatılan silahlı halk savaşı aralıksız devam etti. Geçen süre, tarih açısından kısa gelebilir. Ama yarattığı gelişmeler açısından bu 2,5 yıllık zaman süreci halkımızın geleceğini tayin etmede önemli ve değerli bir kesittir.*

15 Ağustos 1984'ten bu yana halkımız, ulusal birlik ve mücadele örgütü ERNK (Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi) ve ARGK (Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu) gibi ulusal kurtuluşçu örgüt otoritelerine kavuştu.

PKK'nin 25-30 Ekim 1986'da gerçekleştirdiği III. Kongresi, bugünkü dönemin ilanında belirleyici bir rol oynamıştır. Kongre'de kuruluşu karar altına alınan ARGK, bugün Kürdistan'ın dört bir tarafında gerilla birlikleri oluşturarak sömürgeci Türk devletine ağır kayıplar verdiriyor. Kurtuluş mücadelemiz her geçen gün yeni mevziler kazanarak güçlenmektedir."

Sömürgeci-faşist Türk devletinin, KUKM karşısında içine girdiği çıkmazı ve halkımıza karşı dayattığı savaş yöntemleri üzerine değerlendirme yapan ERNK sözcüsü, sömürgeci Türk devletinin özel savaş uygulamalarından sonuç alamadığını, tersine daha da devleşerek gelişen ulusal direniş savaşımımız karşısında TC'nin en yetkili mercilerinin siyasal yenilgi ve acizliklerini itiraf ettiklerini örneklendirerek, dünya basınını aydınlatacak detaylı açıklamalarda bulundu. İçine girilen yeni sürecin özelliklerini ve Kürt halkının ulusal bağımsızlığı için yürüttüğü haklı mücadelesinde dünya ilerici insanlığına düşen görev ve sorumlulukları, ERNK sözcüsü, konuşmasında devamla şöyle açıkladı:

"Bugün burada, 30 Nisan 1987'den bu yana yeni bir dönemin açıldığını açıklıyoruz. Bu dönem ordulaşma temelinde yaygın gerilla savaşının tüm Kürdistan sathında yürütülmesi dönemidir.

Cephemiz ERNK, halkımızın ulusal birlik ve dayanışma organı olup ulusal ve uluslararası alanda tek yasal temsilcisidir. ERNK devrimci savaşı yükseltmek, savaşarak insanca, özgür ve bağımsız bir yaşamın yolunu açmak için yeni bir devrimci hamle başlatmıştır. Bu hamle ile ülkemiz Kürdistan'da düşmana ait olan, ona hizmet eden ne varsa hepsi savaşımımızın hedefidir.

Kürdistan'da bir savaş cereyan etmektedir. Bu savaşın tarafları savaş örgütlerini habire geliştiriyor. Ülkemiz Kürdistan'ı adım adım, parça parça düşman egemenliğinden kurtaracak yaygın bir gerilla savaşı yürütmek amacıyla cephemiz ERNK'nin askeri kolu Halk Kurtuluş Ordusu her yönüyle donatılacaktır...

Yine bugün, çağdışı, barbar Türk sömürgeciliğine karşı ayağa kalkan, insanca bir yaşama ulaşmak için PKK-ERNK-ARGK önderliğindeki KUKM'de birleşen ve savaşan halkımızın mücadelesinin dünya barış ve demokrasi mücadelelerinin bir parçasıdır. Bunun içindir ki, ilerici insanlık Kürdistan'da yükselen ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizle dayanışmasını daha da çok yoğunlaştırmalı ve sömürgeci-faşist Türk hakimiyetine karşı durmalıdır."

Gazetecilerin sordukları sorular da cevaplandırıldıktan sonra, basın toplantısı başarıyla sonuçlanmıştır. Basın toplantısına katılan basın kuruluşları şunlardır:

ANSA-İtalya, Reuters-İngiliz, BELGA-Fransa, BELGA-Hollanda, BTA-Bulgaristan, İnfo-Türk, TASS-SSCB, Mısır gazetecisi, Le Soir-Fransızca yayın yapan Belçika'nın en büyük gazetesi, Cezayir Basın Servisi, MAP-Fas Haber Ajansı, Tercüman, Milliyet, Yeni Gündem, Güneş, Sabah ve Anadolu Ajansı.

Zindanlardaki Savaş Esirleri KUKM'ne Karşı Rehin Tutuluyor

Baştarafı 1. sayfada

teşhir ederek yeni bir sahtekarca girişimini sonuçsuz bıraktı. Uygulanan her türlü işkence metodları, verilen idam cezaları, katliamlar ve "pişmanlık yasasıyla" elde edilmek istenen "başarının direnişlerle sonuçsuz bırakılması karşısında çılgına dönen sömürgeciler, bir çare daha olarak direnişleri parçalama yöntemine başvurarak, direnişlerin önderliğini yapan 60'ı aşkın savaş esirini Eskişehir E tipi özel cezaevine taşırmıştır.

Edinilen bilgilere göre Eskişehir E tipi özel cezaevine götürülen savaş esirleri tek kişilik hücrelere yerleştirilmiş, birbirinden tecrit edilerek bağlantıları koparılmıştır. Görüşme yasağının olduğu ve zorunlu hallerde —o da ailelerin dayatmasıyla— savcılıktan alınan görüşme izin belgesiyle ancak sınırlı görüşmeler yapılabilinmektedir. Görüşmeye gidebilen ziyaretçilerin de çok sıkı baskı ve sindirme uygulamasına maruz kaldığı ve sıkı bir kontrolle beraber ayakkabılarının çıkarılarak yalın ayak içeriye alındığı, ancak on dakkikayı geçmeyecek bir görüşme süresinin tanındığı bildirilmektedir. Kendi çocuklarıyla görüşebilen aileler, görüşme esnasında uzun mesafeli aralıklarla birbirleriyle yaptıkları konuşmalar sömürgeci cellatlarca not edilmekte, alınan notlar daha sonra cezaevi yönetimince değerlendirilerek baskı aracına dönüştürülmektedir. Dipçikler altında savaş esirleriyle görüşebilen aileler istedikleri tarzda konuşamadıkları gibi yeterli sonuç elde edemeyerek ayrılmak zorunda bırakılmaktadır.

Birbirleri arasında bağlantıların bulunmadığı ve tek kişilik tecrit hücrelerinde günlük işkencelere maruz kalan savaş esirlerine zorunlu ihtiyaçları karşısında ailelerine mektup yazma —üç satırla sınırlandırılarak—, aileleriyle rahatça mektuplaşmaları da yasaklanmıştır. Gazete, kitap, dergi vb. okumanın yasaklandığı cezaevinde en doğal ihtiyaç durumunda olan yatak, battaniye, ayakkabı, terlik, elbise giymeleri ve ailelerince gönderilmeleri yasaklanmıştır. Sadece iç çamaşırla kalabilen savaş esirleri her türlü ihtiyaçtan yoksun bırakılarak tam bir imha olma terörüyle yüzyüzedir.

Bu arada Nisan ayının ortalarında çocuklarıyla görüşmek üzere Kürdistan'dan Eskişehir'e giden bir grup Kürdistanlı kadın, tutuklularıyla görüşemeyince, Eskişehir Cumhuriyet Savcılığına başvurarak görüşme istemlerini iletmiş ve izin belgesini istemişlerdir. Faşist ve sadistçe uygulamaları bu sahada da gösteren sömürgeci-faşist Türk devletinin yetkililerinden biri olan bu zat, görüşmek için izin isteyen bir grup görüşmeci kadına yönelik adi bir dil kulanarak ve tehdit ederek konuşmasında devamla şöyle söylemiştir: *"Doğu'da her gün askerlerimizi öldürürken, buraya gelmiş çocuklarınızla görüşmek isteminde bulunuyorsunuz. Onlar bizim elimizde rehin. Çıkın gidin ve bir daha görüşmek için de başvurmayın, yoksa onların akibetine sizler de uğrarsınız."* Zaten, Eskişehir merkezinin dışında bulunan cezaevine ulaşım olmadığı için ailelerin katlandığı zorluklar yetmiyormuş gibi, bir de sömürgeci kurumların bu adi hareket ve uygulamaları aileleri çileden çıkarttı. Bunun üzerine kendi aralarında anlaşarak Ankara'ya giden bir grup görüşmeci kadın, Türkiye Büyük Millet Meclisi önüne gelerek karşılaştıkları zorlukları, cezaevlerindeki insanlık dışı uygulamaları protesto etmek ve baskıların kaldırılarak görüşmelerin sağlanılması için oturma eylemini başlatmıştır. Basın mensuplarının da izlediği bu eylemlere sömürgeci kurumların, gerekenlerin yapılacağına ilişkin verdikleri sözlerle sonuçlandırılmıştır. Eylemci kadınların yaptıkları eylemin bir yönünü cezaevlerindeki faşistçe uygulamaları protesto etmeyi amaçlarken, eylemin en önemli diğer yönü ise, Eskişehir Cezaevinde savaş esirlerine uygulanan vahşeti dünya kamuoyuna duyurmak ve ilerici insanlığın sömürgeci-faşist Türk devletinin bu insanlık dışı uygulamalarına karşı sessiz kalmamaları gerektiğinin mesajının iletilmesiydi. Görüşmeci ailelerin savaş esirlerine yönelik baskıların kaldırılması ve görüşmelerin rahatlıkla yapılmasını sağlayabilmek için sömürgeci devlet nezdindeki girişimleri devam etmektedir.

PKK-Mardin Grubu Davasında 4 İdam Daha

15 Ağustos tarihsel atılımından sonra Kürdistan'da estirdiği terörle sonuç almaya çalışan sömürgeci-faşist Türk devleti yaptığı geniş çaplı operasyonlarla çok sayıda yurtseveri tutuklayarak işkenceden geçirmiş ve sömürgeci mahkemelerinde yargılayarak ağır hapis cezalarına carptırmıştır. Mahkeme yüzü görmeyen birçok yurtsever ise Kürt olduğu gerekçesiyle yargılanmaksızın ağır hapis cezalarına çarptırılarak zindanlara doldurulmuştur.

Kürdistan'da sömürgeci-faşist ordu sürülerine ve işbirlikçi hain güçlerine karşı gelişen her silahlı devrimci direniş eylemleri arkasından, sömürgeci-faşist Türk devletinin temsili durumunda olan mahkemeleri ve cezaevi yönetimleri kudurmuşcasına savaş esirlerine yönelerek işkenceden geçirmekte, tek kişilik tecrit hücrelerine koyarak sadistçe uygulamalara başvurmakta ve normal görüşmeleri yasaklayarak hıncını bu yönlü almaya çabalamaktadır. Her direniş eylemi arkasından ağır darbe alan sömürgecilerin yargı organları olan mahkemeleri hemen devreye girerek, hiçbir hukuksal gerekçe göstermeksizin savaş esirlerine idam cezalarını yağdırmakta ve bu yöntemi ulusal kurtuluş savaşımımımıza karşı bir koz olarak kullanmakta-

Nitekim yaygın olarak gelişen bahar eylemliliğiyle beraber sömürgeci-faşist mahkemeler davalara hız kazandırarak, yeni döneme [illegible]n açtığı davalardan biri olan PKK-Mardin Grubu davasında yargılanan 4 savaş esirine daha idam cezası verildi. Kürdistan'da ulusal direniş savaşının başlatılarak gelişmesinden sonra yakalanarak yargılanan ve idam cezasına çarptırılan savaş esirleri şunlardır: Ahmet Doğan, Hamdi Can, Abdullah Temel ve Sabri Kömürcü. Verilen bu idamlarla beraber 146 kişinin idamının onaylanması için teskereler Adalet Komisyonuna gönderilmiştir.

Mahkeme Heyetine "Hakaretten" PKK Hilvan-Siverek Grubu Davasında Savaş Esirleri Bir Kez Daha Yargılandı!

Yıllardır sömürgeci zindanlarda her türlü vahşeti yaşayan savaş esirleri mahkemelerde siyasi savunma yaptıkları, yargılama salonunda mahkemenin faşist uygulamalarını dile getirerek verilen sömürgeci cezaların kendilerini yıldırmadığını, tersine inançlarını daha da pekiştirdiğini söyleyen ve verilen idam cezalarına karşı slogan haykırdıkları gerekçesiyle yeniden yargılanan PKK Hilvan-Siverek ana dava grubundaki 15 savaş esirine 8 yıl daha hapis cezası verildi.

Ek dava ve cezalarla savaş esirlerine ceza üstüne ceza yağdıran sömürgeci yargı organları, bu uygulamalarıyla savaş esirlerini sindirerek pişmanlık gösterebileceklerini ve diğer tutuklu ve hükümlülerin mahkemelerdeki kararlı tavırlarından ve direnişlerinden vazgeçirmenin ve aynı zamanda, kendilerine, tutuklu bulundukları sürece boyun eğmeyen, cezaları bitmiş durumda olan ve salıverilmesi gereken savaş esirlerine bu yönlü disiplin, hakaret vb. gerekçelerle cezalar yağdırarak zindanlarda uzun vadeli tutup amaçladıklarına ulaşacağını zannetmektedir. Ama Hayır! Direniş bayrağını Mazlum, Hayri, Kemal gibi yiğit önderlerinden devralan savaş esirleri "Direnmek Yaşamaktır" sloganıyla bu bayrağı dalgalandırarak, sömürgeciliğin amaçladıklarını kursağında bırakacak güçtedir. Ve sömürgecilik bu alanda da her şeyini kaybedecek, kazanan savaş esirleri şahsında halkımız olacaktır.

PKK Hilvan-Siverek davasında aldıkları idam ve ağır hapis cezaları yanında ek olarak mahkeme heyetine yaptıkları "hakaret"ten dolayı 8 yıl hapis cezasına çarptırılan savaş esirleri şunlardır: Abuzer Dehşet Celalettin Delibaş, Mehmet İzet Baysal, Salih Oğaç, Süleyman Günyeli, Ramazan Ödemiş, Mustafa Güneş, Cuma Karaçalı, Fahri Çiftkuş, Bedrettin Kavak, Salih Kubat, Enver Şimşeksoy, Ahmet Yavuz, Abdurrahman Şevkat ve İrfan Güler.

Van'da KUKM Yanlısı Üniversite Öğrencisi Mehmet Şirin TEKİN Katledildi

Baştarafı 1. sayfada

bi oruç tartışması vb. değil, bu yurtsever özelliğiydi. O, bu özelliğinden ötürü bizzat sömürgeci yetkililerin emirleri üzerine katledildi. Nitekim, "olay hakkında inceleme yapma" adı altında, aslında sömürgeci-faşist devleti temize çıkarmak amacıyla Van'da bulunan SHP heyetine Rektörün söylediği sözler, bu gerçekliği açıkça kanıtlamaktadır. Rektör Nihat Bayşu, açıkça, *"Ölen öğrenci M. Şirin TEKİN'in pek de masum olmadığı, sakin olmadığı"* (7 Mayıs 1987) biçiminde sözler sarfedebilmektedir.

Elbette ki, faşist rejime karşı Kürdistan'da her geçen gün daha da boyutlanan gerilla savaşından etkilenen kesimlerin başında üniversite gençliği yer alacaktır. Zaten gelişmelerin anlamını daha iyi kavrayabilen ve değerlendirebilen üniversite gençliği arasında KUKM sorunu giderek daha yoğun tartışılmakta ve taraftar bulmaktadır. Türkiye'de de üniversite gençliğinin son dönemlerde faşist rejime karşı hareketlenmesinde, Kürdistan'daki devrimci direniş savaşımının önemli oranda etkisi olduğu açıktır. Kürdistan gençliği arasında ise bu mücadeleden etkilenme çok daha yüksek boyutlardadır, hatta neredeyse patlama noktasına gelmiş bulunmaktadır. İşte faşist rejim yetkililerini Van'daki gibi caniliklere yönelten neden budur. Bu tür katliamlarla devrimci ve ilerici gençliğe gözdağı verilmek istenmektedir.

SHP ise, TKP vb. ezeli kuyrukçuları da peşine takarak, gerek Türkiye ve gerekse Kürdistan'daki gençlik kabarmaları karşısında 'emniyet süpabı' rolünü üstlenmiş bulunmaktadır. Kabaran gençlik hareketinin, devrimci bir rotada faşist devlete yönelmesini engellemek, çeşitli kanallara saptırmak için, gençliğe sahip çıkan görüntüsüyle çok yönlü sinsi faaliyetler yürütüldüğü bilinmektedir. En son Van olayında da sözde öğrencilerin haklarını savunmak ve olayı yerinde incelemek amacıyla yöreye geldiğini beyan eden SHP heyeti başkanı Fikri Sağlar'ın sarfettiği, *"Bu olay dileriz bir yangının ilk kıvılcımı olmasın"* şeklindeki sözleri, asıl korkularının gençlik arasındaki gerginliğin ve faşist rejime duyulan kinin bir patlamaya dönüşmesi olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. İşte bu patlamayı engellemek amacıyla faşist rejim yetkilileri —askeri, polisi ve üniversite rektörleri elele— baskı ve katliamlarla gözdağı verirken, SHP ve kuyrukçuları da aynı amaçla demokrasi ve ilericilik maskesi altında sinsi çabalar yürütmektedir.

Fakat şu bir gerçek ki; artık faşist devletin baskı ve katliamları gelişen muhalefeti nasıl sindirmeye yetmiyorsa, sahte solcuların sinsi çabaları ve ikiyüzlülükleri de devrimci muhalefeti çeşitli yönlere saptırmaya yetmeyecek ve Türkiye ile Kürdistan halkları faşizme ve sömürgeciliğe hakkettikleri dersi vereceklerdir. Devrimci-ilerici güçlerin bu konudaki en büyük güvenceleriise, bugün yaygın gerilla savaşı aşamasına gelmiş bulunan dev gibi Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesidir.

Devrimci Direniş Hareketimiz, faşist rejimin ve hempalarının devrimci ve yurtsever emekçilere karşı işlediği suçların şimdiye dek olduğu gibi bundan sonra da sormaya devam edecektir. Ve M. Şirin TEKİN'in katledilişinin hesabı da, bu insanlık düşmanı canilerden mutlaka sorulacaktır.

Ulusal Kurtuluş Mücadelemize Yöneltikleri Saldırıları Yoğunlaştıran

FAŞİST REJİM VE HEMPALARININ ÇIRPINIŞLARI ONLARI KURTARAMAYACAKTIR

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bugün, her zamankinden daha büyük gelişmeler kaydederek, faşist Türk sömürgeciliğinden yeni ve önemli mevziler koparmakta ve bağımsızlığa doğru emin adımlarla yürümesini sürdürmektedir. Halkımız, azgın faşist düşmanla yaşamın her alanında dişediş bir mücadele vermektedir. İnsanlığın, uygarlığın, iyiliğin, güzelliğin baş düşmanı faşist rejim, hiçbir insanlık ve savaş kuralı tanımadan tüm olanaklarını seferber etmekte ve görülmedik vahşet örneklerini sergileyerek kutsal mücadelemizi boğmaya çalışmaktadır. Buna karşılık Kürdistan halkı, şanlı önderi PKK öncülüğünde ve en geniş siyasal birliği olan ERNK'nin saflarında birleşerek bu azgın düşmana karşı kahramanca direnmektedir.

Evet, halkımız bugün faşist rejime karşı eşsiz bir direniş sergiliyor. Düşmanın en barbar saldırılarını yılmadan göğüslüyor. Çünkü o, tarihinde hiçbir zaman yaklaşmadığı kadar, bugün kurtuluşa yaklaştığını biliyor. Ve gücünü biraz da buradan alıyor. Yine Kürdistan halkı, barbar Türk sömürgeciliğinin bu vahşi saldırılarının, can çekişen bir canavarın son çırpınışları olduğunun bilincindedir. Çünkü düşmanın yaşadığı korkuyu ve gerilla birliklerimiz karşısındaki çaresizliğini, tükenmişliğini her gün gözleriyle görmektedir.

İşte, Kürdistan üzerindeki otoritesi her geçen gün hızla zayıflayan sömürgeci-faşist TC'nin iyice açığa çıkan çaresizliği ve tükenmişliği, direniş mücadelesinin öncü gücü PKK'nin azim ve kararlılığı, halkımızın kurtuluşa olan umut ve inancını giderek arttırmaktadır. Bu inançla öncüye daha çok güç ve destek vermesi sonucu halk savaşımız, hızla gelişmekte ve boyutlanmaktadır.

Eğer kör ve sağır değilse ve eğer faşist rejimin iflah olmaz uşağı değilse her insan, Kürdistan'da bugün yaşanmakta olan gelişmeleri, savaşın vardığı boyutları ve bu savaşta sergilenen kahramanlıkları rahatlıkla görüp anlayabilir. Sadece bu kahramanlık değil, Türkiye ve Kürdistan halkları başta olmak üzere tüm bölge halklarının başına bela kesilen, emperyalizmin bölgedeki jandarması 12 Eylül faşist rejiminin nasıl dize getirildiği de rahatlıkla görülebilir. Ve amansızca savaşan bu iki gücün durumlarının yanısıra ihanetin ve düşkünlüğün vardığı boyutlar da apaçık gözler önündedir.

Daha düne kadar iki jandarmanın koca köyleri ayağa kaldırıp halkını dayaktan geçirdiği Kürdistan'da bugün, ARGK'nin üç kişilik bir savaşçı grubu üzerine düşman ancak yüzlerce, hatta binlerce kişilik bir kuvvetle gitmeye cesaret edebiliyor. O da çoğu zaman havadan helikopter ve karadan da panzer vb. zırhlı araçların desteğiyle olabiliyor. Ve bugün, gün geçmiyor ki bir düşman karakolu kurtuluş kuvvetlerimizin saldırılarıyla yerle bir edilmesin; gün geçmiyor ki, ihanetçi çete yuvalarından birkaçı dağıtılmasın; ve yine gün geçmiyor ki, düşman askeri konvoyları gerilla pusularında imha edilmesin. Kısacası, Kürdistan faşist Türk sömürgecileri ve her soydan uşakları için tam anlamıyla bir cehennem olmuştur. Düşman ne yana dönüyorsa halkımızın kutsal ve yakıcı direniş ateşiyle karşı karşıya gelmekte, Kürdistan'ın kendileri için bir batak olduğunu artık kendileri de açıkça itiraf etmektedirler. Sömürgeci basın her gün askeri kayıplarının yüzlere vardığını ilan eden bilançolar yayınlamaktadır. Açık ki, düşmanın verdiği bu rakamlar gerçeklerin çok çok uzağındadır. 15 Ağustos Atılımından bu yana binleri çok aşan düşman kaybı içinde, yüzlerle ifade edilen rakamı belki sadece subay-astsubay kayıpları açısından geçerli olabilir.

Bunun içindir ki, sömürgeci Türk devleti yıllar yılı bağnazca sarıldığı katı inkarcı-kemalist politikayı terketmek zorunda kaldı. 15 Ağustos 1984'te yeni bir aşamaya girerek kesintisiz bir biçimde devam eden halk savaşımızı inkar etmek, örtbas etmek, dışa yansıtmamak ya da olduğundan çok az yansıtmak için TC'nin nasıl çırpınıp çabaladığı bilinmektedir. Fakat gelişmelerin görkemliliği, özellikle '86 sonbaharı ile '87 kış ve bahar hamlelerinin güçlü etkisi karşısında faşist rejim artık mızrağın çuvala sığmayacağını ve devekuşu politikasıyla bir yere varılamayacağını anladı. Faşist şef Evren'den en sıradan yetkiliye kadar, Kürdistan'da bir savaş yaşandığı gerçekliği ve bu savaşın öyle kolay kolay engellenemeyeceğini açıkça itiraf edilir oldu. Kürt ve Kürdistan sorunu düşman çevrelerde çeşitli biçimleriyle açıktan tartışılır oldu.

Elbette ki, tüm bu gelişmelerin sağlanması ve bunca kazanımın elde edilmesi öyle kolay olmadı. Büyük bir fedakarlık, sonsuz bir cesaret, kısacası muazzam bir beyin ve yürek gücü gerekmekteydi. Bu uğurda halkımızın en yiğit evlatları oluk oluk kan akıttılar ve halen de akıtmaktadırlar. İnsanlık tarihinde, ezilen halkların ve sınıfların kurtuluş mücadelesi tarihinde eşine ender rastlanan kahramanlıklar sergileyerek devrimci direniş bugünkü boyutlara ulaştırıldı. Ve eğer bugün Kürdistan düşman için bir cehenneme çevrildiyse, azgın faşist rejime diz çöktürüldüyse işte bu kahramanlıklar sayesinde olmuştur.

Gelinen aşamada, savaş alanlarında yenilgi üstüne yenilgi alan faşist Türk sömürgeciliğinin, ulusal kurtuluş mücadelemize ve onun öncü gücü partimiz PKK'ye karşı değişik bir kampanyayı yeniden gündeme getirdiğine tanık olmaktayız. Bu kampanyada, Özel Harp Dairesi, burjuva basını vb. sömürgeci kuruluşların yanısıra kullanılan güçlerin başında yine Avrupa'daki köy korucuları, reformist-teslimiyetçi uşak kesimler gelmektedir. Acaba UKM'ne yöneltilen bu saldırıların çok yönlü yoğunlaştırılması bir tesadüf müdür?

Dikkat edilirse faşist rejim, devrimci direniş mücadelemiz karşısında hem içte ve hem de dışta iyice köşeye sıkışmış bulunmaktadır. Savaş alanlarında hiçbir önlemi tutmuyor, Kurtuluş Ordusu kuvvetleri karşısında büyük bir çıkmazı yaşıyor. Ekonomik alanda gün günden beter geliyor, her kıtadan borçlu olmadığı ülke yok gibidir. Birçok uluslararası platformda KUKM'nin yoğun bir biçimde gündeme gelmesiyle birlikte, politik alandaki çıkmazı da giderek derinleşiyor. Kısacası faşist rejimin soluğu her alanda hızla tükeniyor.

İşte son dönemde yoğunlaştırılan çabalar ve PKK'nin sözümona "teröristliğini" kanıtlamaya çalışan çok yönlü girişimler, aslında faşist rejimin tükenen soluğunu açmaya yönelik uğraşılardır. Kuşkusuz, PKK'nin uluslararası alanda bugün sahip olduğu saygın bir yeri ve parlak bir prestiji vardır. Faşist Türk devleti, Partimizin bu saygın konumuna biraz da olsa gölge düşürebilirse eğer, bunu kendi hanesine önemli bir kazanç ve başarı olarak kaydedecektir. Bunun için yüzsüzlüğün en çarpıcı örneklerini vermek de gerekse, her türlü insanlık ve ahlak kuralını ayaklar altına almak da gerekse bunda bir an bile olsun tereddüt etmemiştir ve etmeyecektir.

İşte "Özel Harp Dairesi"nin "Anadolu Kadınlar Birliği" imzasıyla dünyanın çeşitli dillerinde yayınladığı renkli broşürler, bu çarpıcı yüzsüzlük örneklerinden bir tanesidir. "Terörizm" başlığıyla ve çeşitli resimlerle süsleyerek yayınladığı bu broşürlerle TC, PKK'nin Hakkari ve Mardin'de "cinayet işlediği"ni, —hain çetelere yönelik kış eylemleri kastediliyor— bu eylemlerin siyasal amaçlı olamayacağını iddia ediyor. Timsah gözyaşları dökerek yüzsüzlüğü öylesine ileri götürüyor ki, sanki yüzyıllar boyunca halkımızı soykırımlara uğratan, gerektiğinde anaların karnındaki bebeleri bile süngülemekten bir an geri durmayan, barbar Türk egemenleri değilmiş gibi, ve sanki bugün, çağ ve insanlıkla alakası olmayan işkence tezgahlarından, çoluk-çocuk yaşlı demeden insanlarımızın üzerine tonlarca bomba yağdırmaya varana kadar çeşitli vahşet uygulamalarına gözünü kırpmadan başvuran kemalist-faşist rejim değilmiş gibi, PKK'yi suçlamaya kalkışıyor. Faşist Türk devleti, yavuz hırsız misali PKK'yi "teröristlikle" suçlayarak kendi terörist karakterini gözardı edebileceğini ve barbarlıklarını unutturacağını sanıyor. Ve dünya ilerici insanlığının KUKM'ne yardımını engellemeye çalışıyor, bunun çağrısını yapıyor. Fakat dünya faşizmi çok iyi tanıyor, yüzüne hangi cilaları çekerse çeksin faşizmin kara yüzü kendisini gizleyemeyecek, dolayısıyla faşist TC'nin bu çabaları da sonuç vermeyecektir.

Zaten Kürdistan'daki gelişmeler bu tür çürük iddialara fazla yaşam hakkı tanımamaktadır. '87 yılında yaşanan gelişmeler, ajan-milis çeteciliğin çökertilmesinin ardından gerilla saldırılarının direkt ve ağırlıklı olarak faşist ordu sürülerine yönelmesi ve düşman askeri konvoylarının peşpeşe imha edilmesi gerçekliği, düşmanın bu yönlü çabalarının önünü kendiliğinden tıkadı. Yani Kürdistan'da yaşanan halk savaşının gerçekliği ve kutsallığı artık tüm dünyaca bilinmekte ve ilerici insanlık tarafından teyid edilmektedir.

Bunun üzerine düşman bu yönlü çabalarını yeniden Avrupa üzerinde yoğunlaştırdı. Yeniden diyoruz; çünkü geçmişte de düşmanın ve işbirlikçilerinin bu tür çabalarına çokça tanık olduk. PKK'nin "teröristliğini" kanıtlamak için, tüm dünyanın gözlerinin önünde ne tür komplolar sergilendiği biliniyor. Bunlar, anımsatmaya gerek duyulmayacak kadar hafızalarda tazeliğini korumaktadır. Bu komploların sahiplerine ne kazandırdığı daha doğrusu onları ne duruma düşürdükleri de bilinmektedir. Fakat her şeye rağmen Türk burjuva basını ile "ÖY", "Rızgari" vb. reformist-teslimiyetçilerin yayın organlarının birbirlerini destekleyerek yeni bir saldırı furyası başlattığı görülmektedir. Büyük bir gayretkeşlikle kollar sıvanarak PKK'nin "teröristliği" kanıtlanmaya çalışılıyor. Avrupa'nın hangi köşesinde bir yaprak kımıldarsa hemen ağız birliği ile PKK sorumlu tutuluyor. "Özel Harp Dairesi"nin broşürleri, Türk burjuva basını ve reformist uşakların yayın organları, seçtikleri sözcüklere varana kadar ağız birliği etmişcesine "PKK'nin cinayet örgütü olduğunu", "desteklenmemesi gerektiğini" söylüyorlar. İşbirliği o kadar açık ki, örneğin Tercüman gazetesi Partimizi ve ulusal kurtuluş mücadelemizi suçlarken, "ÖY" adlı teslimiyetçi uşakların yazdıklarını kanıt olarak gösteriyor.

İpleri faşist rejimin elinde olduğu artık herkesçe çok iyi bilinen bu uşak ruhlu güruhların, ulusal kurtuluşçuluk adına KUKM'ne ve öncü gücü PKK'ye saldırıları ve PKK'yi teröristlikle suçlamaları yeni değildir. PKK, daha ortaya çıktığı dönemlerden başlayarak bu güçlerin saldırılarına maruz kalmıştır. Üstelik zaman zaman PKK'ye karşı üçlü-beşli "güç birlikleri"

Devamı 14. sayfada

"Yeni-Türkçü", Kürt Düşmanı, Solcu Bir Yazar!..

İhsan AKSOY

Türk devleti oldum olası "çağdaş!" bir yol izliyor. "Uygarlığı!" hedefleyen bir yoldur bu... Kısaca anti-komünizm, halk düşmanlığı, şovenizm olarak kendisini gösteren bir yol... Zaman zaman "devrimcilik" maskesi altında da ortaya çıkıyor... Atatürk "inkilaplarının" ikide bir de ısıtılarak sunulması, yeni renklere büründürülerek ortaya çıkması, anti-komünizmi ve halk düşmanlığını, Türk şovenizmini maskelemek içindir...

Türk devleti her zaman kaşarlanmış yöneticileri aracılığıyla bu konuda kökleşmiş bir geleneğe sahiptir...

Türk devleti dünyada eşine rastlanmayacak bir kaypaklıkta, dürüstlükten, gerçekten uzak; aldatmaca, yalan ve fırsatçılık üzerinde temellenen bir iç ve dış siyasetin sahibidir. Güçlüye karşı ellerini oğuşturan, zayıf bulduğunu ezip sömüren bir politikanın güdücüsüdür... İnsan haklarına, halklar arasındaki eşitliğe, çağdaş ilişkilere kesin tavırlı despotik bir devlet yapısındadır...

Elbette bu yapılanma kısa sürede oluşmadı... Osmanlı despotizmi sarsılmaya başlar başlamaz, Türk ırkçılığı, yayılmacılığı gerçek yüzünü göstermeye başladı... Esaret altındaki uluslara karşı amansız kırımlara girişildi. Düşün alanında "Türkçülük" ve "Turancılık" kök salmaya başladı. Bir yandan gözü dönmüş bir yayılma siyasetinin peşine düşülürken, diğer yandan demokratik hak ve özgürlükler ayaklar altına alındı. Irkçı, soven yaygaralar ve "devletin" bölünmezliği çığırtkanlığıyla, mazlum halklara kan kusturuldu. "İlerici dönüşümler" adı altında başka düşünceler ezildi. "İrtica" geliyor denilerek muhalefet sindirildi. Devletin resmi politikası dışarda da aynı hayasızlık ve riyakarlıkla sürüp geldi... Bir yandan Sovyetler Birliği ile görüşülürken, diğer yandan İngiltere'ye heyetler yollandı. Enver-Talat-Cemal paşaların politikası dışta ve içte egemenliğini sürdürdü. Nasıl ki Enver Paşa bir yandan Türkistan'daki gerici unsurları örgütlemeye koyulup, diğer yandan Baku'daki "İslam Ülkeleri İnkilapçıları Kongresine" katıldıysa onun izleyicileri de aynı yolu izlediler. İttihatçılar, nasıl bir yandan Osmanlılıktan bahsedip tüm Osmanlı milliyetlerinin "hürriyetlerinden" dem vurdularsa, Kemal ve ekibi de "Enasırı İslamiye"den bahsederek Türkiye'deki tüm halkların "Yek diğerine eşit ve kardeş olduğunu" söyledi. Ne zaman kendilerini güçlü gördülerse gerçek yüzlerini de açığa vurmakta duraksamadılar... Demokratik hak ve özgürlükler ayaklar altına alındı... Halkların özgürlük istemlerine zulüm metodları, sürgünler ve kırımlarla karşılık verildi.

"Devrimci! Kemal", devrimci yönetimini rayına oturtmak için bir yandan sahte "komünist partisi" kurdurarak Sovyetler'e hoş görünmeye çalışırken, diğer yandan da ilerici, yurtsever, devrimci ve demokrat yazarları, örgütçüleri ağır ceza uygulamalarıyla zindanlara tıktırdı. Bir yandan Sovyetler'le ilişkilere girişirken, diğer yandan M. Suphi ve arkadaşlarını boğdurttu. Bir yandan köylünün halkın gerçek efendisi olduğunu söylerken, diğer yandan eşraf tabakasının burjuvalaşması için kitleler halinde yoksul köylüleri, işçileri karın tokluğuna sömürü cenderesine soktu. "Mazlum Halkların öncüsü", "anti-emperyalist Kemal" bir yandan kılık kıyafet değişikliği, latin alfabesinin kabulü, kadınların içkili dans salonlarına girmesi gibi yeniliklerle "devrimciliğini" benimsetiyor, diğer yandan da "çağdaş uygarlık için" kollarını emperyalizme açıyordu... "İstiklal Harbinin" önderi "Ulu" kişi, ırkçılıkta kendisinden öncekilere taş çıkartacak bir yapıda, pervasız, bilim dışı bir yolda yürüdü... Türk tarih ve dil tezleriyle eşine rastlanmamış yalanlar icat ettirerek "Türk soyuna da" kendisi gibi "Ululuk" kazandırdı. "Damarlarında asil Türk kanı taşıyan", Selanikli "ulu önder", "Muhtaç olduğu kudretini damarlarındaki asil kandan" alarak Kürt halkına yöneldi. Kırımlar, sürgünler birbirini izledi... Türk ve Kürt halklarıyla diğer ulusal topluluklar bir lokma ekmek uğruna bir ömür tüketirken, vurgunlar yaygın bir sömürü ağı içinde giderek yoğunlaştırıldı. Tek partinin "ulu önderi"nin astığı astık, kestiği kestikti. Kendi otoritesine karşı çıkanlar ya "mürteci", ya "komünist", ya "devlet" düşmanıydılar. Bu yaptıkları, ettikleri ve eline bulaşmış mahsun insan kanıyla "Ne mutlu Türküm" diyordu "Ulu önder" arkasında ordusu, etrafında dalkavukları, damarlarındaki asil kandan aldığı kudretle "Türk, övün, güven, çalış" diyordu... Öbek öbek yoksul kitlelerde güvenip övünerek, çalışıp didinerek bu günlere geldi...

"Ulu önder", devletini rayına oturttu. Gelecek kadrolarını yetiştirdi. Ondan sonra gelenler onun mirasına sahip çıktılar. Zaten açık sapma görülse arkada ordu yeni "Kemal"lerin başkanlığında hemen raydan çıktığını savladıkları "son Türk devletini" yeniden rayına oturtmak için harekete geçiyor. Okul kitaplarında Kemal ve onun Türkiye'ye yaptığı fedakarlıklarla dolu sayfaları okuyarak yetişenler de bugün gerek devletin yönetim kademelerinde, gerek gazete sayfalarında ona övgüler düzerek devletin "bekçiliğini" yapıyorlar... İşler biraz yeni düzenlemelere gerek duyduğunda da "fedakar Türk ordusu" hemen müdahale ederek durumu kurtardığını ilan ediyor...

Bir soygun, zulüm, baskı mekanizması olan Türk devletinin korunması için sağcılar ve solcular iş bölümü halindeler... Sağcı yazar, çizer, yönetici "komünizm", "bölücülük", "yıkıcılık", "dış mihrakların kışkırtmaları" konularında ortalığı bulandırırken, solcular da "irtica", "türban", "rabıta" ve "özgürlük!" konularını ele alarak, devletin rayından çıkmaması için çaba gösteriyor ve ortalığı bulandırıyorlar... Ama her iki taraf da Kürtler konusunda elele, omuz omuza çala-kalem verip veriştiriyorlar... Uzun yıllar birlikte Türkiye'de Kürt olmadığını yazdılar... Daha sonra Irak'ta Barzani önderliğinde Kürt silahlı hareketi başladığında sağ kesim, Barzani'nin uzun yıllar Sovyetler Birliği'nde kaldığını, "kızıl" bir "Moskof" uşağı olduğunu keşfetti. Giderek işler büyüdüğünde sol kesimdekiler Barzani'nin Amerikacı, "emperyalist uşağı" biri olduğunu macera dizileri biçiminde yazılaştırdılar...

"Özgürlük", "bağımsızlık", "halkların eşitliği" gibi konuları evirip çevirerek işleyenler, sıra Kürtlere geldiğinde bunları unutup sol ağızdan masallara, karalamalara başlıyor. Hem Kürtler yok, hem de Kürtler emperyalizmin kışkırtmalarıyla ortaya sürülüyor... Böyle riyakar, gerçek ve bilim dışı, sol görünümlü ama halis muhlis Türk şovenisti bir güruhtu bunlar. Kah askerlere alkış tutar, kah onlara karşıymış gibi görünür, kah özgürlük savunuculuğu yapar, kah Sovyet düşmanlığı... İşlerine nasıl gelirse öyle...

Bunlardan bir tanesi ve en pervasızı Cumhuriyet'in köşe yazarı Uğur Mumcu... 1970'ten önce günler günü askerlerin gelmesi için arkadaşlarıyla birlikte yazıp durdu... Üniversite kürsüsünde ünlenmeyen ismini ünlendirmek için dergi ve gazete sayfalarına girdi. Kısa sürede ünlendirildi. Sansasyonel yazılarla işe koyuldu. Gözüpek, bilgili, "istihbaratı güçlü", araştırıcı, yol gösterici, solcu bir yazardı artık. Önce gazetedeki köşesinde "beş para etmez" konuları çok önemli şeylermiş gibi ortaya atıp işliyor, ardından gördüğü destekle gündeme giriyor, sonra yazdıklarını kitaplaştırarak "solcu" bir yazar olarak ilerici, yurtsever, demokrat kesimin sırtından bolca dünyalık sağlıyor... Önünde açık arşivler, cebinde pasaportu, bol parası, dön dolaş veryansın et, ortalığı bulandır, ünlendikçe ünlen ve keyfine bak... Beyimiz sağdan da, soldan da destek gören "maruf" bir solcudur. Sağcılar ona güya dalaşarak solculuğunu kamuoyuna tescil ettiriyorlar, solcular da, "ne yaman bir adam", "mahir bir gazeteci ve araştırmacı" diyerek ona sırt veriyorlar...

Bu solcu gazeteci, 12 Eylül faşist darbesinin generalleriyle birlikte, onların helikopterleriyle Doğu ve Güneydoğu Anadolu olarak belirlediği Kürdistan semalarında keşif uçuşlarına eşlik ediyor ve kuşbakışı geçtiği yollarda "Rahatın ve sükunun Türk ordusunun kararlı tutumuyla sağlandığını" ilan edip için için sevincini açığa vuruyor. Buralarda sorunun sosyal ve ekonomik olduğu kehanetinde bulunuyor...

Sonra "Papa ve Ağca" olaylarına eğilerek, Ağca olayında "Bulgarların parmağı" olduğuna işaret ediyor. Sağ ve sol teröristlerin aynı kaynaklardan beslendiklerini, Türkiye'de bir kargaşa ortamı yarattıklarını söylüyor. Silah kaçakçılığının merkezinin Sofya olduğunu anlatıyor. Bunun için de böyle bir sosyalizme evet diyemeyeceğini, böylesi bir durumun sosyalizmle bağdaşmayacağını işliyor. Verip veriştiriyor., sosyalizme sahip çıkıyor, onun bu türlü olaylarla zedelendiğini ve bunun sorumlularının Sovyetler ve Bulgarlar olduğunu belirliyor. Sonra kitapları sattıkça satıyor...

Sovyetler'e veryansın ederken, Amerikalılara kızıyor. Ermenilerin nasıl olur da böylesi dost bir ülkede kongreyi bile etkileri altına almalarına öfkeleniyor. Ama bu "özgürlükçü", "solcu" yazar, Ermeni katliamının baş sorumlularından Talat Paşanın bile anılarında kabul ettiği bir katliamı kabullenmeye hiç yanaşmadığı gibi bunu söyleyenleri, ya CIA ya da Sovyet uşağı olarak adlandırıyor... Ama derdi başkadır bu yeni tip Jön Türk'ün... Şimdilik nasılsa Ermeniler yurtlarında yoklar, ama Kürtler var. Etnik bir sorundan, kitle katliamlarından bahsedildi mi ister istemez Kürtler de gündeme gelecek. Onun için şöyle yazıyor: *"ABD, hem Ermeni terörüne, hem Kürt terörüne başka gözlerle bakıyor. Kürt lideri Molla Mustafa Barzani'nin 1979 yılında iki oğluyla birlikte sığındığı ABD'de olduğu da unutulmamalıdır. Yarın öbür gün PKK içinde CIA ajanlarının bulunduğu kanıtlanırsa, hiç şaşmayın... Yine TKP içinde hünerli CIA ajanları çıkarsa olmaz demeyin.*

"Türkiye yeni bir " Sevr anlaşmasına doğru zorlanıyor. Hem de dostları ve müttefikleri tarafından..." (Cumhuriyet, 24 Nisan 1987)

ABD kongresinin Ermenilerle ilgili yasa tasarısı konusundan Kürtlere... Asıl amacını gizleyemiyor. Çünkü azılı bir Kürt düşmanıdır. Kürtleri gözden düşürmek, onların emperyalizmle içli dışlı olduğunu göstermek için elinden geleni yapmaya çalışıyor ve akılalmaz yalanlar uyduruyor. Hem de herkesin gözüne baka baka...

Daha yeni saldırılar yapıyor, diyor ki; *"Uyuşturucu madde ticareti sağ ve sol terör örgütlerinde olduğu gibi, ayırımcı Kürtlerin de kazanç kaynaklarından biridir..."* (2 Mayıs 1987)

Bu solcu yazar, yüklendiğini layıkıyla taşıyor, görevini en iyi biçimde yerine getiriyor. Kürtleri bir yandan ABD'ye bağlayarak yurtsever demokratik kesimden soyutlamaya çalışıyor, diğer yandan da onların uyuşturucu ticareti yaptığını yazarak Kürt hareketine karşı halkın tepkisini oluşturmaya koyuluyor. Bir başka yazısında TKP genel sekreterinin bir demecini ele alırken TKP'nin "Sovyetler'in güdümünde uşak bir parti" olduğunu söylüyor ve onlara seslenerek, *"Siz bir yandan bir bölücülüğe, terörizme karşıyız diyorsunuz, diğer yandan kongre kararlarınıza Kürt halkının kendi geleceğini kendisinin tayin edeceğini yazıyorsunuz"* diyor ve demeye getiriyor ki siz ne biçim Türksünüz?..

Sonra demokratları, yurtseverleri Cihadi Ekbere çağırıyor, diyor ki; ***"Güneydoğudaki savaş daha da büyürse, bugün Hakkari'de, Eruh'ta, Yüksekova'da başlayan olaylar, zamanla bir rejim değişikliğine yol açabilir!..***

Devamı 14 sayfada

Biz Bir Grup Kürdistanlı Kadın, Basel'de UKM ile Dayanışmada Bulunmak Amacıyla Bir Eylem Yaptık

Kürdistan kadını yüzyıllardan beri ezilerek horlanmış, her türlü çağdaş gelişmeden kopartılarak, dünyası haline getirilen tek bir ev yaşamı ile hayatı sınırlandırılmıştır. Her türlü baskının, acının, ızdırabın cenderesinde tutulan kadınlarımız, hiçbir zaman kendi yaşamına egemen kılınan bu gerçekliklerin farkına varmadan adeta hayvanlara has bir yaşam biçimi içerisinde yaşayıp gitmiştir.

Düşünce yapısı dumura uğratılarak, düşünemez, konuşamaz duruma getirilen kadınlarımız feodal baskının her türlü biçimlerinden tutalım da sömürgeciliğin her türlü baskı ve yok etme medotlarına en fazla maruz kalan kesim olmaktadır. Köle ve yok olmayla yüzyüze getirilen bir toplumun kölesi durumunda olan kadınlarımızın içinde bulunduğu yaşam, içler acısı olduğu gibi sömürgeciliğin, halkımıza dayattığı insanlık dışı baskı ve sömürünün hangi düzeylerde olduğunu ortaya koyan bir ayna durumundadır. Biz de, bir grup Kürdistanlı kadın olarak Avrupa'da kalıyoruz. Ülkemizde yaşanan gerçekliklerin aynasını Avrupa alanında çok çeşitli düzeylerde yaşıyoruz. İşgücümüzü daha fazla sömürerek insanlıktan çıkarılmamız için en kötü ve tortu işlerde çalıştırılıyoruz. Fabrikalarda, makina başlarında daha fazla kar elde edebilmeleri için bir robot haline getirilmişiz, bu işlerdeki çoğu insanlarımız felç haline getirilerek insanlıktan çıkarılmış, birçoğu sakat bırakılarak ülkeye gönderilmiştir. Bu yetmiyormuşcasına o yoz ve ahlaksız yaşamlarını ve kültürlerini tek bir yaşam biçimiymiş gibi dayatarak, birçoğumuzu eritmiş ve kendi kendisine yabancılaştırmıştır. İşte biz Kürdistanlı kadınlar, bize dayatılan bu yaşam biçiminin ne olduğunun farkına varmadan, bu iğrenç hayat içinde eriyip gidiyoruz.

Bizler bu yaşam içerisindeyken, PKK III. Kongresi'nin aldığı kararlar ve PKK Genel Sekreteri'nin Serxwebûn aracılığıyla **"Kadın Hakları ve Özgürlüğü Sorunu"** başlığıyla yayınladığı ve bizlere ulaştırdığı mesaj artık sahipsiz olmadığımızı ortaya koyarak, insanca yaşamamız için yolumuzu aydınlatması ve bu kutsal davada biz kadınlara tanınan haklar, bizim için en büyük müjdedir. Artık gururluyuz ve mutluyuz. Çünkü yapılması gerekenler ömümüze konularak yolumuz aydınlatılmıştır.

Tüm yurtsever Kürdistanlı kadınlara sesleniyoruz! Artık bizler, sahipsiz değiliz. Bağımsızlık ve özgürlük uğruna savaşan ARGK birliklerine ve ulusal kurtuluş mücadelesine sahip çıkalım! Bizim gerçek kurtuluşumuzun biricik yolu bu kutsal davadadır. Kendi gerçek kurtuluşumuz için Kürdistan dağlarında sömürgeciliğe karşı savaşmak için en ileri mevzilerde yerimizi alalım! Avrupa emperyalizminin bize dayattığı her türlü yozluğa ve ulusal bağımsızlık savaşımımıza karşı oynanmak istenen oyunlara karşı duralım! Tüm olanaklarımızı seferber ederek davamızı güçlendirelim! Eşlerimize ve çocuklarımıza ulusal kurtuluşçu ruhu dayatarak savaş cephesine hazırlayalım! Her Kürdistanlı kadın, bugünden sonra kendisini bu soylu davaya karşı sorumlu hissetmelidir.

Kürdistanlı kadınlar, sömürgeci Türk devletinin halkımız üzerindeki vahşetini ve Avrupa emperyalizminin faşizme sunduğu askeri, ekonomik ve siyasi desteğini protesto etmek ve de ulusal kurtuluş davamızla dayanışmalarını yükseltmek için 9 Nisan 1987'de Bonn'da bir yürüyüş düzenlediler. Bu yürüyüş Kürdistanlı kadınların Avrupa sahasında da bulunulsa bile ulusal kurtuluş mücadelesinde yerini almak için birliğe doğru attığı bir adım olmaktadır. Biz İsviçre'de bulunan bir grup Kürdistanlı kadın olarak bu olumlu adımı desteklemek ve mücadeleye dayanışmamızı yükselterek bu alanda da bize düşen görev ve sorumluluklarımızı yerine getirmenin ilk adımı olarak bir eylem düzenledik. Eyleme toplam 11 kadın olarak katıldık ve radyo evini işgal ettik. İsteklerimize karşı görevliler ilkin duyarsız kalarak polis getirmekle tehdit ettiler. İsteklerimizin kabul edilmemesi halinde açlık grevini başlatmadaki kararlılığımız sonucu polis gücü getirildi. Bu duruma karşı da kararlılığımızı ortaya koyarak isteklerimiz kabul edilinceye kadar eylemimizi sürdürdük. Polis ve tüm tehdit gücüne rağmen eylemimizi sürdürdük ve en sonunda isteklerimiz kabul edilerek eylemimiz başarıyla sonuçlandı.

Bundan sonra da bize düşen görev ve sorumluluklarımızı yerine getireceğimizi belirtir, tüm Kürdistanlı kadınları tekrardan bu soylu ve kutsal davada yerlerini almaya çağırıyoruz.

Basel'den bir grup yurtsever Kürdistanlı kadın

Kemalizmin Şovenist Zincirlerini Kıralım! KUKM ile Devrimci Dayanışmamızı Güçlendirelim!

"Başka bir ulusu ezen ulus özgür olamaz" **(K. Marks)**

Ezilenlerin ezenlere karşı verdikleri mücadelelerden oluşan insanlık tarihi, ulusların, halkların; en karanlık dönemlerinde, baskının, sömürünün, devlet terörünün en yoğun uygulandığı konjonktürlerde, halkın en yiğit unsurlarının kanlarıyla kızıllaşan devrim meşalesini yakmaya muktedir olduğunu kanıtlayan sayısız örneklerle doludur.

Emperyalizm çağında, ezilen ulusların ve halkların geleceğini aydınlatan, onlara yol gösteren 1917 Potemkin zırhlısı ayaklanmasının kızıl meşalesi ardından, Çin, Vietnam, Kore, Kamboçya, Mozambik, Küba, Yemen, Nikaragua vb... ülkelerde de devrimin zaferini müjdeleyen meşaleler vardır.

Türk ve Kürt halklarının geleceğinde belirleyici nitelik taşıyan, başta Kürt halkı olmak üzere Türk halkının ve diğer azınlıkların faşizme karşı savaşımlarına ışık tutan, onları devrimin zaferine ulaştıracak yolu aydınlatan "15 Ağustos 1984 Eruh-Şemdinli kıvılcımı" da, o zincirin bir halkası olarak dünya devrim tarihinin altın sayfalarına geçen bir devrim meşalesi olarak görülmeli ve bu kategoride değerlendirilmelidir.

Evet, 15 Ağustos 1984!..

Bu tarih üzerine çok şey yazıldı, söylendi; Türk ve Kürt halklarının o yıllarda içinde bulundukları karanlık tabloyu: Baskı, sömürü, işkence, zulüm ve terörü bile bile, göre göre, yaşaya yaşaya... "Dost"-düşman birarada: "Bölücü eşkiyanın Türk devletine isyanı, provokasyon, maceraperestlik, anarşistlik, goşistlik, geleceği karanlık eylemler, Sovyet emperyalizminin Kürdistan'daki uşaklığı, Kürt halkını katliama sürükleme, vb. vb...." türden ezilen halkların ve ulusların hiç de yabancı olmadıkları bu eski bir şarkının nakaratları, koro halinde yinelendi.

Bu nakaratları, yukarıda adı geçen ülkelerde devrimi müjdeleyen kıvılcımların ardından, o ülkelerdeki emperyalizmin uzantıları, beşinci kolları, reformistler, revizyonistler, oportünistler ve sol içindeki her renkten oligarşi yardakçıları ve de emperyalizmin ağzından duyduk, dinledik. Bu şarkı onların klasik repertuarından hiç eksilmedi.

Gerek dünya genelinde, gerek ülkemizde ve gerekse de Kürdistan'da, her yapılanmanın olaylara kendi mantığı, kendi sınıf çıkarları açısından yaklaşacağı gerçeğini göz önünde bulundurursak, "dost" görünen güçlerin düşmanla aynı telden çalması — nüans farklılıkları hariç— doğal karşılanabilir. (?!)

Bunun dışında bir de DOST olmanın niteliklerini taşıyan güçler (THKP-C kökenli örgütler, vd..) ve unsurlar var ki, onların olaya yaklaşımları, yorumları ve en önemlisi olay karşısındaki tavırları düşündürücü. Ve bir o kadar da üzerinde durulması gerkir.

Emperyalizmin 3. bunalım döneminde, Latin Amerika, Afrika, Asya ve Ortadoğu'daki halk savaşları karşısındaki olumlu davranışın PKK önderliğinde geliştirilen halk savaşına karşı gösterilemeyişi nasıl açıklanabilir?

Bu tavrın ideolojik-politik temelleri nereye dayanmaktadır?

KUKM ile dost olabilmenin niteliklerini taşıyan güçler, (her ne kadar 1984'lerdeki konumlarında olmasalar bile) Kuzey-Batı Kürdistan'da halk savaşının ilan edildiği 15 Ağustos 1984'-ün akabinde —o günlerde örgütsel yapı söz konusuydu— yayın organlarında yapılan değerlendirmelerde, savundukları halk savaşı anlayışı ve enternasyonal dayanışma çizgileriyle açık bir çelişkiye düşmekteydiler.

Bu çelişkinin kaynağı nedir?

Tek kelimeyle; ŞOVENİZMDİR...

Onun Türkiye oligarişisi tarafından ideolojik-sosyal-politik biçimlendirilişi olan KEMALİZM'dir. Kemalizmin, yani Türk şovenizminin etkileri yok edilmeden Kürt ulusunun meselesine doğru bir yaklaşım mümkün müdür? Devimci bir dürüstlükle, açık ve net olarak şu soruları kendimize sorma cesaretini gösterebiliyor muyuz?

1. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının kendine ait olduğunu kayıtsız şartsız kabul ediyor muyuz?
2. Bu hakkı tayin edebilmenin ön koşulu olan kendi öz örgütünü kurmasını, geliştirmesini, güçlendirmesini hazmedebiliyor muyuz?
3. Onun örgütlenme hakkına ve bu hakkı kullanmasına saygı ve güven duyuyor muyuz?

Ve hepsinden önemlisi: Kemalizmden miras kalan, "Kürt halkının geleceğinin birlik ve beraberlik içinde tayini" demagojisinin şovenist etkisini kırabiliyor, terkedebiliyor muyuz?

Özetle; Marksizm-Leninizm'in ulusal meseleye bakışı ile KUKM'ne karşı mevcut tavır arasındaki yanlışlığı görebiliyor muyuz?

Doğaldır ki, Türk şovenizminin etkisi kırılmadan yukarıdaki sorulara doğru cevaplar bulunamaz. Bu başarılmadan da, KUKM'ne ve onun teorik tesbitlerine yönelik her değerlendirme şovenizmin izlerini taşımaya mahkum kalacak ve o oranda M-L ile çelişkili olacaktır.

İşte bu noktada Kemalizm ve onun idelolojisi -Türk şovenizmi- yenilmeli, toplumlar tarihinde hakim sınıflara ayrılan çöplüğe atılmalıdır.

KUKM yanında yer almak, onunla dayanışma içinde olabilmek, ezilen ulusa karşı ezen ulus devrimcilerinin, demokratlarının, yurtseverlerinin görevlerini yerine getirebilmesini sağlamak Türk şovenizmi ve Kemalizmin teşhir ve tecritini, biz Türkiyeli devrimcilere dayatmaktadır. Somut bir deyişle, şovenizmin etkisini görmemezlikten gelmek ve Kemalizmi farklı yorumlamak durumu kurtarmaya artık yeterli olamaz.

Devrimciliğin doğru ve gerekli kıldığı bir tarzda, açık yüreklilik ve cesaretle bu her iki olgunun üstüne gidilmelidir.

Türkiyeli yurtseverler, devrimciler; (Kemalizmin ve şovenizmin etkisinde kalsalar da, kalmasalar da), artık bu konuyu gündemlerine almalı, en azından Berxwedan'ın sunmuş olduğu bu olanaktan yararlanarak konuyu tartışabilme cesaretini gösterebilmelidirler. Evet, en azından bu **görevi** yapma cesaretini gösterelim!

Kuzey-Batı Kürdistan'daki gelişmeler gözönüne alındığında, böylesi bir çaba, her ne kadar çok geri düzeyde olsa bile,..

Dostça Selamlar
Türkiyeli Bir Berxwedan Okuru

Değerli Kürdistanlı Din Hocalarına!

Nasıl ki bir Alman, bir Avusturyalı, bir Hollandalı, bir Belçikalı vb. papaz din adamları; "Benim vatanım, ulusum, dilim, kültürüm burasıdır. Ben vatanımın, ulusumun, halkımın, milletimin mutluluğu ve refah içinde yaşamasını, el açıp kimseye muhtaç olmamasını; ulusumun, halkımın milletimin varlığının, onun her türlü kazadan, beladan, afet ve felaketten; haksız işgal ve savaşlardan korunması için halkımın acı, ızdırap ve çilesine ortak olacağıma, vatanımın kimler tarafından işgal altında tutulduğunu, kimler tarafından işgale uğrayacağının tehlikesini gördüğüm an, dini vecibelerimin emrettiği doğru yoldan ayrılmadan, halkıma anlatacağıma, ona, işgalci düşman ve devletin kim olduğunu göstereceğime namusum ve şerefim üzerine yemin ederim, yemin ederim, yemin ederim" derler. Siz Kürdistan halkının evladı, siz halkımızın değerli din adamları ve alimleri:

Yüzyıllardan beridir, senin gördüğün ve bildiğin gibi, Kürdistan ulusu ve halkı işgalci ve talancı Türk devletinin sömürgeci egemenliği altındadır. Ordusu, polisiyle, işkence aletleriyle, uçağıyla, top ve tüfeğiyle bir zulüm, işkence, dayak, küfür, onur kırıcı her türlü kötülüğüyle Kürdistan'ına, halkımıza, yani senin halkına zulüm ederek imha etmeye çabalamaktadır. Senin halkının dilini, kültürünü, örf ve temiz adetlerini yasaklamıştır. Ben Kürdüm diyene, Kürtçe-ana lisanını, bantını konuşup, dinleyene, her Kürt evladına, ana, bacı ve babalarımıza ağır hapis cezaları vermekte, işkence etmekte, kurşunlayarak katletmektedir. Oysa en basitinde bir Alman, Amerikalı, Fransız, "Benim lisanıma, kültürüme, örf ve adetlerime hiç kimse müdahale edemez, yaparım, konuşurum, hiç kimse karışamaz" diyorsa, bu onun en tabii hakkıysa, neden biz Kürt ulusu, halkı, kadını, kızı, erkeği, genci ve yaşlısı bunların hepsinden mahrum kalmışız. Bizler, en ağır ceza ve hakarete uğruyor, "anasının bilmem nesini ettiğim kuyruklu mağara Kürdü, eşkiyası, haydutu" deniliyor. Bizler de her iyi insan gibi insanız. Misafirperver, cana yakın ve temiz Kürdistanlı Kürt halkıyız. Bizim için sömürgeci Türk devletinin bu hakaretlerini kabul etmek; dilimizi, kültürümüzü, toprak bütünlüğümüzü inkar etmek; hakaret ve küfürleri kabul etmek çok çok ayıptır. Dünyada herkes, artık din adamıyla, alimiyle, aydınıyla, mühendisi ve doktoruyla, işçisi-köylüsüyle, yani tüm halkıyla zulme, esarete, işgale karşı ayaklanıyor. Ayaklanmıştır ve özgürlüğünü kazanmıştır. Türkün en akıllı geçinen bürokratından, milletvekiline, en sıradan cahilinden serserisine kadar Kürt halkının varlığından, onun dilinin, kültürünün, toprak bütünlüğün ve devlet olma hakkından bahsedildiği zaman, hemen küplere biniyor ve basıyor küfürleri. Bu hepimiz için ayıptır. Atalarımızın, dedelerimizin, babalarımızın kemiklerini sızlatmaktır.

Siz değerli din adamlarımız, ülkemizdeki bu durum karşısında bizlerin yapması gereken görevler nelerdir? En başta, işgalci faşist Türk sömürgecilerine ve devletine lanet olsun diyelim. Kürdistan halkına zulüm eden her kim varsa onlara lanet olsun deyin. Onlara bağış-para ve her türlü desteğinizi geri çekin. Onların yanından uzaklaşarak saflarını terkedin. İşgalci Türk devletine, düşmana yardım edenin, ona maddi-manevi destek verenin namazı-niyazı kabul olmaz. Sömürgeci Türk devletinin ordusunun, polisinin varlığı için dua etmeyin. Onlar canidir, katildir.

Siz değerli Kürdistanlı din adamlarımız: Bundan sonra ibadetinizi, camilerinizi Kürt halkıyla beraber ve Kürt halkının varlığını kabul eden insanlarla beraber yapın ki ibadetiniz, namaz ve niyazınız yerini bulsun. Hakkın ve adaletin doğruluğuna erişesiniz. Faşist Türk hocalarının başında bulunduğu tüm camiler faşist yuvalarıdır. Oralarda Kürt ulusuna düşmanlığın propagandası yapılıyor. Sizleri sizlere karşı, yani Kürt halkına karşı düşman ediyorlar. Bunun için:

1. Camilerinizi ayırın,
2. Kürdistan'ın varlığı ve muzaffer olması için dua edin.

Kürdistanlı işçiler, köylüler ve tüm halkımız!

Kürt din adamlarına bu durumu kavratarak ikna edelim ve peşlerinde olan milyonlarca halkımızı Türk faşistlerinin yanından kurtaralım!

Oberhausen'den Bir Berxwedan Okuru

7 Yaşındaki Çocuklarımız Dahi Düşmana Karşı Kinle Dolu

Bugün ülkemizde tek konu, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve bu mücadeleye önderlik eden PKK'dir. Hemen herkes Kürdistan'daki gelişmeleri tartışıp konuşmakta ve mücadeleye nasıl katılacaklarını, kendilerini bekleyen görevlerin ne olduğu konularında görüş belirleyerek birbirini teşvik etmektedir. Bu çok önemli bir gelişmedir. Eğer bugün herkes, düşmanın tüm vahşetine rağmen böyle konuşabiliyor, tartışıp bilinçleniyorsa ve görevlerinin bilincine varıyorsa, bu mücadelemizin boyutunu ortaya koymaktadır. Ve inanıyorum ki halkımızın her ferdi mücadeleyle bütünleşerek bağımsızlığa doğru daha güçlü gelişmelerin yaratıcısı olacaktır. Özellikle Kürdistan gençliğinin mücadeleye yakından ilgi duyarak; "bizim savaşımımız yakındır, kendimizi hazırlıyoruz" demeleri beni oldukça sevindirdi ve duygulandırdı. Bu inanç ve ruh gençliğimizde yaratıldıktan sonra zaferimiz kesindir, buna inanıyorum.

Çok soğuk ve ayazlı bir sabah, erkenden şehre gidecektim. Ancak kalktığımda köyün etrafı Türk askerleriyle sarılmıştı. Bir durumun olduğunu sanıyordum. Belli bir süre geçtikten sonra kapım çalındı, açtığımda üsteğmeni karşımda gördüm. İçeri gelerek, sobanın yanında oturdu, bu arada biz de kendisine çay kaynatarak ikram ettik. Bu sıralarda benim küçük kızım uykudaydı. Zaten kızıma sürekli anlatıyordum Kürdistan'ı, düşmanın vahşetini. Öyleki kızım düşmana karşı büyük bir kin ve hınç ile dolmuştu. Kürdistan'ın şerefi üzerine yemin ederimki daha yeni altı yaşını bitiren kızım uyandı ve yanıma geldi. Üsteğmeni gördüğünde kimdir diye bana sordu. Türk askeridir diye cevap verdiğim de, kızım sobanın maşasını eline aldığı gibi, üsteğmenin sırtına indirdi ve bağırarak, "O, keke Mahsum'u öldürdü, ben de onu öldüreceğim, öcünü alacağım" diye saldırdı. Bu durum karşısında ben de şaşırdım ve zorla kızımı kucağıma alarak teskin ettim ve annesinin yanına gönderdim. Buna rağmen çocuk hala da bağırıyordu. Tabii ki üsteğmen her şeyi anladı ve "eğer" dedi, "ben de Kürt olmamış olsaydım seni hemen yakalardım." Bu durumlar üzerine konuşarak meselemiz Kürdistan sorununa kadar geldi, dayandı. Kendisinin belirttiğine göre aslen Urfalı olup Ankara'nın bir kazasında doğup-büyümüş. Konuştuğumuzda üsteğmen şöyle diyordu: *"PKK gerillaları mücadelelerini biraz daha geliştirirlerse önemli gelişme olur, eğer bugün bir kurtarılmış bölge elde edilmemişse köy korucuların ve ihanetin büyük rolü var, çünkü bir PKK gerillası bir tabura bedeldir. Ama en yakında tüm halkın desteğiyle kurtarılmış bölge elde edeceğine inanıyorum, tüm gelişmeleri kendim de takip ediyorum ve dileğim en yakın zamanda benim de mücadeleye katılmamdır. Bak sen de burda şahidimsin bu dediklerimi unutma, eğer daha 7 yaşındaki çocuk da Türk askerine karşı hınçla doluysa zafer yakın demektir."* Tüm gelişmeleri yakından izliyorum, bakıyorum tüm gençler her akşam BBC'yi dinliyorlar. Ve şöyle dediklerini biliyorum: "İnşallah bizim gerillalar birkaç asker daha öldürmüş ve savaşın nasıl geliştirilmesi gerektiğini cemaatlerde birbirine anlatarak gelişmelerden haberdar ediyorlar. Eskiden Türk ordusu çok güçlü görünüyordu, ama şimdi görüyorum ki çok korkak ve pasiftir."

İşte verdiğim bu örnekler Kürdistan'daki gelişmelerin düzeyini en açık bir tarzda ortaya koymaktadır.

Saygılarımla
S. Arabistan'dan Ş. V.

"TÜRK HALKINI AYAKLANDIRIN... ONA DİRENİŞ VE İSYANİ ÖĞRETİN"

Ülkenin kapılarını dünyanın dört bir yanına, Arap şehirlerine, emperyalist dolar avcılarına açan; sattıkları insanlarımızın karşılığında komisyon alan Özal-Evren çetesi tüm yetkililer; çok iyi bilmelidirler ki, halkın engin kin ve öfkesi içinde yaptıklarının hesabını ağır ödeyeceklerdir. Basın-yayını tam faşist bir yuvaya çeviren, Kürdistan ve Türkiye'de para karşılığında ajan-muhbir ağı yaratan, "yıkılmaz kale, güçlü devlet", "kahraman mehmetçik", "büyük ordu herkesi anında yakalar", "yakarız, yıkarız" deyip Türk ve Kürt halkı üzerinde tam bir denetim, korku, panik, dehşet yaratarak, tüm halkı sersem koyun gibi nereye, ne yapacağını bilmez bir hale getiren; topyekün ülkeyi zincire vuran, kısacası Hitlerin Nazi kitlelerini yaratmaya çalışan faşist Türk sömürgeciliğinin toplumumuzda yarattığı acı tablo budur.

Halkımızın emek gücünü, değerini kullanan, onun kurtuluş umutlarını bilerek saptıran, çektiği acıları-ızdırapların umursamayan bazı devrimci geçinen sahtekarlara şunu soruyorum.

Türk, Kürt ve tüm azınlık milliyetlerin düşmanı faşist Türk yönetimi ve emperyalistler değil midir? "sınıfsal mücadele olmadan, ulusal mücadele başarıya ulaşmaz" deyip alçaklık etmeyin artık. Kürdistan'da ulusal mücadele sürerken, siz neden Türkiye'nin sanayi alanları olmak üzere tüm alanında sınıfsal mücadele ile tüm halkın muhalefetini örgütleyip, ortak düşmanı kıskaç içerisine almıyorsunuz? Faşizme, sömürüye karşı var olan bir hareketi desteklemek, ortak düşmana birlikte darbe vurmak bir devrimci görev değil midir? Halkların gerçek dostluğu bu değil midir?

Kürdistan ve Türkiye halklarına kan kusturan faşist Türk yönetimine ve emperyalizme PKK şanlı 15 Ağustos Atılımıyla büyük bir darbe vurmuştur. Halklarımızın kurtuluşu için 15 Ağustos şanlı, şerefli, babacan vuruşu büyük bir çığır açmıştır, büyük bir atılım yaratmıştır. Halkta korku, panik azalmıştır, cesaret artmıştır. Ve dalga dalga bugüne değin gelinmiştir. Bu mücadele birçok insana itici güç kazandırmıştır. İşte sınıfsal, ulusal dürüstlük budur. Enternasyonal devrimcilik de budur. Bildiğiniz devrimci deneyim ve tecrübelerinizi içinizde çürütmeyin. Türk halkını da ayaklandırın. Bu devlet senin de düşmanındır diyerek ona direniş ve isyanı öğrettin. Arkadan ikinci bir devrimci cephe açarak düşmana vurmaya başlayın. Kürdistan halkına da topladığımız para, bağışlar, araç ve gereçleri tekelinizde çıkarın. Savaşan halkımızın ihtiyaçları için gereklidir ve onun parasıdır. Hemen teslim edin. Bütün devrimci-demokrat arkadaşları mücadeleye çağırıyorum.

Mülheim'den
bir eski HK taraftarı
Şimdi ERNK taraftarı

Betkar Vadisinde Saat... On Altı On Beş

Aylardan Ağustos'tu. Arkadaşlardan aldığımız notta Takım olarak Kato'ya gitmemiz isteniyordu. Hazırlıklarımızı yaparak yola çıktık. Kato'ya çıktığımızda bizden başka diğer arkadaş gruplarının da gelmiş olduklarını gördük ve hala da gelmeye devam ediyorlardı. Bölgenin tümünü kapsayan yetkili bir toplantının yapılarak yürütülen faaliyetlerin değerlendirileceğini, yeni kararlar alınarak grupların yeniden düzenleneceğini ve hemen yeni faaliyet alanlarımıza döneceğimizi öğrendik. Toplantıya katılması gereken diğer arkadaşların da gelmesiyle başlayan toplantımız beş gün devam etti. Bütün arkadaşlar heyecan içinde hangi alana gideceklerini, gruplarının kimlerden oluşacağını, kısaca toplantının sonuçlarını merakla bekliyorlardı. Yeni savaşçı arkadaşlar için toplantının sonuçları daha da büyük bir merak konusu olmuştu. Bölgenin çeşitli yörelerinden gelen arkadaşlar kendi aralarında mücadelenin çeşitli sorunlarını tartışarak bilgi alışverişinde bulunuyor, sahip oldukları tecrübeleri birbirlerine aktarıyorlardı. Uygun görülen saatlerde de "govend" dediğimiz folklorik oyunlar topluca oynanıyor, her arkadaş grubu geldikleri yöreye özgü oyunları gösteriyordu. Özellikle Şırnak yöresinin meşhur oyunu olan Bablakan en çok dikkati ve ilgiyi çeken oyun olmuştu. Bablakan oyununu Takım olarak oynayan 14 Temmuz Silahlı Propaganda Takımı tüm arkadaşların beğenisini kazanmıştı.

Çalışmalarımızın beşinci gününde toplantımız sonuçlanmıştı. Yeniden düzenlenmiş olan gruplar, gitmek için yol hazırlıklarını yaparlarken, bazı gruplar da yola çıkmıştı bile. Bizim grup ise hala toplantının yapıldığı alandaydı. Grubumuzun düzenlenmesi işi bitince akşam yola çıkmak için hazırlıklar başladı. Artık son hazırlıklarımızı yapıyorduk ki, nöbetçi arkadaşlar K. köyüne helikopterlerle askerlerin indirildiği haberini verdiler. Aradan on-onbeş dakikalık bir zaman geçmeden ikinci bir haberi de aldık. Haberde köydeki bazı evlerin ateşe verildiği bildiriliyordu. Dürbünle köyü iyice gözleyen arkadaşlar ateşe verilen evlerin savaşçı arkadaşlarımızın evleri, ve bir tanesinin de nöbetçi arkadaşlardan K...'nin evi olduğunu söylediler. Elindeki dürbünle köyde yanan evleri seyreden K... arkadaş derinden bir of çekerek, "Alçak düşman, sen bu hareketinle bizleri teslim alacağını sanıyorsan yanılıyorsun. Biz mücadeleye katıldığımız ilk günden beri ölümün, tutuklanmanın, açlığın, susuzluğun,uykusuzluğun yaşamımızın bir parçası olacağı ve hatta evlerimizin yakılarak köylerimizin viran edileceğini biliyorduk. Yanılan biz değil sen oldun. İntikamımız korkunç olacak, bunu bilesin..." diyerek bütün duygularını dile getirmişti. Askerler yakılacak evlerin eşyalarını boşaltarak evleri ateşe veriyorlardı. Yanan evlerini söndürmek için ellerindeki kovalarla su taşıyan kadınlar askerler tarafından uzaklaştırılıyor, gitmek istemeyen kadınlarla askerler arasında yoğun tartışmalar oluyordu. Kadınların askerlere küfürleriyle ağıt sesleri birbirine karışıyor ve çocukların attıkları çığlıklar kulağımıza kadar geliyordu. Sanki köyde bir cenaze kaldırılıyordu. Matem havası her yana yayılmış, her tarafa sessizlik hakim olmuştu. Bütün birim olarak —evleri yakılan arkadaşlar da dahil— düşmanın kural tanımayan uygulamalarına gözlerimizle bir kez daha tanık oluyorduk. Sömürgecilerin böyle çılgınca bir uygulamaya boşa girişmedikleri çok açıktı. 15 Ağustos eylemleriyle başlayarak süreklilik arzeden eylemlerimizle düşmanın bütün otoritesi yerle bir edilmişti. Düşman kaybolan prestijini yeniden sağlamak amacıyla çeteciliği gündeme getirmiş ve çeteciliğin yaygınlaştırılarak örgütlendirilmesi için yoğun çaba sarfediyordu. Bunun sonucunda, Van'ın Çatak kazasında örgütlendirilmiş olan çeteler tarafından yiğit yoldaşımız Hamit (Seyfettin ÖZEN) alçakça katledilmişti. Şehitlerimize en büyük saygıyı mücadeleyi yükseltmekle yerine getiren Partimiz, 15 Ağustos'ta bu hain çetelerden yaptıklarının hesabını sormuştu. Gerçekleştirilen eylemlerle çılgına dönen sömürgeciler misilleme olarak savaşçı arkadaşlarımızın evlerini ateşe vermekle sonuç alacaklarını zannedecek kadar akıldan yoksun bir şekilde saldırıyorlardı...

Evler hepimizin gözleri önünde cayır cayır yakıldılar, ama biz müdahalede bulunamıyorduk, mevcut durumumuz buna müsait değildi. Bunun intikamını mutlaka ama mutlaka alacaktık. Son hazırlıklarımızı da tamamlayarak arkadaşlarla vedalaştık ve faaliyet yürüteceğimiz alanımıza doğru yola çıktık. Hareket alanımız Van, Hakkari ve Uludere'yi kapsamaktaydı. Van'ın yüksek yaylalarından geçerek yol alıyorduk. Yaylalara yerleşmiş olan Koçer çadırlarına uğruyor, hemen hemen uğradığımız her yerde de toplantılar düzenliyorduk. Halka, Partinin başlattığı silahlı mücadeleyi detaylı olarak anlatıyor, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine katılmalarını, savaşçılar vermelerini... kısaca Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'ni maddi ve manevi olarak desteklemelerinin bir yurtseverlik görevi olduğunu kavratmaya çalışıyorduk. Yürüttüğümüz propaganda kitleler tarafından coşkuyla karşılanarak, büyük destek gördü. Bunu açık olarak görmek mümkündü. Yayla arazisi bizim açımızdan oldukça elverişsizdi ve gündüzleri konaklayacak, barınılacak alanlar ya hiç yoktu, ya da çok az bulunuyordu. Böyle elverişsiz bir arazide günlerce yol almamıza rağmen düşmanın, alandaki varlığımızdan haberdar olmaması kitlelerin mücadeleye olan yakın desteğindendi. Çeteciliği bu alanlarda da örgütlemeye çalışan sömürgeciler, yöredeki aşiret ileri gelenleriyle toplantılar yapıyor ve bu faaliyetleriyle ulusal kurtuluş mücadelemizi engelleyeceklerini zannediyorlardı. Ulusal kurtuluş mücadelemize yönelik bu faaliyetlere sözde Kürdistan halkının "kurtuluşu" için savaşan bazı güçler de çeşitli biçimlerde katılıyorlardı. Ama halktan, bizim alanda olduğumuzu, hatta çoğu kez yerimizi bilmelerine rağmen ne dolaylı ne de direkt olarak düşmana hiçbir ihbar gitmemişti. Bir yandan sömürgeciliğin açık vahşi saldırısı ve çeşitli maskelere bürünerek yürütülen karşıdevrimci faaliyetler, diğer yandan da halkın yoğun maddi ve manevi desteğiyle günbegün yükselen ulusal kurtuluş mücadelemiz...

Hareket hattımız boyunca çeşitli toplantı ve gösteriler yaparak Hakkari'ye ulaştık. Artık ana faaliyetlerimize başlayacaktık. Burada yapacağımız ilk iş bölgede faaliyet yürüten arkadaşlarla ilişki kurarak görüşmek olacaktı. Ki, birkaç gün geçince arkadaşlarla görüşmemiz sağlandı. Bu alanın diğer alanlardan farklı bir yapısı vardı. Aşiretler fazla nüfuz sahibi değillerdi. Alandaki köylerin çoğu Kurmanc (Kürdistan'da aşiret dışı kalan kesimlere verilmiş isim) köyleriydi ve bundan dolayı da burada yürütülecek olan faaliyetlerde uygun yöntemleri bulmak ve uygulamak gerekiyordu, bu da Parti otoritesinin kısa zamanda hakim kılınmasına ve savaşa katılacak yüzlerce savaşçının çıkarılmasına yol açmak demekti. Bu sonuca ulaşmak için siyasal mücadele ile askeri mücadelenin aynı anda birlikte yürütülmesi gerekiyordu. Tersi durumda faaliyetlerde tıkanma olabilir, ilişkilerimiz de ekmek ilişkilerinden öteye geçemezdi. Bu da faaliyet yürüten arkadaşların kendilerini koruyamaz duruma gelmeleri demekti. Tüm bunlar gözönünde bulundurularak, alanın da hassaslığı dikkate alınarak yapılan değerlendirmeler sonucunda kısa süreli bir faaliyet planı oluşturuldu. Plan gereği alanda çeşitli toplantılar ve gösteriler yapılarak Hakkari şehir merkezinde polislere yönelik eylemler gerçekleştirildi. 9.10.1985'te yapılan eylemde üç polis öldürülmüş, ikisi de ağır yaralanmıştı. Peşpeşe yapılan eylemlerimiz ve yoğun olarak yürütülen siyasi faaliyetlerimiz alanda büyük etki yaratmıştı. Bu etkileri her yerde görmek mümkündü. Yine bu eylemlerin gerçekleştirildiği günlerdi; gittiğimiz bir köyde toplanan köylülere konuşma yapan arkadaşın sözünü tamamlamasıyla, bir köylü konuşmak için söz hakkı istedi. Ve konuşmasına şu örnekle başladı:

"Zilamek hebû gelek ji pîreka xwe ditirsiya. Mastê wan hebû, zilam dikir nedikir pîreka wî mast nedidayê. Ji bo xwarina wan herdem dew tanî. Rojekê wusa du rojan wusa. Rojekê dîsa mêhvanên wan hatin. Pîreka wî nan û dew da ber wan. Zilam ji mêhvanên xwe cesaret stand, ê din gote mast. Lê belê pîrekê dîsa jî mast neanî. Navbera herdukan de pevçûn derket. Zilam şunde revî, û got: Min carekê gotiye mast. Tu min bikujî jî ez ji mast nayim xwarê, mast, mast û mast..."

Köylü bir örnekle şu gerçeği ifade etmek istiyordu: Bugün Kürdistan'da zayıf da olsa mücadele başlatılmıştır. Artık bundan dönmek mümkün değildir.

Karşısında savaştığımız güç tankıyla, topluyla, uçağıyla üzerimize gelmekte, kuralsız bir savaş yürütmektedir. Bu onun geçici üstünlüğünü gösterir, ama güçlü olan halk için savaşanlardır. Yürüttüğümüz savaşta düşman kuralsızlığını en ufak olaylara kadar sergilemektedir. Binlerce Kürdistan köylüsü suçsuz yere tutuklanmış, işkencelere tabi tutulmuş, sorgusuz-sualsiz kurşuna dizilmiştir. Mücadeleye çok sınırlı da olsa destek sunan Kürt köylüsünün evlerini yakmış-yıkmış ve tüm bunlara gerekçe olarak da Apocuların barındırılması gösterilmiştir. İnsanlık dışı uygulamalara maruz bırakılan insanlarımızın tek suçları Kürt ve Kürdistanlı olmaktır. Mücadelenin ilk günlerindeki cılız sesimiz Kürdüz, Kürdistanlı'yız diye çıkıyordu. Ve şimdi Kürdistan halkı olarak sömürgeci baskıdan kurtulana kadar savaşacağız diye sesimizi yükselttik ve bu sesi dost-düşman herkese duyurduk. Bu ses, öldü ve mezara gömüldü denilen Kürdistan halkının sesidir ve düşmanı çıldırtan, onu vahşi bir hayvan gibi sağa-sola saldırttan yine yükselen sesimizdir. Yukarıdaki örnekte de belirtildiği gibi bir kere Kürdistan demiş ve ayağa kalkmışız, artık hiçbir engel tanımadan **"Ya Kürdistan ya ölüm!"** diyerek yürüyeceğiz düşmanın üzerine... **"Ya Kürdistan ya ölüm!.."**

İşte yoksul bir Kürt köylüsünün kısa hikayesinde bize sunmak istediği duygular bunlardı...

Bulunduğumuz alandan

ayrılmamız gerekiyordu. Grubumuz kısa sürede yol hazırlıklarını tamamladı, artık harekete geçecektik. Gideceğimiz yol güzergahı hakkında öncü grubun bilgilerini bekliyorduk. Keşiften dönen arkadaşlar gideceğimiz hat üzerindeki köylere çok sayıda askerin gelmiş olduğunu ve patika yolun geçtiği dağ geçidini (şeridini) baştan başa tuttuklarını söylediler. Nedenlerini araştıran arkadaşlar, birkaç gün önce bizden ayrılan bir grup arkadaşın bu alandan geçerken görüldüklerini ve bunun üzerine binlerce askerin dağlara çıkarıldığını ve dağın önemli noktalarına pusuların kurulmuş olduğunu açıkladılar. Gideceğimiz yol hattını değiştirerek, bizden ayrılan grubumuzla birleşmek için Çukurca'nın yüksek yaylalarından yürümeye başladık. Beş altı saatlik bir yol almıştık ki, ilkbaharda çığın getirdiği karlarla karşılaştık. Karlar dereyi boydan boya kapatmıştı. Yaz ayları olmasına rağmen hala erimemişti ve bu yüzden de geçit vermiyordu. Derenin çıktığı noktaya doğru ilerledik, geçiş noktası arıyorduk, ama her yer kapalıydı. Derenin çıktığı yerde karların erimiş olduğunu gördük. Kar alt tarafta erimiş ve üçyüz metre uzunluğunda bir tünel oluşmuştu. Özel yapılmış gibi olan bu kar tünelinden geçerek yolumuza devam ettik. Buralarda daha önce belli bir süre kaldığım için hareket ettiğimiz alanları iyice biliyordum. Diğer grupla buluşma noktamız olan Sewan'a ulaştığımızda arkadaşlar da yeni gelmişlerdi. Görüşmemizi kısa zamanda tamamlayarak bazı hazırlıkları yapmak için köylere indik. Buralarda birkaç gün kalacak, yapılması gereken işlerimizi tamamlayarak ayrılacaktık.

Kürdistan'ın başka yörelerinde pek rastlamadığımız, ama bu yörenin çoğunluğuna hakim olan halkımızın önemli bir özelliğiyle karşılaştık. Köylü kadınlar hamurlarını yoğuruyor, ateşlerini yakıyorlar ve diğer malzemelerini de hazırlayıp bekliyorlardı. Yoldan giden veya köye doğru gelen arkadaşları gördüklerinde de hemen ekmek pişirmeye başlıyorlardı. Çok dikkatimizi çeken bu hareketi detaylıca incelediğimizde, bunu bizden korktukları ya da bizden çekindikleri için yapmadıklarını, Kürdistan'da günbegün yükselen ulusal kurtuluş mücadelesine olan inançlarından dolayı kendilerini sorumlu hissetmelerinden yaptıklarını öğrendik. Bizzat kendi bölgelerinde yürütülen mücadeleye yakından tanıktılar ve yurtseverliğin bir gereği olarak da, mücadelenin içinde yer alarak Kürdistan halkının kurtuluşu uğruna savaşan partizanlara sahip çıkmayı, onları maddi-manevi olarak desteklemeyi bir borç bilmekteydiler. Halkımızın bu güçlü özelliğiyle karşılaşınca, bazı güçlerin halka yönelik yaptıkları konuşmaları hatırlamadan edemedik.

Yapmamız gereken hazırlıkların tamamlanmasıyla hareket ettik. Hareket hattımız Uludere'ye doğruydu. Xabur vadisini, sarp ve geçit vermez dağları birer birer aşarak, buluşma noktamıza ulaştık. Ama arkadaşlarla görüşme günümüze daha beş gün vardı, ama bunu hayata geçirebilmek için gelecek olan arkadaşları beklememiz gerekirdi. Grup olarak yaptığımız değerlendirme toplantısında alanda uygun bir hedefe yönelik eylem yapmayı kararlaştırdık.

Yöneleceğimiz hedef, sömürgecilerin sürekli olarak pusu kurdukları geçiş noktası olacaktı. Grup olarak eylem hazırlıklarını yapmamız gerekiyordu. Biz dört arkadaş, eylem yapılacak alanı keşfe gittik. Akşam olunca pusu noktasının yakınına yerleştik, bulunduğumuz yerleri araziye uygun bir biçimde kamuflaj ettik ve sabah saat beşe çeyrek kalıncaya burada bekledik. Elimizdeki dürbünlerle düşmanın mevzilerini sürekli kontrol altında tutuyorduk. Tam saat beşe çeyrek kala bir asker kalktı ve tüm askerlere haber verdi. Verilen işareti alan askerler birer birer hareket noktasına geldiler ve tek sıra halinde dizildiler. En önde üç kişi belli aralıklarla yürüyerek ana grupla aralarındaki mesafeyi 150 metre kadar açtı. Ama gruptaki askerler de aralarında 10-15 metre mesafeyle patika yolu bu düzen içerisinde geçerek, araba yoluna indiler. Bütün dikkatimizle en küçük hareketlerine kadar izlemeye çalışıyor, ayrıntılarıyla not alıyorduk. Askerler araba yoluna ulaşır ulaşmaz yürüyüş biçimlerini değiştirdiler. Yolun hem sağında, hem de solunda yürüyor ve bu diziliş biçimiyle adeta bir üçgeni andırıyorlardı. Bu yürüyüş biçimi, yolun sağından veya solundan açılabilecek herhangi bir ateşe karşı tam siper durumunu alarak anında karşılık vermek için seçilmişti. Çapraz yürüyüş biçimi de dediğimiz bu yürüyüş özellikle araba yollarında kullanılan en geçerli biçimdi. Bunu devrimci kuvvetler gibi, karşı-devrimci güçler de kullanmaktaydı.

Askerleri, gözden kayboluncaya kadar izledik ve o gün akşama kadar o çevrede kaldık. Amacımız, askerlerin akşamki dönüş biçimlerini de izlemekti. Bu gözlemlerimizle en sağlam eylem planını çıkaracak ve eylemi gerçekleştirecektik.

Akşama doğru 16.30 sularında ilk öncü grup göründü. Arkadaşlarla askerleri pürdikkat izlemeye koyulduk. Araba yolunda, çapraz yürüyüş biçiminde 10-20 metre aralıklarla yürüyorlardı. Biraz daha yürüyünce araba yolundan ayrılarak direkt pusu noktasına çıkan patika yola girdiler ve hemen tek sıra biçimini alarak mevzilerine ulaştılar.

Keşfimiz tamamlanmış

değildi. Çünkü, biz sadece düşmanın hareket tarzını, gidiş-geliş saatlerini öğrenmiştik. Bizim için en önemli olan güçlerimizin nereye ve nasıl yerleştirileceği, çatışma esnasında arkadaşların birbirlerinin ateşinden etkilenmeyecek tarzda nasıl konumlandırılacağı, saldırı işaretinin nereden verileceği, Takım genel komutanının kalacağı yer, eylem alanında genel koordineyi sağlayan komutan yardımcısının yeri, geri çekilme noktası, doktorun kalabileceği yer —eylemi gündüz yapmak istediğimiz için—, düşmanın hava saldırılarına karşı kullanılacak otomatik salahın yeri, çatışmada bozguna uğrayıp kaçan düşman birliklerine darbeyi vuracak olan grubumuzun yerleşeceği yer, muhtemelen düşmanın yardımına gelebilecek olan takviye kuvvetinin durdurulacağı yer, bunlar ve benzeri önemli noktaların tespit edilmesiydi. Bunun için de eylemin yapılacağı noktada bizzat inceleme yapmak ve en uygun yerleri tespit etmek gerekiyordu. Bundan hareketle ikinci akşam da aynı alanda kaldık. Ertesi sabah askerler saat beşe onbeş kala daha önce saptadığımız güvenlik tedbirlerini alarak yarım saat uzaklıkta olan karakola gittiler. Bunu fırsat bilerek hızla yerimizden kalkıp Xabur ırmağına elbiselerimizle girdik. Xabur'dan geçmek istediğimiz yer bir hayli derindi. Önce bir arkadaşla karşı tarafa geçtik, geride kalan diğer iki arkadaş da bizi korumak için suyun karşı tarafında mevzilendiler. Çok hızlı bir şekilde hareket ederek pusu noktasına (askerlerin) ulaştık. Alan 300-400 metrelik kadar bir yerdi. Yol boyunca güçlerimizi yerleştireceğimiz tüm noktaları tespit ettikten sonra, alanda gözükmemek için hızla uzaklaştık. Alanda görülmemiz tüm planımızı altüst edebilirdi. Müfrezemizin bulunduğu yere ulaşmak için hemen yola çıktık. Biraz yol almıştık ki, Irak'a sürülerini geçirmek isteyen çobanlarla karşılaştık. Kendileriyle daha önceden tanıştığımız için bir arada oturduk, konuşup tartıştık. Sohbetlerimiz içerisinde bizlerden istemlerde bulunuyorlardı. Özellikle de eylem istemini de dayatıyorlardı. Sürülerini sınırdan rahat geçirmek için bizim de keşif ettiğimiz pusu noktasını hedef gösteriyor, buranın mutlaka kaldırılması gerektiğini söyleyerek, eylemi birlikte yapmamızı istiyorlardı. Bu istemler sadece çobanlardan gelmiyordu, tüm bölge halkı bunu dayatıyordu. Halkın istemleri ile alandaki eylem planımız çakışıyordu (ki, bizim açımızdan düşmanın bu alandaki zayıf noktaları çoktu). Konuşmalarımız daha da uzayabilirdi, ama arkadaşların yanına bir an önce gitmemiz gerekiyordu. Çobanların yanlarından ayrılmak için izin istediğimizde, kendi aralarında bir-iki el hareketlerini yaptıklarını gördük. Bu ne demek derken, elinde bir koyunla çobanların biri yanımıza dikildi. Artık münakaşamız başlamıştı. Kendilerine koyunu götürmeyeceğimizi, eğer götürürsek bile ancak ücretini ödeyerek götürebileceğimizi belirttik. Ama vermekte kararlı olan çobanları ikna etmek mümkün müydü? Sözleriyle bütün ısrarlarımızı geri çeviriyorlardı. İçlerinden biri gözlerini bize dikerek, paramızın geçerli olmadığını, ancak Kürdistan kurtulduktan sonra paramızın geçerli olabileceğini söyleyerek, "Bir kere de bizim paramız geçsin" dedi ve koyunu elimize tuttuşturdu. Yanımızda bir koyunla arkadaşların yanına ulaştık. Çok yorgun ve uykusuzduk. Kısa bir süre de olsa dinlenmek için uygun bir yere çekildik.

Takvim yaprakları 9 Ekim 1985'i gösteriyordu. Kendi aramızda çok dar bir toplantı yaparak eylem planını çıkardık. Planın en ince ayrıntılarına kadar dikkat ediyor, Partinin alana yönelik planına hizmet etmesi açısından ilk eylemimizin başarılı olması için titizlikle üzerinde duruyorduk. Planı en detaylı tarzda incelerken, bir grup arkadaş da öğle yemeğimizi hazırlıyordu. Çünkü tüm hazırlıklarımızı öğle saat 12.00'ye kadar bitirmeli ve saat 13.00'de de yola çıkmalıydık. Hareket planımız böyle emrediyordu. Çalışmalarımızı bitirir bitirmez bütün grup yemeğin başına toplandı. Öğlen yemeğimiz çok zengindi: Pirinç pilavı, et ve soğan. Büyük bir iştahla yemeğe başladık. Arkadaşlar arasında adeta bir bayram havası yaşanıyordu. Arkadaşlardan bazıları, "İki saat sonra Türk askerlerini de böyle yiyeceğiz" derken, diğer arkadaşlar da, "Kürtlük, mertlik, yiğitlik nasılmış onlara göstereceğiz" diyerek onların konuşmalarını onaylıyor ve böylece sevinçleriyle, heyecanlarıyla eylem coşkusunu yaşıyorlardı. Saat 12.00'ye geldiğinde tüm savaşçılarla son bir toplantı yapmak için toplandık. Toplantımız eylem kararının açıklanmasıyla başladı ve her zaman yapıldığı gibi, eyleme gitmeden önce —savaş kuralının gereği olarak—, "Eyleme katılmayacak olan var mı?" (hasta olanlar bulunabilir, eyleme hazırlanmayanlar çıkabilirdi), sorusu tüm savaşçılara tek tek soruldu. Tüm savaşçıların yanıtı hep bir ağızdan, "Eyleme hazırız" demek, yapılacak eylemi onaylamak demekti. Tüm arkadaşlara eylemin yapılacağı yer, eylem planı (şekillerle, yerde çizilen krokilerle), geri çekilmede, ilk toplanılacak nokta, istenmeyen herhangi bir durumla karşılaşıldığında toplanılacak ikinci noka (yani eylemde dağılma, birbirini kaybetme vb. için), saldırı işareti, geri çekilme işareti, müfrezenin genel parolası, eylem sahasında yaralı ve şehit düşen savaşçılar için kullanılacak parola ve çatışma alanının yakınında bulunan doktorun yeri vb. ayrıntılarıyla anlatıldı. Özellikle doktorun yeri, çatışmada yaralıların bu noktaya taşınması için mutlaka bilinmeliydi. Ama, yapılacak olan yaralıları taşıma işlevi mutlaka komutanın izniyle olmalıydı. Çünkü, çatışma devam ediyorsa, bir savaşçının kendi başına yaralıyı çatışma alanından uzaklaştırması doğru olmaz, düşman böylesi bir durumda daha fazla savaşçıyı savaş dışı edebileceği gibi, çatışmada insiyatifi de eline geçirebilir ve hatta müfrezeyi bozguna uğratabilirdi.

DEVAM EDECEK

Kürdistan'da Sürgünler, Artan Baskılar ve Stratejik Köy Uygulamaları

Çağdaş halklar arasında bağımsız ve özgür bir halk olarak yerini almak için bugün Kürdistan halkının, sömürgeci egemenliğe karşı yürütmüş olduğu ulusal direniş mücadelesi yeni bir dönüm noktasına gelmiş bulunmaktadır. Kürdistan'da yükselen ulusal direniş mücadelesiyle temelleri sarsılarak, her geçen gün yok olmanın eşiğine sürüklenen faşist Türk sömürgeciliği, atalarından devraldıkları sürgün, soykırım ve baskı metodlarını bugün daha acımasızca ve sinsice hayata geçirip insanlıkdışı uygulama ve çabalarla bütünleştirerek halkımızı topyekün imha etmenin savaşımını vermektedir.

Tarih boyunca ezilen, insanlık hakları gaspedilerek soykırımlara tabi tutulan Kürdistan halkının, bir halk olarak imha edilip tarihten silinmek istenmesi Osmanlı İmparatorluğu döneminden beri süregelen bir amaç olmaktadır. Bu amaç içindir ki, Osmanlı İmparatorluğu döneminde de Kürt halkı, sayısız katliam uygulamalarına maruz kalmış, yerinden ve yurdundan sürülmüştür. Osmanlı İmparatorluğunun yerini alan ve diğer halklara karşı da barbarlığı ve despotluğu elden bırakmayan TC, aynı amacı gerçekleştirmek için tarihi Ermeni soykırımından sonra, Kürt halkına da yönelerek, 1920-40 yılları arasında Koçgiri'de, Ağrı'da, Palu-Genç-Hani'de, Dersim'de soykırımlara başvurmuş, ana rahmindeki bebeden yetmişlik ihtiyara varana kadar, kadın-erkek, büyük-küçük ayrımını gözetmeksizin bir milyondan fazla Kürt insanını süngü uçlarından geçirerek katletmiştir. Ve milyonlarcasını da Kürdistan'dan sürgün ederek vatan toprağından uzaklaştırmıştır.

Halkları soykırımdan geçirerek topraklarını işgal edip egemenliği altına alan yayılmacı-despot faşist Türk sömürgeciliği; bugün Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yaygın gerilla savaşıyla ordulaşmaya doğru adım adım ilerlemesi karşısından çılgına dönerek, Kürdistan'da hiçbir savaş kuralıyla bağdaşmayan, oldukça kuralsız, çağdışı vahşi bir imha savaşını özel savaş yöntemleriyle uygulamaktadır.

İçine girdiği bunalımda sonunun yaklaştığını gören faşist Türk sömürgeciliği, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı tüm güçlerini seferber ederek, halkımızın imhası için ulusal direniş savaşımımızın daha ilk aşamasından başlayarak sayısız özel savaş yöntemlerine başvurdu. Halkımızın, haklı ulusal direniş mücadelesi karşısında uygulanan savaş yöntemlerinin bir bir boşa çıkarılması, sömürgeci egemenlik için tam bir hezimet oldu. Bunun sonucu, atalarının geçmişte uyguladığı sürgün politikasını gündeme getiren faşist Türk sömürgeciliği, uygulamalarına yeni boyutlar kazandırdı. İçinde bulunduğumuz bu döneme kadar tek tek evler, aileler biçiminde halkımızı toprağından zorla göç ettiren faşist Türk sömürgeciliği; bugün Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin imha edilmesinde en etkili yöntem olarak "mecburi-göç" etme politikasını halkımıza bir savaş biçimi olarak dayatmaktadır. Bundan amaçlananlar çok açık ve nettir. Halkımızı toprağından sökerek sürgüne göndermek isteyen Türk sömürgeciliği, insanlarımızı Türkiye'nin batı kesiminde açlığa ve yoksulluğa sevk ederek ekonomik olarak çökertmek, ulusal benliklerinden uzaklaştırarak Türkleştirmek ve bu tarzda yok etmeyi amaçlamaktadır. Bu amaçlananların sonucu olarak toplam 442 köyümüze sürgün kararı çıkarılmıştır. Bu alanlarda göç ettirilmek istenen toplam insan sayısı en az 110.000'nin üzerindedir. Kürdistan'ın eski direnme merkezi olan sadece bir Dersim alanında en az 234 köyün boşaltılması kararı çıkartılmış ve birçok köyde sömürgeci dipçikler altında zorla uygulanmıştır. Sözde "orman kanunu", "orman köylerini iskan etme" adıyla gizlenen ve bunun tamamen "gönüllülük" istemine bağlı kalınarak uygulandığını belirten sömürgeci Türk devletinin uygulamalarındaki amaç, bunun hiç de böyle olmadığını, halkımıza kahredici bir yaşam dayatılarak yok edilmek istendiği bugün pratik uygulamalarda açıkça ortaya çıkmaktadır. Kaldı ki böyle bir politikanın hayata geçirilmesi neyin ve hangi gelişmelerin ürünüdür? Sağır sultanlar ve görmeyen gözler de çok iyi bilir ki, Kürdistan'da yükselen direniş mücadelesine karşı, sömürgeci Türk devleti, bir halkın imha edilmesinin temel etmeni olarak böyle bir politikayı hayata geçirmek istiyor. Bu uygulama sadece tarihimizin bu döneminde ortaya çıkan bir uygulama olmayıp, ta Osmanlılar döneminde başkaldıran ve direnen Kürt halkı başta olmak üzere, egemenliği altında bulunduğu tüm halklara yönelik uygulanmış olan bir politikadır. Osmanlı mirasını devralan Türk burjuvazisi, 1920-45 döneminde de Kürt halkına yönelik aynı politikayı hayata geçirmiştir. Bugün de başkaldıran ve direnen Kürt halkına bu politika dayatılmaktadır. Nitekim sömürgeci Türk ordu sürüleri ve militarist kurumları, bu politikayı uygularken amaçlarını açıkça dile getirmektedirler. Dersim'de 234 köyde yürürlüğe konan sürgün politikasının uygulanmasında toprağından kopmak istemeyen köylülere, sömürgeci güçler açıkça; "*Ya ihbarcı olacaksınız, ya terörist olup dağa çıkacaksınız, ya da köyünüzü terk edeceksiniz, başka alternatif tanımıyoruz*" demektedirler. Çıkarılan sürgün politikasına karşı direnerek toprağından ayrılmak istemeyen köylüler, en adi ve alçakça uygulamalara maruz kalmakta, insanlıkdışı işkencelerle topraklarından zorla sürülmektedirler. Sömürgeci Türk devletinin politikasını uygulamadaki vahşetini, zorla sürgün ettirilen Dersimli köylülerle yaptığı mülakatta, faşizmin 'sol'dan destekçisi bir dergide şöyle dile getirilmektedir: "*... Tabur komütanı binbaşı Naim Kurt, askerlerle Hozat ilçesi Ormanyolu köyünü bastı. Herkesi köy meydanında topladılar. Dizüstü çöktürdüler. Naim Kurt, köylülere, 'Size üç şart koşuyorum ve yirmi gün mühlet veriyorum' dedi. Şartları şunlardı: 'Ya ihbarcı olacaksınız, ya dağa çıkıp terörist olacaksınız, ya da köyü boşaltacaksınız.' Binbaşı Naim Kurt, eski köy muhtarı Emir Ali Koç'u suyun içine koyup askerlere dövdürttü. Emir Ali Koç kan içinde kaldı. Binbaşı eski muhtara, 'Bir km'lik köy yamacını koşarak çıkacaksın, eğer koşmazsan seni öldürürüm' diyerek silahını şakağına dayadı. Emir Ali Koç koştu, kan-ter içinde döndüğünde üçyüz metre yerde süründürüldü.*" (İkibine Doğru sayı 11)

Bu arada ARGK birlikleri saflarında savaşan ve direnen savaşçılardan birçoklarının aileleri de zorla sürgüne gönderilmiş bir kısım ailelerden haber alınamamaktadır.

Faşist Türk devletinin halkımız üzerinde estirdiği terör ve katliamlarını daha da örneklendirerek çoğaltmak mümkündür.

Dersim başta olmak üzere Kürdistan köylerinin sürgüne gönderilmelerini sağlayabilmek için faşist Türk devletinin uyguladığı terör ve vahşet, eşine dünyada ender rastlanır durumdadır.

Halkımızı köy meydanlarında toplayarak sıra dayağına çeken, kadınlarımıza sarkıntılık yaparak en iğrenç uygulamalarla köy halkı önünde çırılçıplak soyan, evleri ateşe vererek yakan, halkın geçim kaynağı olan tarlaları ve bahçeleri ateşe veren, hayvanlarını zorla sattırarak paralarına el koyan, toprağından sürülen köylülerin topraklarını tekrardan satarak çapulculuk yapan, ana kucağındaki çocuklarımıza kurşun sıkan ve kurt köpeklerini saldırtarak cesetlerini parçalayan, halkımızın namus anlayışını ayaklar altına alarak, köy evlerini basıp kadınlarımızın ırzına geçen ve en olmadık işkence metodlarını uygulayarak zorla fuhuşa sürükleyen bu alçaklar sürüsüne yaptıklarının hesabı bir bir acımasızca sorulacak ve işledikleri insanlık suçunun cezası ağır olacaktır.

İşte "orman kanunu" adı altında göç ettirilmek istenen halkımıza dayatılan bu alçaklıklardan neyin amaçlanmak istendiği açıkça ortaya çıkmıştır.

KUKM'ne karşı ordusunun üçte ikisini Kürdistan'a yerleştirerek terör estiren faşist ordu sürüleri, "eylemcileri yakalama" adı altında, ülkemizin her alanında gerçekleştirdiği operasyonlarda kadın-çocuk, yaşlı-genç ayrımı gözetmeksizin halkımızın her ferdi sindirilerek haklı talebinden uzaklaştırılmak, katliam ve işkencelerle yok edilmek istenmektedir. Operasyonlarda insanlık onurunu ayaklar altına alan faşist Türk sömürgeciliği, kadınlar ve çocuklar başta olmak üzere yediden yetmişe insanlarımızı kurşunlamakta, köy meydanlarında toplayarak işkenceden geçirmekte, sorgusuz-sualsiz tutuklamaktadır. Sömürgeci Türk ordu sürülerinin halkımız üzerindeki bitmek bilmeyen baskılarına son Dersim ve Mardin alanında yapılan operasyonlardaki uygulamalarından bir-iki örnek daha verelim: Dersim'in Hozat ilçesinin Baydaş köyü civarında yapılan operasyonlarla, oyun oynayan bir grup çocuk, operasyon timince ateş yağmuruna tutulmuştur. Köylülerin bağırmasıyla, açılan ateş sonucunda tesadüfen ölüm olayı gündeme gelmemiştir. Çocukları kurşunlayacak kadar operasyonlarda niteliklerini ve amaçlarını açıkça ortaya koyan bu katiller sürüsünün bu uygulamaları, çeşitli alanlardaki operasyonlarda daha önce de gündeme gelmiş ve birçok çocuk ormanlarda, köy meydanlarında kurşunlanarak öldürülmüştür. Halkımızın kutsal direniş savaşı karşısında acizleşerek çocukları kurşunlayacak kadar suç üstüne suç işleyen faşist Türk sömürgecilerinin benzer bir uygulaması da Mardin'in Gercüş ilçesin-

Devamı 14. sayfada

HAPİSHANE GERÇEĞİ VE DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

Nûhat

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

ABD'den icazet alan faşist cunta, 12 Eylül 1980'de yönetime el koydu. Yönetime el koyan cunta devletin işlemez hale gelen çarkını yeniden döndürmek için tüm demokratik hak ve özgürlükleri rafa kaldırdı. Parlamentoyu feshetti. Devlet çarkını işlemez hale getiren devrimci muhalefeti ezmek üzere harekete geçti. Başta Kürdistan'da gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelemize karşı olmak üzere Türkiye devrimci demokratik hareketlere yöneldi. Devletin yeniden organize edilmesi için tekelci burjuvazinin çıkarları doğrultusunda icraata başladı. Faşist yüzünü saklamaya çalışarak terörist, bölücü, ayrılıkçı, millet-vatan Sakarya teraneleriyle meşruluğunu göstermeye çalıştı. Bunun arkasına saklanarak ilk kez Kürdistan'a saldırdı. Kürdistan halkının gerçek temsilciliğini yapan PKK hedef seçildi. PKK'yi bitirmeyle Kürdistan sorununun çözüleceğini hesaplayan faşist cunta, PKK'nin halkla bütünleştiği alanlara yöneldi. Kürdistan'ı adeta yeniden işgal edercesine her türlü barbarlık vahşet ve katliamlara girişti. PKK'yi yok etmek amacıyla Kürdistan'ı adeta bir cehenneme çevirdi. PKK'lilerle beraber Kürt demokrat, yurtsever ve aydınlarını tutuklayarak askeri cezaevlerine doldurdu. Halka korku, gözdağı verip işkence yaparak susturmaya çalıştı. Gerek Kürdistan'da, gerekse metropollerde en ufak kıpırdanışları kanla bastırdı. Yakalanacaklarından korkan bir sürü insan çareyi kaçmakta buldu. Bu ara PKK'nin de güçlerini ülke dışına çekmesiyle ortalıkta muhalefet edecek güç kalmayınca faşist cunta hapishanelere yöneldi. Hapishanelerdeki muhalefeti sindirerek, yok ederek ortalığın süt liman olacağı hesabıyla baş düşman ilan ettiği PKK'lilerin yoğun olduğu Diyarbakır askeri cezaevi ilk seçilen yer oldu.

12 Eylül öncesi Diyarbakır cezaevinde direnmeler, açlık grevleri boykotlar sonucu birçok kazanımlar elde edilmişti. Hapishane yönetimi tutuklulara (bunların %80'ini PKK'liler teşkil ediyordu) danışmadan hiçbir uygulama yapamıyordu. Ancak tutukluların onayı alındıktan sonra bir şeyler yapılabiliniyordu. Koğuş sorumlularının seçiminden, avukat ve ziyaretçilerle görüşmeye kadar her şey tutuklular ve koğuş sorumluları tarafından yapılıyordu. Tutuklular çok rahat hareket edebiliyorlardı. Zamanlarını diledikleri gibi değerlendiriyorlardı. Yeri gelmişken hapishanede zaman üzerinde durmak istiyorum. Hapishanede mekan dar, bunun aksine zaman ise gayet çoktur. 12 Eylül öncesi gerçekten çok geniş bir zamanımız olmasına rağmen bunu yeterince değerlendiremiyorduk. Sonra Mazlum DOGAN yoldaşın çabaları sonucu eğitim programları düzenlendi. **Kürdistan Devriminin Yolu** kitabı içeri alındı. Bu temelde eğitim çalışmaları yapıldı. Mazlum arkadaş, birçok kez, *"Hapishane devrimcilerin okuludur. Biz de burayı okul yapmak zorundayız. Hapishanelerden birçok yazar, hikayeci, romancı, şair, ressam çıkmıştır. Neden bizden çıkmasın? Yazabilen arkadaşlar mutlaka yazmalıdır. Bu bir görevdir"* diyordu. Defalarca arkadaşları uyarıyordu. Bazen de çok ağır eleştiriyordu. Bu çabası ürün vermeye başladı. PKK'li tutuklular eğitim çalışmaları yanında şiir, hikaye vs. yazmaya-çizmeye başladılar. Bu yönelimin sonucu bir gazete çıkarma gündeme geldi. Akabinde **Hewar** gazetesi çıkmaya başladı (cezaevinde yazılıp çoğaltılan Hewar 3 sayı çıktıktan sonra şartların zorlaşmasıyla yayını kesmek zorunda kaldı). Bu çalışmalar olmasına rağmen zaman istenildiği gibi değerlendirilmiyordu. Bunda bir cezaevi deneyimsizliği mevcut olmasına rağmen bir hantallık da mevcuttu. Belli bazı arkadaşların çabaları yeterli olmuyordu. Genel olarak hapishanede zaman değerlendirilmesi üzerine çok yazılıp çizilmiştir. Gerçekten de üzerinde yazılıp çizilmesi gereken bir konudur. Mazlum DOGAN yoldaşın dediği gibi, "Hapishaneler devrimcilerin okuludur", ama bu okulda okumasını bilenler için bir okul oluyor. Bu nedenle devrimciler, kendilerini çürütmek, yok etmek için dört duvar arasına sıkıştıran burjuvaziye, sömürgeciliğe karşı bu alanı en iyi bir şekilde değerlendirerek düşmana karşı bir silah ve bir savaş alanı haline getirmeleri gerekmektedir. Cezaevlerini düşmana karşı bilinçlenme, birleşme, sıhhatlı düşünme ve direnme alanı olarak kullanmak gerekir.

12 Eylül sonrasında hapishane yönetimi, *"Oh be yatıp içip eğleniyorlar. Burası otel mi?"* demeye başladılar. Kasım ayının başında kanlı dişlerini göstermeye çalışarak faşizm ruhuna uygun bir yapı oluşturmaya başladılar. Bu yapı içerisinde PKK'yi imha etmek, bitirmek hesabıyla ihaneti ve teslimiyeti dayattılar. Bununla beraber "Bundan sonra bu cezaevinde orman kanunu işleyecek" diyerek işe başladılar.

12 Eylül darbesinin halk üzerindeki korku, paniği içeriyi, kitleleri de etkiliyordu. Tutukluların çoğu ne olacak beklentisiyle tedirgin ve huzursuzdular. Darbenin cezaevine yansıması ne olacak beklentisi içine girmişlerdi. Değişik yorumlar, olumlu-olumsuz yaklaşımlar oluyordu. PKK'nin dışındaki güçlerde panik başlamıştı.

Aralık ayında, daha önce direnerek alınan haklar yavaş yavaş rafa kaldırıldı. Keyfi bir uygulama başladı. Daha önce belirtikleri orman kanunlarına uygun bir uygulama oldu. Görüşme, havalandırma, doktora çıkarılma, avukatlarla görüşme ve diğer ihtiyaçlar tamamen kısıldı. Bunların her biri birer silah olarak tehdit aracı oldu. Bununla beraber askeri kurallar dayatılarak dayak, işkence, hücre cezaları başladı. Bu uygulamalara tepki olarak bir eylem gerçekleştirilmesi gerektiği üzerinde duruldu. Hapishanenin genelinde açlık grevine gitme eylemi kararına varıldı. Bu eylem en geniş kitlesel bir eylem oldu. Bu eylem hapishanedeki direnen ve direnmeyen saflaşmasının bir başlangıcı oldu denilebilir. 1980'nin son ayında başlatılan bu eylem ile cezaevindeki tüm grup ve fraksiyonlara öneri götürülerek, hapishane yönetiminin yaptırmak istediği askeri uygulamalara karşı direnmek gerektiği, kural adı altında dayatılan teslimiyetin insanlık onuruyla bağdaşmayacağını, buna karşı direnmek gerektiği PKK'lilerce belirtildi. Bu öneriye karşı diğer siyaset, grup ve fraksiyonların tavırları hiç de olumlu olmadı. Diyarbakır askeri cezaevinde yapılan uygulama ve uygulamalara karşı gösterilen direniş kamuoyunda uzun süre konuşuldu, tartışıldı. Çoğu kişi nalıncı keseri gibi hep kendine doğru yontarak Diyarbakır direnişini objektiflikten çok uzak subjektif niyetlerine dayanarak değerlendirdi. Kimileri kendilerine pay çıkararak sahte senaryolarla sahte kahramanlar yarattı. Kimileri, direnmeyen unsurları direniyor gibi göstermeye çalıştı. Bir tas taşlı mercimeğe kendini ucuz satan unsurlar, uluslararası af örgütü bültenlerinde kahraman ilan ettirildi. Hapishanede bastonuyla teslimiyet yolunda ileri diyerek, faşist cuntaya yağ yağdıranlar, bir lokma ekmek için PKK'lileri katil yüzbaşı Esat Oktay Yıldıran'a gammazlayan şefler de ne hikmetse kahramanlar içinde lanse edilmeye çalışıldı. Bu tür davranışlar gerçekten çirkin ve onur kırıcı davranışlardır. Direneni direnmemiş, direnmeyeni direnmiş gibi göstermeye çalışmak sanırım dünyanın en aşağılık mahluklarının yapacağı bir davranıştır. Bunu yapanlar tarih karşısında suçludurlar. Tarih ve Kürdistan halkı bunları yargılayacak, onları layık olduğu yere oturtacaktır. Bu gerçeği gözönünde bulundurarak diğer grup ve siyasetlerin tavırlarına, cezaevindeki tutum ve davranışlarına bakmak, bu perspektif içinde durumlarını değerlendirmek devrimci bir görevdir. Bu direnişin başlangıcında Diyarbakır cezaevinde bulunan grupların tavırları PKK'nin aksine zorlamasız ve gönüllü bir teslimiyet oldu. PKK'nin kurallara uymama tavrına karşı sözümona kendilerine devrimci diyen küçük-burjuva reformistleri, *"Apocular dışarda rahat durmuyorlardı, içerde de rahat durmuyorlar. Bizim huzurumuzu kaçırıyorlar. Direneceğiz diyorlar. İşte içerde de anarşistlik yapıyorlar"* diyerek avazları çıktığı kadar bağırıp çağırıyorlardı. Teslimiyetlerini, *"Biz ne yapabiliriz, Türk devleti güçlü. İsterlerse bizi öldürürler. Biz kurallara uymuyoruz dersek sonumuzdur. Devrimci görev bir an önce hapisten kurtulmak ve denileni yapmaktır"* diyerek teslimiyetlerine kılıf hazırlıyorlardı. Hele hele ÖY, PKK'ye nispet yaparcasına idareye resmen başvurarak, *"Biz kurallara uyuyoruz. Kurallara uymayanları bizim de burnumuzu kaşıyorlar"* deyip idareye en ince tabakadan yağ çekme, yaltaklanma yarışındaydılar. Gönüllü askeri yürüyüşle görüşe gidip gelmeye ilk kez bu grup başladı. "Kurallara uymayın" denildiğinde, şefleri, *"Biz kurallara uyarak kuralları laçkalaştıracağız"* diyorlardı. Ne yazık ki kuralları laçkalaştırmadılar. / Laçka olan yapıları giderek laçkalaştı. Kendileri laçkalaşarak gönüllü teslim oldular. Şimdi Avrupa'da emperyalizmi yedeklerine alarak yayın çıkarmaya çalışan bayların durumu da yürekler acısıydı. *"Bizim hapishane gücümüz yok. Apocuların gücü var. Onların direnmesi gerekir"* diyerek işin içinden sıyrılmaya çalışıyorlardı. Bu unsurların, kitlelerini direnmeye hazırlamaları gerekirken, arkadaşlarına devrimci anlayıştan uzak lümpen serserilerin birbirlerine söyleyeceği küfürler söyleyip kahkaha atıyorlardı. PKK taraftarlarının, *"Bu küfürleşmeler, ardından kahkaha atmalar size yakışmaz"* demelerine de, *"Nasıl olsa gardiyanlar bize ana-avrat küfrediyorlar. Biz birbirimize küfür söyleyerek kendimizi alıştırıyoruz"* diyecek kadar alçalmışlardı. Çoğu da basit hesaplarla işi geçiştirmeye çalışıyordu. *"Nasılsa PKK'liler direniyor. İdareye geri adım attırırlarsa alınacak haklardan biz de yararlanırız. Niye kendimizi ateşe atalım"* diyerek kuzu kuzu teslim olarak kurallara uydular. PKK'ye karşı dışardaki tutum ve davranışlar hemen hemen içerde de devam etti. Gerek sosyal-şoven Türk soluna mensup grup ve grupçuklar, gerekse de Kürdistan adına yola çıkan küçük-burjuva milliyetçi gruplar cezaevinde ittifak ve dayanışmaya yanaşmadılar. Düşmanın dayatmalarına karşı cezaevinde bir birlik oluşturulması yönünde PKK'nin girişimini adeta baltalarcasına karşı durdular. Bunun için üst düzeyde görüşmeler de fayda vermedi. PKK hakkındaki önyargıları ve ideolojik yapıları, cezaevinde rahatça küçük-burjuva yaşantılarını sürdürme ve bir an önce dışarıya çıkma hesapları bu birliğin oluşturulması için yeterli olan etmenlerdi. PKK hakkındaki önyargıları, davranışları, düşmanca tavırları ilişkileri daha da olumsuz bir havaya sokuyordu. Bu yaklaşımlarına karşı PKK'nin "politik dostluk"ta ısrar etmesi fayda vermedi. Böyle olmakla beraber zaman zaman bunların olumsuzluklarına olumsuz cevap vermeler, sertleşen sürtüşme ortamları ve aradaki bütün köprülerin atılmasına başka bir etken oldu. Ama şartlar ne olursa olsun, ister birlik, ister grupsal, ister bireysel olarak direnmemeye hiçbir şey mazeret olamaz. Bu dönemde yapılması gereken şey, faşist cuntaya ve dayatmalarına karşı cezaevinde birlik oluşturmaktı. Bu birliğin oluşmasını engelleyenler cezaevi direnişi içinde yok olurken, ancak yıllar sonra bu hatalarının farkına vardılar. Nitekim 1983 Eylül direnişinde günah çıkarmaya giriştiler. Bugün dışarda yaşanan (Kürdistan'da) ortamı, bir nebze cezaevi ortamına benzetmek mümkündür. Dün cezaevinde birliğe yanaşmayanlar, birliğe ve beraberliğe karşı çıkanlar direnmeye anarşistliktir diyenler, bugün Kürdistan'da PKK'nin yükselttiği ulusal kurtuluş mücadelesine de karşı çıkmakta, hatta çok daha ileri giderek bu mücadeleye karşı düşman cephesinde yer almaktan çekinmiyorlar. Yurtseverlere silah sıkma cüretinde bulunu-

Devamı 14 sayfada

Ulusal Kurtuluş Mücadelemize...

Baştarafı 6. sayfada

oluşturarak birlikte saldırmışlardır. Ulusal kurtuluş mücadelemizin her önemli evresinde, her kritik darboğazında ve her güçlü atılımının arefesinde alçakça saldırılar yönelten bu güruhlar, böylelikle faşist rejime en "değerli" desteklerini hep sunmuşlardır.

Bu düşkün ruhlu satılmışların, daha Kemal PİR'lerden başlayarak PKK önderlerini "ajan-provokatörlükle" suçladıkları, yine 1983 yılında ülkeye dönüşün öngününde düşman bu tarihi adımı engellemek için —açık ve gizli— dörtbir yandan saldırırken, PKK'nin "teröristliğini" kanıtlamak için nasıl yırtındıkları hatırlardadır. Fakat günümüzde kimin ne mal olduğu, direnişçi önderlere ve kutsal direniş mücadelemize dil uzatma cüretinde bulunanların, "devrimcilik", "ulusal kurtuluşçuluk" maskeleri altında kimlerin hesabına çalıştıkları apaçık ortadadır.

Açık ki, bu durum salt bize özgü değildir. Dünyanın her alanında, ezilen halkların ve sınıfların kurtuluş mücadelelerinde de bu işbirlikçi uşak kesimler şu veya bu biçimde ortaya çıkarak devrim düşmanlığı yapmışlardır. Devrimler tarihinde bunun sayısız örnekleri vardır, günümüzde hala emperyalizmin ve sömürücülerin adi çıkarları uğruna birer piyon gibi kendi halklarının kurtuluş mücadelelerine karşı savaşanları vardır. Bunlar dün Vietnam'da, Angola'da devrime karşı emperyalist sömürücülerin saflarında savaştılar. Bugün hala Nikaragua vb. ülkelerde ABD emperyalizminin desteğiyle devrime karşı kullanılan Kontralar biliniyor.

Fakat denilebilir ki, bizdeki işbirlikçi uşaklar kadar düşkün, bunlar kadar "kraldan çok kralcı", bunlar kadar kişiliksiz tiplerin dünyada benzerlerini bulabilmek gerçekten de çok güç. Bunlarda düşkünlük o dereceye varmış ki, dünyada eşine ender rastlanan kahramanlıkların sergilendiği, halk savaşının bölgeyi ve hatta dünyayı etkilediği gerçekliğine gözlerini ve kulaklarını sımsıkı kapatmış, görmezlikten geliyorlar. Kemalist-faşist rejimin yıllar yılı inatla sürdürdüğü katı inkarcı politikasını bile parçalayacak boyutlara varan bir savaşı yok sayabiliyorlar. Bu derece düşkün bir ruha dünyanın neresinde tanık olunmuştur?

Bu işbirlikçi uşak güruhların "ulusal kurtuluşçuluk" adıyla Kürdistan halkına sahip çıkar görünmeleri de, özünde, faşist rejimin —yukarıda değinildiği gibi— bu tür çabasından farksızdır. Faşist Türk sömürgecileri basını, "Özel Harp Dairesi" vb. kuruluşlar aracılığıyla nasıl ki, büyük bir yüzsüzlük örneği sergileyerek timsah gözyaşları döküyorsa, bu uşak takımı da, aynı biçimde, KUKM'ne ve PKK'ye saldırırken halktan yana bir görünüm takınmaya çalışmaktadır. Ne var ki, gerçekte faşist rejim ve K. Evren, Kürdistan halkına ne kadar dostsa, bu işbirlikçi uşak takımı da ancak o kadar halktan yanadır. Ve bu gerçekliği de halkımız çok iyi bilmekte ve anlamaktadır.

Sömürgeci-faşist TC, öteden beri Avrupa ülkelerine çağrı üstüne çağrı yaparak, PKK'ye ve PKK'lilere yaşam hakkı tanımamalarını istemektedir. Çeşitli kuruluşları aracılığıyla dünya ilerici insanlığını PKK'nin "teröristliğine" inandırabilmek için, olmadık yalanlara, yol ve yöntemlere başvurmaktadır. O barbar, faşist karakterinden ötürü, dünya ilerici insanlığı tarafından kabul edilmediği platformlara da bazı suratı cilalı temsilcilerini sokmaya çalışarak UKM'mize her alanda karşı koymak istemektedir. Ülkede ise ARGK savaşçılarının başına koyduğu milyonlarca liralık ödüle yeni milyonlar ilave etmekte ve böylelikle yaşamını biraz daha sürdürme olanağı aramaktadır.

Hain-uşak takımı ise, her zaman olduğu gibi günümüzde de faşist rejime her türlü desteği sunmaktan geri durmamaktadır. Gerektiğinde Münih örneğinde görüldüğü gibi, ERNK taraftarlarına kurşun sıkabilmekten tutalım, tüm güçleri PKK'ye karşı mücadeleye çağırmaya, emperyalist polisle her türlü işbirliğine ve ihbarcılığa ve her türlü yalan ve karalamaya varana dek elinden geleni ardına koymamaktadır.

Fakat bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da faşist Türk sömürgecileri ile işbirlikçi çanak yalayıcılarının her türlü alçakça saldırıları görkemli direniş mücadelemiz ve şanlı gerilla savaşımız karşısında sökmeyecek, bu tür saldırılar haklı bir davanın karşısına dikilmiş bulunan sahiplerinin sonlarını yaklaştırmaktan başka bir sonuç vermeyecektir. Ulusal kurtuluş mücadelemize ve onun yenilmez öncüsü PKK'ye uzanan eller mutlaka kırılacaktır.

Hapishane Gerçeği ve ...

Baştarafı 13. sayfada

yorlar. Bugün bunları yapanların akıbeti de cezaevi direnişi karşısında yok olanlardan farklı olmayacaktır.

Faşist uygulamalara karşı sömürgeci Türk devletinin teslimiyet, ihanet ve imhasına karşı PKK diğer siyasi hareketlerden farklı olarak direnme kararı almasına rağmen, düşmanın azgın saldırılarına cevap verecek bir hazırlığı olmadığı için bu duruma hazırlıksız **RENİŞ ZAFERE, TESLİMİYET İHANETE GÖTÜRÜR!"** şiarı doğrultusunda hareket eden PKK, içerdeki örgütlü bir yapısıyla imhaya yönelik saldırılara karşı varlığını koruma, düşmanın kendini güçlü saydığı cezaevinde, düşmana boyun eğmeme ve devrimci direnişi zindanlarda yükseltmesi, görev sorumluluğuyla tarihin dayattığı ve direnişiyle Diyarbakır cezaevinde destanlar yaratan, her şeyin bittiği sanıldığı bir zamanda Kürdistan ulusal kurtuluş bayrağını kaldıran, gür sesiyle tüm dünyaya duyuran bir var olma ve yok olma savaşına girişti.

Direnmeler, aralık ayının sonunda başladı. Direnmeyen unsurlar koğuşlarında normal yaşantılarını sürdürürken, direnen unsurlar ise hücrelerde toplatıldı.

DEVAM EDECEK

Kürdistan'da Sürgünler, Artan Baskılar...

Baştarafı 12. sayfada

de yapılan operasyonlarda gündeme gelmiştir.

9 Nisan 1987'de Mardin'in Gercüş ilçesi Güzelöz köyüne yaklaşık 1600 civarındaki sömürgeci gücün yaptığı baskında tüm köylüler, okul bahçesinde toplatılarak işkenceden geçirilmiştir. Sabahtan akşama kadar süren işkenceler sonucunda erkeklerin bir kısmı soyundurularak kadınlara teşhir edilmiştir. Bahçede toplatılan köy ahalisi içinde dört çocuğu da alarak sorguya çeken sömürgeci ordu sürüsü, devrimcilerin köylerine uğrayıp uğramadıklarını öğrenebilmek için, bu çocuklara manyetolu bir cihazla elektrik akımını vererek kanama geçirmelerine ve ölümle burun buruna gelmelerine yol açmışlardı. İki öğretmen ve muhtarın da, köy ahalisine yapılan işkencelerin aynısına tabi tutulduğu, işkence fasılalarından sonuç alamayan sömürgeci ordu sürüleri, 12 kişiyi tutuklayarak ordu karargahlarında günlerce işkenceye tabi tutmuştur. Halkımıza karşı işledikleri insanlık suçlarını sömürgecilerin bir yetkilisi 20 Nisan tarihli Cumhuriyet gazetesindeki demecinde; *"... Bölgede mevcut yasaların uygulamasında yaygın bir keyfililik görüldüğünü, suçlu arama gerekçesiyle insanların kitleler halinde sorgulandıklarını, göz altına alındıklarını ve işkence gördüklerini"* açıkça dile getirmekteydi.

Sömürgeci faşist Türk devletinin halkımıza dayattığı önemli bir diğer özel savaş yöntemi ise, ABD emperyalizminin 1957 dönemlerinde Vietnam halkına yönelik uyguladığı ve sonucun kendisi için tam bir hüsran olduğu "stratejik köy" uygulamasıdır. Belirtildiği gibi, "stratejik köy" uygulamaları, ABD emperyalizminin yeni-sömürgecilik politikasıyla oluşturduğu kukla yönetimi vasıtasıyla, Vietnam halkının direniş mücadelesine karşı etkin bir savaş yöntemi olarak belirlenip uygulanmıştır. Küçük yerleşim birimlerini bir araya getirerek esir kamplarını, diğer adıyla "stratejik köyler" oluşturan ABD emperyalistlerinin, Vietnam halkının kutsal direniş savaşında yediği ağır şamardan ders çıkarmayan emperyalist güçler ve faşist Türk sömürgeciliği bu uygulamayı Kürdistan'da da denemek istemektedir.

Bu uygulamanın ilk adımı olarak Dersim'de "stratejik köy" uygulamasına geçen faşist Türk sömürgeciliği, Dersim merkezine bağlı 434 köy ile bu köylere bağlı 1064 yerleşim birimlerini bir araya getirerek toplama kamplarını oluşturmak için Cumhurbaşkanlığı onayına sundukları karar tasarısı yürürlüğe girerek uygulanmaya başlanmıştır. İnsanlarımızı köylerinden, evlerinden, yıllarca emek verdiği toprağından çıkararak karakolların gölgesinde yarı-açık cezaevleri biçimindeki esir kamplarında yaşamaya zorlayan sömürgeci Türk devletinin sefil yaratıkları, *"Eşkıya dağ başındaki savunmasız ailelerden zorla yiyecek alamayacak"* diyerek, "dünyada keşfedilmeyen yeni bir buluş" icat ettiğini zannetmektedir. Ülkemizi baştan başa bir cezaevine dönüştürerek yaşamı halkımıza zindan ettirmek isteyen faşist Türk sömürgeciliği, "yeni buluş" icat ettiğini zannettiği bu uygulamayı ABD emperyalizminin geçmiş tarihsel dönemlerde birçok halkın ulusal bağımsızlık savaşımında denediğini ve bu savaşımlardan —özellikle Vietnam halkından— yediği tarihi şamarı unutmuşa benziyor!

ABD emperyalistlerinin Vietnam pratiğinde uyguladığı özel savaş yöntemleri, Vietnam halkının ulusal bağımsızlık savaşı karşısında nasıl hezimete uğratılarak ABD emperyalistlerine unutulmaması gereken tarihsel bir ders verdiyse, ERNK bayrağı altında birleşen ve direnen Kürdistan halkı da vahşi Türk sömürgecilerinin hiçbir baskı, sindirme ve katliam uygulamalarına boyun eğmeyecek, kinini, öfkesini daha da bileyerek öncü örgütü önderliğinde savaşacak ve kazanacaktır.

— Yaşasın halkımızın ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi!

"Yeni Türkçü", Kürt Düşmanı Solcu...

Baştarafı 7. sayfada

"Tıpkı, 1975 yılında Türkiye'de kurulan "cephelerin" ve bu cephelerden sıkılan kurşunların, zamanla rejim değişikliğine yol açması gibi...

"Yurtseverlik bilinci işte böyle günler için gereklidir..."

İşte böyle... Mumcu'nun mumu böyle yanıyor ve olayları böyle aydınlatıyor... Sanki bugün demokratik bir ortam varmış da bu olaylar sürer ve siz de bu olaylara karşı "Cihadi Ekbere" katılmazsanız, rejim değişir ve haliniz duman olur deyip, yurtseverliklerini göstermeleri çağrısında bulunuyor. Bir adam solcu olarak ünlendiriliyor, sırtı sıvazlandıktan ve yolu gösterildikten sonra ortaya çıkıyor. Yazılarının çoğunluğunun altında da şamar yemiş sokak kabadayılarının "narası" var. "Ah Atatürk olaydı, ne derdi bilir misiniz? Ne derdi?" Atatürk yok. Ama adamları var ve onun mirasını koruyorlar, o mirasa sahip çıkıyorlar. Sen de olsa olsa onların yardakçısı, dalkavuğu olabilirsin. Hangi güç arkanı sıvazlarsa sıvazlasın senin yetkin bu kadar... Sonra aşağılık iftira ve yalanlarla birlikte "Türk milletini şahlandırmaya" çalışıyor, bir yazısına şu dizeleri alıyor: *"Kuvvayı Milliye gelecek yine... Şahin atlar aşarak yeli... Çiğneyerek gavuru da, Aznavuru da... Kuvvayı Milliye gelecek yine..."* Kuvvayi Milliye şahin atlarını nereye sürecekler? Ya da bu Jön Türk artığı bunları nereye sürdürmek istiyor? Kimin üstüne?.. Şahin atlar Kürdistan semalarında az mı koşturdu? Az mı bombaladı Kürtleri?.. Nafile... Gücünüz bu kadar... Yeni ülkeler fethetmeye gücünüz yetmiyor.

Bir Jön Türk, görevli bir köşe yazarı, eşraf torunu, komünizm ve Kürt düşmanı bir adam için bunca satır yazmaya değer mi bilmem?..

Li Şemzînan lêdana pêşmergan li dijmin ket

Destpêk rûpela dawî de

livbaziyê ji gundiyan re got. Piştî ji gund derket pêde, gilî li ba mêtingerên Tirk hatiye kirin. Lê yekîtiya me a gerîlla a ku agahdar bû ku hatiye gilîkirin, li cihekê ku giringbû dijmin ji wê derê re derbas bibe, kemînek vedigre. Ji bona ku derbeke mezin li dijmin bixe, li benda hatina dijmin dimêne.

Dora seet 7'an, weke dihat fikarkirin, kerwaneke cemsên leşkerî yên dijmin, tê navça ku têkoşerên me xefik vedabûn û hêdî hêdî nêzîkî dafê dibe. Şervanên me yên ku bi wêrîn û dîlerîkî mezîn li hêviyê mabûn ku cemse gişt bikevin çembera kemînê, ji nişkan ve û bi yekdestê ji her aliyê ve agirek li ser serbazên dijmin, barandin. Di vê êrîşê de, ku bi awakî mezin roket û narîncokên destan jî hatin bikaranîn û hemû cemsên ketin kemînê piştî demeke gelek kin de hatin hilweşandin û yekîtiya dijmin a ku ji qomandoyên hilbijartî bû, tevlî serleşkerê xwe bi temamî hate tunekirin.

Têkoşerên me yên egîd û gernas, yên ku vê livbaziya kemîn vegirtına li nêzîkî mezra Gûzelqaya gundê Baxlar bi serkeftinî dawî pêanîn, paşê xwe li hev civandin û bi lez xwe ji cihê bûyerê kişandin paşve. Lê dijminê ku agahiya vî şerî girtibû, bi rêya destên balafiran ji asmanî hêzên nûh ji yên yekîtiyên taybetî anî cihê rûdanê. Gava yekîtiya me a gerîlla hêj li dora gundê Tûtûnlû bû, ji hêla balafirên dijmin hatin dîtin. Dijmin, serbazên xwe ji balafiran daxiste jor û xwest pêşiya şervanên me bigre û bi alîkariya hêzên ku ji paş dihatin, li dora wanan çeberekê avabike. Lê çi heye ku, şervanên me yên keleş û hogir vê daxwaza dijmin qorik de hêlan. Bi agirê rokêtan yên ku hedefên xwe dîtin, balafireke dijmin hate xistin. Li ser vê bûyerê, balafirên din ji tirsa ku wê ew jî bikevin, beyî ku leşkeran daxînin erdê, revîn.

Balafira ketî de, pîlotek bi nîşana ûstegmen û 10 endamên yekîtiyên taybetî ji mirinê xelas nebûn.

Bi vî awahî, di van şeran de, gişt tevde 3 serleşker (bînbaşiyek û 2 ûstegmen) û biqasî 60 serbazên dijmin û endamên yekîtiyên taybetî hatin kuştin. Generalên faşîst yên ku ji ber vê binkeftina giran gêj û dîn bûn, ê din firokên cengê ji yên Fantom balafirandin û çiya û latan dan ber bombebaranan, lê çi heye ku gelek dereng ketibûn. Tu encamek jî nekete destê wan. Lew pêşmergên me ji mêj vegeriyabûn parêzgehên xwe.

Hêzên me yên rizgariyê yên şoreşger yên ku bi van derbên giran ku li dijmin xistin, bi vê kiryara xwe a serbilind, binkeftineke berçavî jiyana dijmin de derxistin holê, pêre jî duxuyanî hemû gelên cîhanê kirin ku, şerê me ê gelî gihaya koçbareka nûh. Di vê demê de, ku em derbasî domana sazkirina artêşê û domana şerê gerîlla ê dorfireh dibin, gelê me dibîne ku ka çawa dewleta Tirk a mêtingera faşîst û ordiya wê têkdiçe û dimire; li hemberê vê jî kîjan mêrxasî têkoşerên me datînin holê. Lewma refbiref, gelê me têkilî sefên ARGK dibe.

Li Gercewsê serleşkerek û bîst serbaz hatin kuştin

Destpêk rûpela dawî de

hate texrîpkirin û yên tê de jî gişt mirin. Ji serleşkerek û 20 serbezan tukes xilas nebûye. Herçuqasî rojnamên mêtingeran xwestin vê rûdanê çewt şanîbikin û duxuyankirin ku serleşkerek hatiye kuştin û 2 serbaz birîndar ketine jî, gelê dorhêlê pir rind dizane ku ji cemsa firî hewayê tu birîndar nînin û tev mirine, pêre jî pir rind dizane ku ne kêmî 20 serbazan cemsê de hebûn.

Ev livbaziya bi hostayî ji hêla şervanên me pêkhat, şanîkir ku, tu nîr û pîkoliya li ser gelê me bê bersiv namîne û kirinên hingavtinkaran li nik wan namîne; Kurdistan wê mêtingerên hov re, dereng an nêzîk bibe goristan.

Bilî vê jî, her bi vê teqtîkê roja 4'ê Gûlanê derbek jî li çetên sîxur û noker hate xistin. Traktorek ku sîxuran ji gundê Xirabê Benê (Sekî) dikşand bajarê Midyadê, bi mayinên ku ji hêla şervanên me li ser rê hatibûn raxistin, hate hilweşandin. Ji van "Parezkarên gund" bi kêmasî 5 kes hatine kuştin, ku di nav wan de sixurên bi navên, Hasan Yilmaz, M. Ali Tunç û Alî Sonmez jî hebûn.

Bin rewşekê de, ku "komên bîzavê yên taybetî", "komên lêxistinê yên taybetî" û garanên ordiya faşîst li êrdimê xwe dilivandin, ev kiryarên hanan pêkhatin. Ev jî şanîdike ku, tu keftûlafta dijmin jê re nikare bibe dermanek. Şahiya gelê dorhêlê jî, heta meriv bikaribê bêje bes, xwe gewre kiriye.

Şerê li nevala Hespistê navça Hezexê de 15 leşker hatin kuştin

Di şerê ku li 17'ê Nîsanê de li nevala Hespistê (cehennemderesî) navça Hezexê (Îdil) bajarê Mêrdînê derket û 2 rojan berdewamkir, herçuqasî hêj nûçên dorfireh negihabin me jî, tê gotin ku, 15 serbazên dijmin hatine kuştin. Li dijî hêzên dijmin ê ji bi sedan leşker û bi desteka balafir û panzêran, 2 şervanen me yên hogir 2 rojan li berxwedan û şehîd ketin.

Roja 17'ê Nîsanê li nêzîkî gundê Hespistê navça Hezexê, 2 têkoşerên me yên ku ji karên xwe vedigeriyan, leqayî yekîtîkî leşkerên dijmin bûn û lihevxistinek derket. Têkoşerên me pêşî karîn xwe ji ber yekitiyên dijmin ku hêjmara wan gelek bilindtirbû ji wan, paşve bidin. Û ji cihê rûdanê xwe durbikin. Lê ji ber ku yekîtiya dijmin hêzên tekuzkirinê xwest, hêzên tekuzkirinê tevli balafir û panzêran hatin derdora rûdanê. Têkoşerên me li dora nevala Hespistê dîsa leqayî hêzên dijmin bûn. Dîsa şereke dijwar derket. Ev şer 24 seetan doma, herçuqasî têkoşerên me 2 kes bûn û hêjmara serbazên dijmin digiha 700 kesan. 15 serbazên dijmin hatin kuştin. Şervanên me yên ku berxwedaneke bênişe bilindkirin û 2 rojan xweragirtin, taliyê bê ber man. Dura bi narîncokên destan êrîşî dijmin kirin û bi mêrxasî şehîd ketin.

Gava dijmin piştî şer dawî pêhat û têgihiştê ku, kesên li berxwedidan 2 kesbûn dikeve nava şaşiyeka mezin, lew bawer dikir ku hêjmara şoreşgeran gelek bilinde. Daku serleşkerê faşîst tengezarî û rebeniya xwe biniximîne, dest bi derewan kir. Duxuyankir ku, hêjmara şoreşgeran gelek bilindbû û 4 kes ji wan hatin kuştin. Yên mayin jî revîne. Lê rastî ne wusa bû. Yên ku 2 rojan li dijî garanên ordiya faşîst li berxwedan tenê 2 têkoşerên ARGK bûn. Gelê derdorê jî vê yekê baş dizane, lewma yekcardin bû temaşekarê rizibûna rejîma faşîsta mêtinger.

Pêşmergên me civînên xwe li gundan didomînin: Li gundê Tekelî piştî civînekê 13 kes têkilî ARGK bûn

Mêtingerên Tirk yên faşîst, bêbetlanî leşkerên xwe li herêma Çolamêrgê bi leşkerên nûh têkuzdikin. Li erd û asmanan operasyonan birêve dibin. Her firsendê de diyar dikin ku, wê heyfa xwîna ku li Şemzînan rijaye, heyfa serbazên xwe, li erdê nahêlin. Lê dîsa jî pêşmergên me bi awakî xurt û dijwar, xebatên xwe li êrdimê bêbetlanî berdewam dikin. Yekîtiyên me yên şervan, li kêleka şerên bi leşkerên dijmin re, civînên gundan çêdikin, çetên sîxur bêçek dikin, kesên sîxur û noker ceza dikin û bi vî awayî, xebatên xwe ji gelek aliyan ve bi serkeftinî didomînin.

Roja 29'ê Nîsanê li gundê Gûzelkonak navça Şemzînan, mala serokê kevneperest Hakki Tore, ku herbabêt hevkariya gemar tevlî mêtingeran dikir û pîkolî li ser gundiyên welatperwer birê ve dibir û dixwest jiyana çetevaniyê direj bike, taliya êrîşeke hêzên me yên rizgariyê hate hilweşandin.

Herwusa roja ku garanên ordiya faşist bin fermana generalên bilind mîna gurên çavsor û har operasyonên leşkerî çêdikiran, ango roja 30'ê Nîsanê 1987'an, yekîtiyên me yên gerîlla civîneke xwe li gundê Tekelî navça Şemzînan pêkanî. Şêniyên gund bi dilovanî silavên xwe li pêşmergan kirin. Kiryara Şemzînan şahî û heycana gundiyan gelek bilindkiribû. Şervanên me ji bo gundiyan, li ser pêşketinên vê taliyê û li ser qonaxa ku şerê me ê gelî gihayê, û taybetiyên vê qonaxa nûh axafên dorfireh kirin. Piştî civînê, gava yekîtiya pêşmergan xwe ji gund dur dikir, di nav wan de jin jî, 13 kes, xwe gihandin pêşmergan, daku di nav refên ARGK de li dijî dijmin bitêkoşin. Yekîtiya me daxwaza wan welatperweran venegerand û tevlî şervanên nûh gund berda . Lê 3 kes ji wan, ji ber hin sedeman, dîsa jî hêla pêşmergên me hatin vegerandin û vegeriyan gundên xwe.

Rojnamên mêtingeran bi nûçên weke, "mîlîtanên PKK avêtin ser gundê Tekelî û 13 kes revandin", xwestin vê rûdanê şaş belavbikin. Lê gelê me ê ku pêşengên xwe rind nasdike, ji binî baweriya xwe bi van derewan neanî û wanan ruswa kir.

Livbaziyên me yên li Dêrsimê nayin rawestandin

Êrdimek ji wanan, ku şerê me ê gerîlla bêhtirîn pêşveçûye û dorfireh bûye, êrdima Dêrsimê ye. Tu xebata mêtingerên Tirk yên faşîst û xebata herbabêt xulamokên wan nikarê birawestine ku, gelê me li vê derdorê têkili refên rizgariya netewî a li bin pêşengiya PKK, nebe. Dijminê ku her azine bikaraniye û encamê de bêçare maye, niha jî dixwaze gundiyên Dersimê yekdest nefîbike û "gundên stratejîk" avabike. Bi tirsandinên vê nolê, dixwaze alîkariya gel ji bo pêşmergan bibre û pêşiya wê yekê bigre ku, xortên Kurd negihin hêzên ARGK. Lê livbaziyên pêşmergên me yên dorfireh, ji niha ve van bikaranînên dijmin bêbin kirine.

Roja yekê Gûlanê 1987'an, gerillayên me êrîşek birin ser gundê Gûleç bajarê Dêrsimê. Keyê gund Îbrahim Paşaxan, ku hevkarîke nêzîk bo mêtingeran dikir, li cihekî derî gund bi mirinê hate cezakirin.

Roja 2'ê Gûlanê jî, mezra Borcan qopaniya Geyiksu bajarê Dersimê, ji hêla têkoşerên me yên ARGK hate vegirtin. Li ser daxwaza gel, bêbextek bi navê Ahmet Karataş ji vî gundî, hate kuştin. Bi sixuriya xwe evî kesî, destên xwe di nava xwîna gelek şoreşgeran de gerandibû.

Herwusa roja 2'ê Gûlanê têkoşerên me êrîşek birin ser gundê Kabayel navça Pûlûmûr. Ev êrîş dora êvarî pêkhat. Pêşmergên me pêşî dora gund girtin, dure komek ji şervanan bera xwe dan mala nokerê sîxur Binalî Gonûltaş. Êrîşê de, jina sîxur û mirovekî wî bi navê Dursun Bektaş hatin kuştin. Ji ber ku ev bêbext vê carê ne li mal bu, canê xwe ê lewitî û bêşeref ji mirinê xilaskir.

Têkoşerên me yên ku piştî rûdanê axafek jî li gundiyan kirin, dîsa vegeriyan parêzgehên xwe.

Dewriyeka cenderman jî li Êrûhê kete kemînê û hate tunekirin

Kemînên pêşmergan de, ku van rojên dawiyê de bûne tirsa xwewna ordiya faşîst, derbên giran li dijmin dikevin. Li kêleka van lêdanan, li nav refên yekitiyên ordiya metinger, tirs û bizdana ji êrîş û livbaziyên pêşmergan, çuqas diçe mezintir dibe. Morala ordiya faşîst, ji serî hetanî binî têtin hilweşandin.

Livbaziyeka şervanên me roja 25'ê Nîsanê li navça Êrûhê pêkhat. Li dora çiyayên gundê Baxgozû komeke ji hêzên dijmin derketibû dewriyê. Ji hêla yekîtîkî pêşmergên me, dafek li pêşiya wan hat vegirtin. Herçuqasî serbazên dijmin xwestin bersiva agirê şoreşgeran bidin jî, nekarîn vê yekê bikin. Piştî şereke ku kin doma, ev koma leşkerên dijmin tunebû. Gerîllayên me bê hundabûn, vegeriyan parêzgehên xwe.

Di vê demê de, ku şerê me ê rizgariya netewî gihaye koçbera şerê gerîlla a dorfireh de, li seranserî welatê me Kurdistan şereke germ tê jiyanê û ji qadên şer, herroj nûçên livbaziyên mezintir dighin me û belavî cîhanê dibin. Gelê me ê ku, serkeftinên ARGK dibîne û dişopîne, ê din bi bingehîn beweriya xwe pê aniye ku, **Kurdistan wê ji bo mêtingerên Tirk yên faşîst re wê bibe kabristan!**

Şevên pîrozkirina cejna Newrozê bi serkeftinî dawî pê hatin

Destpêk rûpela dawî de

guhdarîkirin û şopandin, digel kilama serpêhatinê **"Apo hate Hîlwanê"** û govendên renga-reng dawî pê hat.

Almanya-Nûrnberg: Piştî ku roja 7'ê Adarê 1987'an, têkoşerê ERNK Ahmet AYDÎN bi destê koma bi navê "Rêya Azadî" bi bêbextî hate kuştin pêde, êrîşên polîsên Alman li dijî welatperweran xwe zêdekirin. Polîsê Alman tenê pê nema ku xwînrij (qatîl) berde, qempenyeke girtina niştîmanperweran a dorfireh jî da destpêkandin. Bilî hemû êrîşên ku, ger ji polîsan hatin û ger jî ji hevrexebatkaran hatin, cejna Newrozê roja 25. 4. 1987'an bi beşdariya bêhtirî 1.000 welatperwerên Kurd, hate pîrozkirin. Li derî bernama ku bin navê **"Ber bi yekîtiya netewî ve!"** hatibû amadekirin, koma sitranan, govend, şîno, "Koma Berxwedan" û axafên bi sê zimanan hatin pêşkêşkirin. Herwusa komeke govendê a xweyîcih jî têkilî bernamê bû. Hozenek jî sitranên xwe pêşkêşkir. Şev bi dilşahî dawî pê hat.

Avustralya: Şevek jî li welatê Avustralya hate pîrozkirin. Welatperwerên

Kurd yên ku bi hezaran km. ji welat dur şerê jiyana xwe dikin û bi pêşveketina têkoşîna me a rizgariya netawî, fahmkirine ku hemû pirsgirek tenê bi girêdana bi Pêrgala Rizgariya Netewî tên helkirin, xwe amadedikin ku her tiştên xwe pêşkêşî têkoşînê bikin. Bi pîrozkirina şeva Newrozê li vî welatî, danîn holê ku bi Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan-ERNK re, ji can û dil girêdayî nê. Û vê yekê bi sazkirina şeva Newrozê, bi delîl danîn pêşiya çavên me.

Bi vî awahî pîroziyên Newrozê, ku 14'ê Sibatê destpêkiribûn bi serkeftinî dawî bûn. Vê salê, li ser daxwaza girsên gel li 20 bajarên Ewrûpa şevên Newrozê hatin sazkirin. **"Şevên Yekîtî, Serhildan û Berxwdanê-Newroz"** ku gişt tevde nêzîkî 30 hezar welatperwer beşdarbûn, bilî hemû êrîşên dijminahî, bi dilxweşî û-şahî dawî pê hatin. Pîrozkirina Newroza sala 1987'an, li kêleka pêşveçûna têkoşîna me a rizgariya netewî, damezrandina artêşa gelê me û pêkanîna hilgavtinên giring, û gelê me ji temana 7'an heta 70'an xwe bin ala ERNK de komkir û dest bi xebatê kir, bara xwe de jî kozên nûh bidest ve anî û bû saleke serkeftinê.

Gelê me ê ku li Kurdistanê Newroza '87'an bin agir û barûdê de pîrozkir, bi berxwedana ku hêzên ARGK pêşvebirin û bi derbên ku li dijmin xistin yên mezin, xwe bêhtir li dora têkoşînê civand û bi sedan xort û lavên xwe şiyand nav refên artêşê. Ger bi zoriyên mezin jî be û bi hundabûnên piçûk jî be, Newroza hatî silavkirin, bo gelê me bû cejneke gelek mezin û ji dijmin re bû agahiya têkçûn û serjoriyê. Li welat derbên leşkerî yên gelek xedar li dijmin hatin xistin. Taliya xebatên rêkxistinî û konevanî, bi sedan niştîmanperwer gihan artêşa gelê me û çek kirin destên xwe de. Welatperwerên Kurdistan yên ku bi pêşketinên wusa pêwist Newroz pîrozkirin û van pêşketinan bi pîrozkirina Newrozê ve girêdan, pêşemîn li Kurdistana Başûra-Rojava, Libnanê, Libyayê, Suudî-Erebistanê, Avustralyayê û li gelek welatên Ewrûpayê, îsal xwe gihandin hevdu. Baweriya xwe a nayê hejandin a li dermafê têkoşînê bi awakî gelek xurt anîn zimên. Eşkere kirin ku, ji bona tevlî refên Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan (ERNK) û artêşa gelê me ARGK ku bin pêşengiya PKK ditêkoşin, bibin, amade ne. Wê cihên xwe bigrin û şerbikin...

Dîliyên şer yên li bendexanên mêtingeran de li dijî TRNK weke qozekê tên girtin

Destpêk rûpela dawî de

desturê, tenê hin mirovên wan yên nêzîk dikarin wan bibînin, an serîk li wan bidin. Kesên diçin dîtina wan jî, dikevin bin nîr û pîkoliyê; lêdan bi wan tê kirin. Çavên wan tê tirsandin û wanan dibizdênin. Wanan pêxas dikin û wusa desturê didin wan û hevdîtin gelek gelek çend deqîqe didome. Kesên diçin hevdîtinê jî, ji ciheke dur, dikarin bi dîliyên şer re bipeyivin. Çi bê peyvandin jî, ji hela mêtingeran tên nivîsandin û guhdarkirin. Piştre jî van gotinan, diqulibênin hacetên pîkolî û sextê.

Dîliyen şer ji her aliyê ve tên hingavtinkirin. Gava bixwazin namekî bişênin bo binamalên xwe, bilî sê-çar gotinan destura wan nayê dayin. Ji wan re qedexeye ku, rojnaman, pirtokan, kovaran an tiştekî din bixwînin, an guhdariya radyoyê bikin. Ji wan re şiyandina debarên mîna cil, sol ûhw...hatiye qedexekirin. Kin bê gotin, bi terora tunekirinê rûbirû ne.

Meha Nîsanê de, komek ji jinan, daykên girtiyan ji Kurdistanê çûn Eskîşehîrê. Ji bo dîtina zarokên xwe destur xwestine. Lê berpirsiyarên mêtingeran yên hov bi dijun û sixêfan zimanê xwe direjî daykên girtiyan kirine. Yek ji wan wusa gotiye; *"Gava niha li Rojhilatê herroj serbazên me tên kuştin, hun têne vira û dixwazin zarokên xwe bibînin. Ew di destê me de hêsîrin. Biqeşitin herin û dîsa neyin van deran! Nexwe eynî tişt wê bi serê we de jî bêtin."* Li ser vê yekê gira dayikan mezintir bû û dilên wan yên birîndar tujtir bû. Di nav xwe de li hev hatine û bera xwe dane serekbajarê Tirkiye, Ankara. Ji bona protestokirina van bikaranînên derî — mirovahî, hatine pêşiya TBMM (Meclîsa Mîlliya Mezin a Tirkiye). Û li wir dest bi berxwedaneke runiştinê li pêşiya TBMM kirine. Hin endamên rojnaman jî hatine cihê rûdanê û piştî ku dayikan sozgirtine ku wê zarokên xwe bibînin, dawî bi berxwedanê hatiye. Ev rûdan ger li Kurdistanê û Tirkiyê, ger jî lî nav welatên cîhanê hîkarîkî gewre li du xwe hêla.

Çar biryarên bidarvekirinê yên nûh di dawa PKK koma Mêrdînê de

Piştî hilgavtina 15'ê Tebaxê a dîrokî, li seranserî Kurdistanê, mêtingeran dest bi operasyon û girtinan kiribûn, ji bona ku bi lez daxwazên xwe bikaribin bi destên xwe ve bênin. Dewleta Tirk a mêtingera faşîst refbiref welatparêz û -perwerên Kurd, bê sedem girtibû. Wanan dabû bêr lêdanê û hingavtinan. Derxistbû pêşiya dadgehên kedxwar û bi gelek salan, cezayên girtîmayinê li dermafê wan duxuyankiribû. Dagirtibû bendexanan.

Taliya kiryarên berxwedanê yên soreşgeriya çekdarî ku li Kurdistanê li dijî garanên artêşa mêtinger û xulamokên wan birêdikevin, dadgehên mêtingeran yên faşîst jî, biryarên cezayan li ser dîliyên şer dibarînin û dixwazin heyfa xwe bi vê nolê ji TRNK bistênin. Weke kuçikên çavsor û har êrîşî girtiyan dikin û lêdanan bi wan dikin. Wanan dikin zîndanên bi tenê. Hevdîtina bi wan re qedexe dikin. Hêrsa xwe, hevqas bi belengazî li ser hevalên girtî diverişênin. Li du her kiryarê, dadgehên mêtingeran xwe dilivênin û bê sedem biryarên bidarvekirinê didin der. Vê azînê li dijî TRNK, mîna qozekê bikartênin.

Nexasim, piştî hilgavtinên mehên biharê, dadgehên mêtinger karûbarên xwe lezandin. Dest bi mehkama dawa PKK a koma Mêrdînê kirin û biryara 4 bidarvekirinên nûh derxistin. Dîliyên şer yên ku piştî destpêkkirina şerê berxwedana rizgariya netewî li Kurdistanê hatibûn girtin û derheqê wan de biryara bidarvekirinê derketiye, evin:

Ahmet Dogan, Hamdî Can, Abdullah Temel û Sabrî Komûrcû. Tevlî van biryarên nûh, hêjmara biryarên bidarvekirinê li Mêrdînê giha 146 kesan.

Ji ber "nizmkirina" heyeta dadgehê, dawa PKK koma Hîlwan û Sêwrekê de dîlîyên şer dîsa derxistin pêşiya dadgehê

Dîliyên şer yên ku serê çende salin herbabêt hovitiyê li bendexanan dijin, ji ber ku li pêşiya dadgehê bi rewşeke konevanî xwe parastin û bikaranînên faşîst yeko-yeko anîne zimên û gotine, cezayên bên dayin nikarin me bitirsênin û wusa bi duruşmên şoreşgerî baweriyên xwe dane der û biryarên bidarvekirinê protestokirine, carek din wanan derdixênin pêşiya dadgehê. 15 dîliyên şer ji koma PKK a bajarên Hîlwan û Sêwrekê, lewma dîsa 8 sal din ceza girtîmayinê girtine.

Dadgehên mêtingeran yên li duhev cezayên nûh li dijî dîliyên cengê dibarînin, dixwazin bi van bikaranînên xwe, girtiyan bitirsênin, wanan bidehfênin nav poşmaniyê. Berxwedana wan bişkênin, daku ji bo girtiyên din nebin nimûnên bênişe. Dîliyên şer yên ku giringe bên berdan, bi azînên wusa dîsa destên xwe de dihêlin û bernadin. Bawerdikin ku, bi vê hovitiyê jî wê tiştek bikeve destên wan. Lê belê ne!.. Keftûlafta wan herûher wê di avê de biçe. Dîliyên şer yên ku ala berxwedanê ji pêşengên berxwedanê yên mîna Mazlum, Xeyrî û Kemal girtine, bin duruşma; "Berxwedan Jiyane" ala xwe pêlbipêl dihejênin. Daxwazên dijminan qorik de dihêlin. Ev hîma wan gelek caran xwe nîşanê cîhanê kiriye. Wê mêtinger di vê qadê de jî hertiştê xwe hunda bikin, yên wê biserkevin di kesaniya dîliyên şer de, wê gelê Kurdistanê be!

Hevalên ku 8 sal ceza girtine evin: Abuzêr Dehşet, Celalettîn Delîbaş, Mehmet Îzzet Baysal, Salîh Oguç, Sûleyman Gûnyelî, Ramazan Qavak, Salîh Qubat, Enwer Şîmşeksoy, Ahmet Yavuz, Abdurrahman Şevkat û Îrfan Gûler.

Komcivîna Netewîya Kurdî - 1927: Dîroka gelê Kurdistanê de gaveke giring bû

Cankurd

Piştî ku Atatûrk bi plan, dav û kemendên xwe yên siyasî serekên Kurdan xapandin û bi lêdanên leşkerî li rojava û rojhilata Tirkiye (li Bakûra Kurdistanê) dijminên xwe pelixandin pêde, berê xwe da Ewrûpayê û dewlet û hûkûmetên kolonyalîst kirin bin hikariya serketinên giring. Di her warekî de bi hinde sozên derew, karî di peymana "Lausanne (Lozan)"[1] de wan bendên peymana "Sevres (Sevr)"[2] yên ku li ser Kurdan û mafê welatekî Kurdî bûn, biguhurîne. Bêguman, Atatûrk nedikarî tiştekî wilo giring li ber çavên gelê Kurd hunda bikira, heke hêzên Kurdan yên siyasî û şoreşger yekbana. Lê perçebûna Kurdan ji her aliyekê ve hîşt ku ew bikaribe her tiştekî bike û civata cîhanê jî, a ku biryarên wê di destê kolonyalîstan de bû, ji wî re tewkir û rê da wî ku planên xwe yên hov û nijadperest bibe serî. Heyanî benda 44'an a peymana "Lausanne" jî, di destê wî de bû lîstikeka piçûk. Ew benda ku têde hatiye gotin ku; *"ev sozên Tirkiyê peymanên navdewletî ne, bi çi şêweyî be nabe ku bên çirandin. Eger tiştek bi serê vê bendê hat, wê ji mafê dewletên ku peyman mohrkirine û hemû dewletên ku di komela netewan dene, ku çav li Tirkiyê bin, bo bicihanîna van sozên ku li xwe girtine û destên xwe texine dijî wê bo bicihanîna van li xwe girtinan, li pêş çavên cîhanê..."* Lê dîsa jî komela netewan çavên xwe damirandin û guhên xwe kehr kirin, dema K. Atatûrk agir berda Kurdistanê û welatê Kurdan di sala 1925'an de tarûmar kir. Gelê Kurd weke ê Ermenî da ber serîjêkirinê û tevgera Kurdî 60 salan bi şûnve da.

Xebat û fedekariya gelê Kurd û hêzên wî yên ramyarî û yên şoreşger di salên 1918-1926'an de naye ji bîr kirin. Lê mixabin! Pir caran piştî kêr di kezeba me re derbas dibe, hîngê em dibên; "ax! me çi kir, çima em berî niha nebûn yek?"

Ew şaşiya ku bav û bavpîrên me, di wê koçbera dîrokî a gelek giring de kirine, em îroj dîsa dikin û hîn mezintir.

Di wê koçbera rizgariya gelan de, piştî şerê cîhanê ê yekemîn, li Kurdistanê sê tevgerên ramyarî hebûn; a Mîr Simko li Erdelanê (Kurdistana Îranê), a Şêx Mehmûdê Berzencî li Suleymaniyê (Kurdistana Îrakê) û a Şêx Seîd li Diyarbekrê û dora wê (Kurdistana Tirkiyê)... Ev tev 10 salên navbera salên 1919 û 1930'an de bûn, lê yek piçûk bû a din mezintir bû, an yek kin bû û a din dirêjtir ma... hema gişt hebûn û perçebûna Kurd û Kurdistanê diyardikirin.

Piştî ku hersê tevger hatin pelixandin an jî tûjbûna wan bi darê zorê û bi gevizandina nava xwînê de ko bû, ê din hişdarên Kurd gotin, *"Heywax li me bavo! Ma çima em berî niha nebûn yek?" "... Çito van Tirkan, Îngilîzan û Eceman zora me birin?"*

Di wan demên teng û dijwar de, di nava tariyê û xwînê de, hêviya Kurdên xebatkar û zana ma di girêdana çembereka nûh de, bo tevgera ramyarî li Kurdistanê. Hinde dilsozan dîtin ku, bihevxistina perçeyên tevgera niştimanî, berpirsiyariyeka giringe û çareyeka yekemîne bo rakirina barê ketî û li re mayî.

Di sala 1926'an de, hîn zordariya xwînî û hov li dar bû, nûnerên xebatkar li Kurdistanê çûn ba hev û bo armanceka nûh xebitîn:

Bo **Komcivîneka Netewiya Mezin**, li ser bingeha ku hemû Kurdên ku xwe pêşeng dibînin li hev rûnin û bi hevre bigihînin, hinde biryarên ku tevgera niştimaniya Kurdî ji mirinê biparêzin.

Di sala 1927'an, li Bakûra Kurdistan **Kongra Netewiya Kurdî** a yekemîn dest bi karên xwe kir. Dora mehekê û panzdeh rojan berdewamkir. Li dawiyê biryar hatin danan. Yên tev giring ji wan ev bûn:

1) Hemû komele û encumanên Kurdî bi hevre komeleyeka Kurdiya mezin avakin, têde hemû endamên kevin hebin û yên nûh jî têkevinê.

2) Berdewamkirina şoreşê û xebat li dijî Tirkan, heyanî ku serbazê Tirk ê tev dawiyê ji axa Kurdiya paqij derdikeve.

3) Divê ev bendên mayin, berî destpêka şoreşê bên berçavkirin:

a- Danîna serokekî giştî bo hemû hêzên netewî yên Kurdî,

b- Sazkirina teviya hêzên şoreşger li ser çareyên leşkerî û cengawerî û amadekirina hacetên têkoşînê û cengê yên nûjen ji wan re,

c- Avakirina navçeyek giştî bo şoreşê û serokatiya bilind a hêzên niştîmaniyên Kurdî li çiyayekî ji çiyayên Kurdistanê yên serbilind.

4) Avakirina pêvendiyên birayetiyê bi Hûkûmeta Îranî û gelê Farisê biradost re.

5) Avakirina pêvendiyên birayetiyê bi herdu hûkûmetên Îraqî û Sûrî re û razîbûn bi wan peymanên navdewletî yên ku mafên gelê Kurd di wan herdu welatan de biryarkirine.

Û bi rastî, di demeka kin de, liq û basik û pîkinên komeleya nûh "Xweybûn" li hemû welatên Rojhilata-Navîn, li Ewrûpa û li Emerîka pêydabûn. Di Kurdistanê de jî gavên pratîkî yên ciwan hatin avêtin û di demeka kin de general Îhsan Nurî Paşa bi berpirsiyariya "teşkîlatên leşkerî" di nava gel de rabû û navçeya "Çiyayê Agrî" ji xwe re kir bargeha leşkerî, bo ku şoreşa Kurdî berdewambike.

Di sala 1927'an de, piştî ku serşoriya leşkerê faşist li ber çiyayên Agrî û li hember berxwedana Kurd êrîşeka leşkerî a mezin bire ser Kurdistanê û di sala 1928'an de "mufetiş"ekî giştî bo Kurdistanê ji aliyê Tirkan ve hate danan û qanûneka nûh hate belavkirin û hemû siyaseta dewletê di Kurdistanê de kete rewşeka siyasîtir; ji ber ku ew fermandarê ku her tişt di Kurdistanê de xiste bin destê xwe, li ser bingeheka qanûnî û li gor ramana "Vice Roi", li pêş xwe yekbûna gelê Kurd didît û lewma biryara wî a yekemîn ew bû, ku komela Kurdî a netewiya giştî "Xweybûn" bêtin hilweşandin û qedexekirin, û gava ku dît ew nikare bi biryar û siyasetên xwe tevgera Kurdî a nûjen berbad bike, ji çareya leşkerî pêve çi rê nedît û lewma amedekariyên xwe kirin, di salên 1928-1929'an de bo cengê li Kurdistana ku berî wê bi sê salan di xwînê de sorbibû. Şer û êrîşa Tirkan dawiya Nîsana 1930'an destpêkir.

Gelo! Ma çi pêwîste ku em careka din bimînin, heyanî dijmin zora gelê me dibin û tevgera me a netewî di xwînê de digevizînin? Ma çima em ji dîroka xwe a nêzîk fêrnabin?! Me divê komcivîna sala 1927'an hûrik hûrik bidin berçavên xwe û jê fêrbibin...

"1": Sala 1923, bend - 38, 39, 40, 44

"2": 10. Tebax 1920, bend - 62, 63, 64

Xwe pêşdana Jinên Kurd li Bonn'ê ji "yekîtiya jinên Kurdistanê" re bingeheka xebatkare

Di 9. 4. 1987'an de, bêhtirî 1.000 jin û keçên Kurd, ji gelek bajarên Almanya û ji çende welatên Ewrupî yên din, di bin ala Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan (ERNK) de, xwepêşdaneka sazber û pêşkeftî derbas kirin, ku yekemîn care jin û keçen gelê me, bi hêza xwe, bi dilxwaziya xwe û bi bîrûbaweriya yekîtiya jinên Kurdistan li hev dicivin û bi hêjmareka wilo mezin dikevine rewşeka xebata sazber û têgihîştî dijî alîkariyên leşkerî yên Almanya Rojava ji junta faşist a Tirkiyê re.

Rojname û xebervanên ku li xwepêşdanê amedebûne, li ser xebata jinên Kurd a bi vî rengî, bi pesn û pişgirtinê nivîstin. Xwesteka xwepêşdanê ew bû, ku împeryalîstên Alman alîkariyên leşkerî li ser Tirkiyê bibrin û di warê aborî û civakî de piştgirtiya vî welatê paşkeftî nekin. Di binê baranê de û bi gir û xeyda li dijî dijminên gelê Kurd û bi taybetî faşîstên Tirk yên ku bi çavên tijî qehr û dijminî li ala (ERNK) dinêrin, jinên Kurd tevlî zarokên xwe ve, xwe pêşve dan xwe birin serî, di nava bajêr de civiyan û nameyeka vekirî bo serokê Komara Almanya Federal û bo wezîrê karên derveyî hinartin. Têde gotin, ku çek, balafir, bombe û fişekên Almanan, zaro, mêr û birayên jinên Kurd dikujin. Wê gavê Alman jî dibin berpirsiyarên vê kuştinê, lewma ji Almanan tê xwestin ku, li rex gelê Kurd rawestin û li dijî piştgirtiya leşkerî ji Tirkiyê re û faşîstên wê re rabin û yek ji erkên jinên Almane ku, tevlî jinên Kurdistanê li dijî faşîzmê derkevin.

Giringiya xwepêşdana jinên Kurd, ne tenê di xebata dijî faşîzmê û hevalên wê de ye. Giringiyeka din di vê xwepêşdanê de heye. Ew jî, danîna bingeha tevgereka xebatkar ji hemû jinên Kurdistanê re, di bin ala (ERNK) de ye. Ev giringiya xwepêşdanê bi xwe re aniye, wê azineka herdemî bide xebata jinên Kurd.

Ev gaveka nûh, xebateka ciwan û bingeheka zinarî bû. Lê daxwaz ewe, ku jinên Kurd, çi li Kurdistanê û çi li derveyî welat bin, çi li ber darê dergoşê û çi hilgirtina tivingê bin, xwe li hev bicivênin, rêzê xwe bikin yek û para xwe ji xebatê hildin ser milên xwe. Xebata dij koletiyê, dij kolonyalîzmê û mêtingeriyê, xebata bo serxwebûna Kurdistan û azadiya gelê me birêve bibin.

Vêca hêvî ewe, ku weke çawan bi xebat û kefteleft bingeha "Yekîtiya Jinên Kurdistan" hate danîn û di nav rêzên ERNK de cihê xwe girt, wusa jî yekîtiyên xwendevan û lawan, rewşenbir û nivîskaran; yekîtiyên karker, cotkar û destkaran û yekîtiyên din cihên xwe di bin ala ERNK de bistênin. Ji ber ku bê yekîtî, em nikarin gelê xwe bigihînin armancên wî yên serdemî.

Ev bû çil salin, ku nijadperestên Tirk şoreşa Kurdistana Bakûr a dawiyê vemirandine. Dixebitin ku çirûska agirê şoreşa gelê Kurd di bin komeka mezin ji kês û qirêja "azadî û demokratiyê" de veşêrin û bi lingan, bizotê agirî vemirînin. Careka din balafirên xwe ku ji "NATO" girtine, dişênin ser gund û çiyayên me û hertiştekî ku dilive bombe dikin. Hinde Kurdên ku xwe şoreşvan û zana dibînin, dibêjin gel: *"Dema serhildan û şoreşê nehatiye. Împeryalîstên Ewrûpî dost û hevalên me ne. Gava em xwe ji wan re biçemînin û seriyên xwe ji wan re xwar bikin, çiye ERNK? Çiye ev xebata ku ERNK dike? Bo çiye şerê çekdarî û bo çiye berxwedana ku di zindan û bendexaneyên faşîstan de?.."*

Evên ku xwe dane rex dijmin û ji wî re bûne cahş û milîs, weke van "şoreşvanan" êrîşê najon ser ERNK û pêşengiya gelê Kurd; di demekê de ku faşîstên Tirk li pêş xwe ji ERNK'ê pêve tu hêzên xebatê yên din nabînin...

Hinde kesên ku dilên xwe de vêna dibêjin hene: *"Gava em şer nekin û li hember dijminên gelê Kurd destên xwe ranekin, emê karibin Ewrûpa bikin dost, û gava Ewrûpa bibe dostê me jî, emê rizgarbibin..."*

Kuro! Ma ev kesan dîroka mirovatiyê naxwênin? Tiştê ku kena min têne, ewe ku ev belavokên xwe bi rism (wêne) û fotografên pêşmergan û çekdaran dixemilînin, lê bo Kurdistanê ji bilî destmaçkirina împeryalîstan û girtina peran ji wan tu xebatê nakin...

Birano!

Bi şahiyên Newrozê tenê, çi rûn bi ser dewê wan nakeve? Herçukasî li rex hinde ramyarên Ewrûpî derdikevin televizyonê û ser menberênên Ewrûpî jî, kes guh nade hewara gelê me ê ku roj bi roj tê kuştin.

Ger zana û rewşenbirên Kurd jî, weke jin û keçên Kurd xwe bikin yekdest û dar, emê hîngê gaveka din di warê xebata rastîn de bavêjin. Rûniştina ber dîwaran, weke sêwî û bêkesan perçebûna me hesanîtir dike û dijminiyê dixe nava me û me ji daxwaza gelê xwe dûrdixîne... Bila rewşenbirên Kurdistanê, ji xwepêşdana jinên Kurd fêrbibin xebatê û rêya rastirîn nasbikin...

Dê bila saxbin destên xûşk û dayîkên Kurd, ku di destpêka xebata yekîtiya xwe de, zanîn pîyên xwe deynin ser kîjan kevirî, zanîn rê kîjane, xebat çawa baştire û naskirin ku destmaçkirina împeryalîstan ne karê jinên Kurde; bi vî awayî di van demên teng û dijwar de jin û dayik xwedî li şoreş û têkoşîna gelê xwe derketin!..

— Bijî ERNK!
— Bijî yekîtiya jinên Kurdistanê û bijî xebata ku îroj bihevxistina yekîtiyên demokrat pêşve dibe û di bin ala ERNK de pêşde!

Em destana xweragirtina ronakrewanên Sasonê, ji serboriyên rêhevalekî me ku vê xweragirtinê şopandiye, pêşkêşî xwendevanên xwe dikin:

"... Û bi rika li dijî bêbextiyê, me li ber xwe da em li ber xwe didin, emê li ber xwe bidin"

Rojek ji rojên taliya meha Sibatê destpêka meha Adarê bû. Em ji navça xwe derketin û ketin ser rê, ber bi êrdima Taloriyê bajarê Qulpê ve çûn, ji bona ku em bighine hevalên xwe. Derdor bi berfê hatibû niximandin. Me berfa ku digiha qama me bi sext diqelaşt û bi zehmetî rê li du xwe dihêla. Ew reyên ku me berê niv seetê de li şun xwe dihiştin, niha gelek seet dixwestin. Ji ber ku bera me ber bi kaşan ve bû, çuqas em birê ve diçûn, hevqas em bilind ji dibûn. Lê çuqas em bilind jî dibûn, hevqas jî rêveçûna me zehmettir dibû. Piştî rêveçûneke zehmet û westandineke dijwar, dawî em gihan xopana Taloriyê.

Hevalên li êrdimên din jî, ji rêyên berfgirtî derbas bibûn û hatibûn vê derdorê. Rewşa wan jî mîna a me bû. Gişt hêrs bibûn. Lew, giştan bawer dikir ku dem hatiye, amedekarî birê ketine û karûbarên xwe pêkanîbûn; lê zivistana reş ku talî pê hatibû, ji nişka ve dîsa destpêkiribû. Rewşa ku vê zivistana nedihata bîran, derxiste holê û hoyên we yên nebaş, bibûn sedema ku gelek delamet an karûbar pêk neyin.

Bêyî ku dema xwe bêhuda biborînin û bi ber bal anîna hoyên demsalê, giring bû em rewşê bi lez ji ber çavan derbasbikin û dest bi xebatên xwe bikin. Taliya civîneka ku 2 rojan doma, planeke xebatê a nûh hate amedekirin ku ji hêla hemû hevalan pejirî. Li gora xwestekên vê planê me xwe dîsa belavkir. Hinek ji hevalan li dora Taloriyê man, hinek din jî bûn rêwiyên êrdimên din.

Êrdima Taloriyê girêdayiyê bajarê Qulpê ye. Tixubên navçên Qulpê, Sasonê û Muşê bi hevre girêdide. Di nav çiyayên bilind yên van hêrsê navçan dimêne û çalekî kur tême bîra meriv. Ava (çemê) Qeyserê di vê nevala kur de diherike û ev neval tixubên van êrdiman pêktêne. Ava gelek çem û cobarên piçûk, ava gelek kehniyên xwerustiyê yên li derdora Taloriyê diherikin çemê Qeyserê û vê çemê bi avên xwe xurttir dikin. Ev çem û cobar li ser axa vê gêliyê diherikin û Taloriyê quntara çiyayê Andokê li bajarê Qulpê pêktîne; ev çiya jî, çiyayê bilindtirîne ji hemû çiyayên vê sêçivê, ku di nava hersê navçan de dimînin. Ev derdor, ji ber erdnîgariya xwe a stratejîk, dîroka me a nêzîk de singê xwe ji bo serhildana gêliya Zîlanê vekiriye û ji pêşengên serhildana Zîlanê Tewfîk, li vê xopanê ji hêla dijmin hatiye kuştin.

Bi hewayê rind ê mehên havîn û bîharê, bi avên xwe yên sar û cincilî û çîçek û qulîlkên xwe yên ji hezarhezar rengî, ev derdora şêrîn û bedew, mîna bihuştekê xwe serjor digre û dilê mirovan ji kur dilşa dike; lê niha di vê zivistana reş û quflîn de, maye bin berfa ku digihe qama me û weke kirasekî sipî ku hêj neqşîn nebûye, çavên me diqurijîne. Wusa ku, bi rewşa xwe a ku bin berfê de fetisiye, ne derfet bû ku meriv teht, lat û darên vê xopanê jî bi çavên xwe bikaribe bibîne.

Niha, dîsa em ketîn ser rê û rêbarên berfîn, ji bona ku em vegerin navçên xwe, ku em ji wir hatibûn.

Rûpelên salnamê (tekvîmê) 7'ê Adarê 1985'an şanî dikirin. Em li ser axeke sist, gerg û asê bûn, ku kendalên çiyayên Qulpê yên rênedar û serbilind dataní holê. Zivistanên salê borî de, ev derdor rastî berf jî nedîtibû. Pir kêm berf barî bû. Berfa barî jî, piştî çend rojan bi lez diheliya û meriv zivistan zû ji bîr dikir. Dure, weke ku bihar mizgîniya xwe bide, dever şîn dibû û derdor gulîlkên xwe vedikir. Lê niha hertişt di binê berfê de mabû, kovan û tivanca xwerustiyê dilerizî. Li kîjan aliyê bê nêrîn, bi berfa sipî diberiqî. Li cihên nêzîk de, tu mixareke ku meriv lê bimîne jî nebû. Ji bilî hin kevirên mezin û latên ku meriv digota, wê niha bixeşikin û bikevin, û ji ber ku serên wan pêşde çûbû berf negirtibûn, tiştek din ku ne binê berfê de be, li derdorê nemabû. Yek deqek reş jî, li derî van latan nedihat dîtin.

Bi qelişandina berfa li ser rêya me, piştî rêveçûneke dirêj û zehmet, çokên me qurimî, bin rewşeke qufilî û westayî, di nav xwîn û cilên qeşa girtî de, dema beyanê (berbangê) em gihabûn vê derdorê. Hêj ronahî danektibû û herder tarî û zilumat bû. Me binê latekê bi lez kola, ji bona ku em xwe li wir ji sar û seqemê biparêzin. Daku em ji keşfên asmanî yên dijmin jî xwe biparêzin, me ji dora xwe hin dar û qirşikên zuwa jî komkir; serîkî van qirşan me da erdê, serê din jî paland latê. Bivî rewşî, me cihê xwe ji dijmin veşard.

Me di nav xwe de biryar girt ku, heke nehewce be, divî bu em xwe ji cihê xwe neleqênin û nelivênin. Ji ber ku, bin rewşeke vê nolê ku herder bi berfê hatibû niximandin li ser zemîneke halo sipî, yek liv û tevgereke piçûk û sivik jî, weke daxeke reş ku ketî ser çarşefeke herî sipî, ji gelek dur jî bi hesanî dikarî bêtin dîtin. Nexwe, ger ji bona ku em şopek jî li du xwe nehêlin, ger jî ji bona ku em ji hêla dijmin neyin dîtin, me wê xwe bi çavên

vekirî bilivanda, heta ji me bêtin me wê xwe netevgeranda.

Piştî xebateke kin, me şuna xwe amadekir û xwe li wir bicih kir. Qederek din re, tariya şevê belav bû û derdor hêdî-hêdî ronîbû. Li pêşberê me, lîçek ji me dur gundek hebû. Lê xaniyên gund rind nedihatin dîtin. Hêdî-hêdî sobên xaniyan pêketin û du (duman), xwe ji pixaran bilindî asmanan dikira. Me dikarî bi hesanî tebeqa ewr û mijê, dumana ku li ser gund daketî, bibînin. Gava me giştan li dîtina gund temaşe dikir, yek ji hevalan ji nişkan ve got:

— Li vê yekê meyzekin! Temaşekirina dumana pixaran tenê, dilê meriv germ dike.

— Ma gelo ji ber çê?

— Ma ji ber çêya vê yekê jî heyê? Agir tîne bîra meriv, lewma.

— Nexwe tu dixwazî bêjî, ew dumana ku tê dîtin tenê agir tîne bîra te? Min bixwe, gava wê dumanê dît, dilê min jî germbû, lê ne ji ber ku agir anî bîra min, ji ber ku tişteke din hate bîra min...

— Ew tiştê ku tu dibêjî, ma gelo çiye?

— Binêre... rastî dilê min ma, ku tu vê yekê nizanî. Li ser wan sobên ku ji pixarên xwe du hildidin, niha çi dikele? Tu vê dizanî? Şorba niskan dikele. Niha... gavek din wê ji ser agir bînin xwar... Wê bi heskên mezin yên ji dar dagirin zerikan... Dure bi germiya ku hilma xwe radike, wê deynin ser sêniyê... li kêlekê jî, wê serîk pîvazê bi kulmekê hatiye perçiqandin bê danîn... piştre...

— Ê... ê... dure?

Li ser pirseke wusa, herkes dest bi kenê kir.

— Li vîna binêrin, lo. Wê dure çi bibe, wêna dipirsê. Tê ditîn ku devê te avşil bûye. Lo bira, min behsa şorba niskan kir, ne ji bona ku tamê bide devê min, ji bona ku, lîçkekê me germbike. Lê heke tu, hêj jî mereqa wê dure çi bibe bikî, ez ji te re bêjim.

Li ser van gotinan, herkesek herdu destên xwe danî ser zikên xwe û bi keneke bilind ji xwe buhurî.

Domana van henek û civanokên me de, dem derbas bibû û rojê xwe xweş ronîkiribû. Ê din me ne tenê xaniyên gund didîta, me gundiyên ku destê wan de bivir diçûn êzingan jî didît. Derdor gelek ronîbibû. Lê ji ber ku wê du derêxe, me agir pênedixist. Sermakî bêhedar hebû ku, heta ava hestuyên me, me direiland. Ji ber ku li ser pişta me çentên me yên giran dema rêveçûnê de hebûn, pêwist pişta me ji xehdanê gelek şilbibû û bi hîkara sermaya bêhedar, niha cilên me qeşa girtibûn. Ji ber kuflandina pişta me, em şeperze dibûn. Ji pehniya lingan, heta serî em direilîn û direcifîn. Wusa ku, gotinên ji diranên diqurijîn û lêvên direilîn derdiketin, kena meriv tanîn. Lewma tu deng ji tukesî dernediket, daku tu kes li ser dengê derkeve, nekene.

Di demekê de, ku tukes deng dernedixist û herkesek bêdeng lingê xwe dihejand, destên xwe nav lepên xwe de dipêça û wusa livandinên xwe germkirinê dikir, nişkan ve xurxura motorekê hate guhan. Çavên me giştan yekderbê qulibîn nevala li jêra me. Me çavên xwe çikandin nevalê.

Belê, ev dengê balafirê (helîqopterê) bû. Li ser vê jî, vê carê dengê derdiket, ne mîna dengê ku herroj me didêra û nasdikir, bû. Gummîn û xurmîneke gelek bilind li quntarê çiyê û li nevalê belav dibû. Ne dijbeha dengê 2 an 3 balafiran, ji binî ne wusa bû. Ev dengê li nevalê bi gummîneke hevqas bilind eksa xwe hildida, tenê dikarî dengê gelek balafiran bana, ku gişt yekdestê bi hevre bifirin. Nexasim, yeko-yeko li dawiya nevalê hatin dîtin... dihatin... Sisê... heft... deh... sêzdeh. Belê. Sêzdeh balafir, ketibûn ser şopa hevdu. Rêzerêz difirîn. Li ser qîrexa çemê Qeyserê, li çewta herikandina avê, xwe nêzî erdê kiribûn û pêşve diçûn...

Bêguman, ev ne firîneke ji ber xwe bû. Ne firîneke kefşê a xwerû bû. Tiştekî wusa me hêj rind nedîtibû. Ne... ne! Ji vê bêhtir, dijbeha firîneka ku dijmin dixwest gilîkê (îxbarekê) ku girtiye, cih de bibe dawiyê. Û ev gilîkarî jî, ne gilîkarîkî yekrû bû. Baweriya dijmin bi vê giliyê gelek hatibû; ev gilî bêgotin gelek mezin û dorfireh bû. Ji ber ku rewşa rêzbûna firokan de, rewşa şer û pozberiyan hebû, ev bi hesanî dihate dîtin.

Wê kêliyê de, me li aliyê firîna balafiran dimeyza. Deng û behna me hatibû birin. Dilê me hatibû devê me. Lew balafir, ber bi êrdima Taloriyê ve difirîn. Li wir jî 8 rêhevalên me hebûn. Her balafira ku digiha vê navçê, bêhtir xwe nizmdikir û ji ber çavan hunda dibû. Dure dengê motoran, ku me bi zehmetî dibihîst, yekderbê dihat birîn. Piştî qederekê, 5 an 10 deqîqan dure, yekcardin baladifirîn. Li ser şopa ku hatibûn vedigerîn diçûn, dîsa dihatin, dadiketin jêr. Hertim li ser yek navçê dadiketin. Diyarbû ku, serbaz dadixistin erdê. Û bi hêzên tekuzkirinê, deste bi deste leşkerên xwe komdikir dijmin. Bêşik, operasyoneke leşkerî pêkdianîn. Lê ev operasyon, ne dijbeha operasyoneke gelemperî; operasyoneke niqteyî bû. Bêguman, vê rewşê eşkere dikir ku, çuqas ev gilî bi bingehe û dijmin di vê barê de xwedî bawere.

Ji hêlekê me temaşa tevgera dijmin dikir, ku domana rojê de nedihat birîn, ji hêla din jî em di nav xwe de diaxifîn. Heryek ji me ji xwe re dipirsî; "gelo ma wê çi bibe?" Bona bersiva vê pirsê jî, baweriyên xwe yên texmînî herkesek digot. Bêguman gomana heryekî, li ser yek tiştê tundedibû: Giliya 8 hevalên li wir hatibû kirin! Dijmin bi hisaba encamekê bidest ve bêne, bi hîmeke mezin dora navçê digirt. Hêzên xwe komdikir.

Lê ma gelo ev gilî, giliyeka çawan bû? Giliya ku heval li vê navçe ne hatibû kirin... an, cihê lê dimênin jî dihate zanîn? Kifşe ku, heke a duwemîn be, rewş wê gelek tahl û nebaş be. Kî dizane ku, niha şerek an lihevxistinek nîne? Û kî dizane ku, niha ew cihê ku serbaz li wir hatin

daxistin, ne cihê şer bixwe ye? Em di nava bêhntengiyek û heyecanekê de bûn, me nedikarî bersiva van pirsan peyda bikira. Ji ber vê sedemê, ger buhatiya wê çi be bila be, giring bû em gundiyek bişênin navça operasyonê. Me dixwest bersivên pirsên xwe bêkamasî bizanibin û haydarê rewşê bin.

Piştî rojeke dirêj û bêhnteng, tariya şevê daket. Me xwe kire ser rêya gund. Çend kêlî dure, em gihan mala gundiyê ku me dixwest em bişênin êrdima operasyonê. Em derbasî xênî bûn. Me fikra hevalê gundî li ser balafirên ku îroj difirîn pirsî, guhdariya bersiva wî kir. Gundî tev, hatina balafiran bi vî awahî bê sedem nedidîtan. Ne firîneke bêhuda bû. Bêgotin, rûdanek dihat jiyan kirin. Hemû gundî vê baweriyê de bûn. Ji xwe li hemberê rewşeke vê nolê, negengazbû ku, bi awakî din bifikirin.

Demekê em bi gundî re mijûl bûn, dure me ji wî re got ku, giringe sibe biçe cihê bûyerê û hinde haydariyan li ser rûdanê kombike. Ewî jî duxuyankir ku, ev çûyîn delameteke û bê bizdan û bi zanatî daxwaza me pejirand. A çûyînê wê biçabana, lê divî bû 24 seet derbas bibin, heta ku agahiyên rast bikaribe, bighênê me. Giring bû em demeke hevqas dirêj li benda wî bimana. Ji ber ku ewê sibe zû biçuwa, encex êvarî derfetbû ku em encamek li ser bûyerê ji wî bistênin.

Me şev bêxwew derbaskir. Ji binî em raneketin, xwew nekete çavên me. Bêyaneke nûh destpêkir. Em hêj li cihê xwe bûn. Bi diltengî û melûlî, em li hêviya êvareke nûh man. Tevgera balafirên dijmin li ser êrdima Taloriyê didoma. Ji lezûbeza xwe tiştek kêm nekiribûn. Hejta bêhtir xwe dilezandin. Îroj jî halo derbas bû. Derbasbûna rojê bi vê nolê, liçkekê bêhna me berda. Dilê me qasekê kete nav rehetiyê. Ji ber ku ev rewş şanîdikir ku, gera li du hevalan hêj berdewamdikir. Û berdewamkirina ger û şop ajotina wan jî, dihat mana ku dijmin cihê hevalan bi esehî nizanê. Heke wusa be, diviyabû şer jî derneketiba. Dijmin û heval leqayî hev nebûne, belê me vê yekê ji rewşê derxist.

Di nava liva balafirên dijmin de, roj pêşketibû, rojê xwe dikişand. Şev xwe nêzîk dikir. Bi bêhedariya haydariyên wê bighîne me, me bi lez bera xwe da gund. Zûbizû em gihan mala hevalê gundî. Rewşa dîtina gundî, bêhna me firehtir kir. Piçek keyfa me anî. Gava em hêj li ber deriyê xênî bûn, bi rûkî bi ken û bi gotinên şêrîn hate pêşiya me. Ev jî jê re besbû ku, bûyera ku tirsa me jê hebû, çênebibû.

Em ketin mezelê. Hêj em runeniştibûn ku, me pirsa xwe ji wî kir. Ji xwe ew jî li benda peyva me bû.

Dûmahîk hêjmara bê de

Hertişt ji bo têkoşîna Partiya Karkerên Kurdistan

Partiyek, bi kîjan bîr û baweriyê, bi tevgerek û rêberiyeka çawan dikare bighe armanc û daxwazên xwe; bîr û baweriya gel bi xwe bêne?

Tevgera Partiya Karkerên Kurdistan (PKK), ji tevgerên herî pêşîn îroj têtin hêjmartin. Pêşvebirina têkoşînê û dorfirehkirina şerê çekdarî ê şoreşger, li qada Rojhilata-Navîn ji hêla PKK, ji bo rizgariya gelê Kurdistan, di vê dema me de îspata vê yekê datîne holê.

Dîroka PKK de, serkeftinên şoreşgerî û pêşketinên dorfireh yên nûjen, herwusa hilpişkînên renga-reng gelek pirin. Ev jî gelek eşkere dike ku, heyanî derketina PKK di dîroka Bîzava Rizgariya Netewa Kurdistan de tiştekî wusa qet nebû ye. Ev serkeftinên bilind bûn sedemek jê re ku, gelê Kurd bikaribe xwe nasbike û bi awakî xuyatir, bi rûkî spîtir xwe bi demê bide naskirin.

Rêya PKK, ji bona têkoşîna gelê Kurd, ji bona serxwebûn û azadiyê rêyeka nûjen û hemdemî ye. Ji bo hevkarî û piştgirtina gelê Kurd bi gelên Rojhilata-Navîn re, di tevgera PKK de îspatên berçav hene. Bi rêyeka rast, daxwaz û delametê PKK têkoşîna xwe de enternasyonalîzmê jî bilind kiriye; vê barê de 10 endamên xwe yên pêşeng di şerê gelê Filistînê de şehîd daye. Ji bo hevgirêdana gelên heremê û tevgerên rizgarîxwaz, li kêleka şehîdên şoreşa Filistînê, şehîdên PKK bûn şewq û roniya gelan; bi xwîna xwe rêya gelên Rojhilata-Navîn ronak kirin.

PKK, girêdanên gelê me bi gelên Emerîka-Latînî jî zexmtir û hêztir kiriye. Ji gelek kovar û weşanên derdikevin, meriv dikare vê yekê bi hesanî bibîne.

Li kêleka din jî, PKK delamet û berpirsiyariyên xwe yên netewî jî ji bir nekir û vê yekê gelek pêşde bir. Xebatên yekîtiya tevgerên niştîmanî, wanan bi hevre girêdan, xurtkirina bîr û baweriyên wan bi hev, li ser bingehên rizgariya netewî pêşve bir. PKK, têkiliyên xwe bi hemû partiyên li hemû perçeyên Kurdistanê avakir.

Bi avakirina FKBDC (Eniya Berxwedana Yekbûyî li dijî Faşîzmê), PKK têkiliyên xwe bi tevgera şoreşgera Tirkiyê jî xurtkir.

PKK karî hemû bîr û çînên civaka me yên netewî li hev bicivêne, me bighîne hevdu û destê xwe bavêje hêviyên temamî gelê me. Yekîtiyên karkeran, cotyaran, rêncberan, jinan, ciwanan û xwendevanan di nav refên Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan (ERNK) de avadike û vê xebatê pêşve dibe. Pêşî yekîtiyên me yên çekdarî, Hêzên Rizgariya Kurdistan-HRK, li ser rêya artêşekî rizgariya gel damezrand û du demekê de jî, Artêşa Rizgariya Gelê Kurdistan (ARGK) duxuyanî gelên Kurd û cîhanê kir.

Hin tiştên ku di van salên dawî de çêbûne, me di vê nama xwe de bi kurtî û yekoyeko bi vî awahî anî zimên.

Dîroka PKK de, ji niha gelek destanên hogirî û gernasiyê yên giranbûha xuya kirine. Dîroka mirovatiyê de gelek kêm pêşketinên wusa tên dîtin û hene. Ew berxwedanên ku pêşmergên PKK bilindkirine, hem barê gotinê de, hem jî barê pêkanînê de, nimûnên fîdekariyê yên bi rûmettirin. Sozên ku dane gelê xwe bi van berxwedanan îspatkirine û delametên xwe yên netewî bicihanîne.

Dem hatiye ku gelê Kurdistan ji jiyana tarî xwe hişyar bike. Xwe û dijminên mêtinger baş nasbike. Bi hemû hîm û derfetên xwe şerbike. Bê şer hebûna me nikare bê parastin. Ji bona pêşvebirina avahiya mirovatiya pêşveçûyî, giringe em hevkariya xwe di vî şerî de pêşkêş bikin. Gelê Kurd jî ê dîn dixwaze nexweşiyên xwe nasbike û derman jê re peyda bike. Gelê Kurdistan îroj zanatire, bi hêztire. Lewma bi têkoşîna xwe jî, bêhtir dilşade; ew têkoşîna ku pêşiya gelê me vekiriye û rewşa ku berê pir zor û dijwar bû, ronak kiriye.

Ew zilm û pîkoliya ku gelê me bi sedsalan kişand, îroj berhemên xwe aniye der. Ev berhem germ dibin, dikelin û dikelin daku nola bombekê bipeqin. Bibin hêzeke serbixwe û jêhatî yên şoreşger, di destê gelê Kurd de ku li ser rûyên dijminên hov bên peqandin. Ji vê û şunde ji bo gelê me serkeftin heye. Xurtbûnek li dijî dijminan heye. Gelê me ê din jî xebatê hesdike, canfîdekare û xebatê ji bo xwe dike.

Partiya çîna karkeran, Partiya Karkerên Kurdistan di bin hoyên dijwar û demeke zehmet de derkete holê. Ev Partî tê mana mirina kedxwaran; navê vê Partiyê tê mana hilweşandina rejîma faşîst. Lewma bîr û baweriya gelê me pê hat ku, tenê ev partî pêşengê gelê Kurdistane. Tenê ev Partî dikare mafên gelê me ji dijminan dîsa bistêne û jiyaneke serbixe û azad a mîna gelên serbilind yên cîhanê, pêkbêne.

Bese serî çemandin û serî danîna gelê Kurd, bese bê dengî. Ê din bes bang ji bo hinde mafên neçarenusî û hinde berjewendên teng û bêxêr bê kirin, yên ku têkoşîna gelê me bêhtir melûl û tengezar dikin.

Gelê Kurd gihaye Partiya xwe. Gihaye rêberên xwe. Dizane ku, rêberên me tucaran nema destên xwe ji vê dozê berdin. Hebûna gelê me, jiyana gelê me, bi xebat û serkeftina vê Partiyê hatiye girêdan. Gelê me di bin ala vê Partiyê xwe dike yek, xwe di tevgerê de pêşde dibe. Rizgariya vî gelî, girêdayiyê pêşveçûna vê Partiyê ye.

Serpêhatin û keleporên gelê Kurdistan xwe di vê Partiyê de komkirine. PKK kaniya mêrxasî û egîdiyê ye. Parêzkarê dîroka me û hatina me ye. Berpirsiyarê gelê Kurd ê hemdemî ye, di nav gelên cîhanê de.

Ew jiyana ku gelê Kurd ji hezar-hezar salan vir de ye, lê digere, PKK anî û danî pêşiya gelê me. Di nav refên PKK de, xweşî, dilsozî û serbilindî heye. PKK bûye dareke şîn bo me, ku ne pelên xwe diweşîne ne jî dikeve erdê. Ji ber ku PKK, bi xwîna gernas û keleşan hatiye avdan; ew gernas û hogirên ku di rûpelên dîrokê de gelek hindik ji wan hene.

PKK, di destê gelê Kurd de bûye şûrekî bi jehr bo dijminan, ku her gavê zikê neyaran diqelişîne. Bûye çekek, ku em şerefa gelê xwe pê biparêzin. Bi PKK, emê tola gelê xwe hilênîn, heyfa welatê xwe bistênin. Bi PKK, emê navûdengê gelê xwe bilindbikin, qêrîn û awazên xwe bighînin dîrokê. Emê bi PKK, êş û kovanên xwe derman kin. Dîroka gelê xwe ronîkin, rûyên xwe spî kin. PKK dilê gelê me ye. Damarên gelê me ji nûh ve dilivîne, jiyanê dide mejî. Bê PKK, em nema dikarin yek gavê jê pêşve bavêjin. Bîr û baweriya gelê me eve ku, bê PKK tu mana hebûn û jiyanê tuneye.

Partiya şerê gel a dirêj, birê ketiyê; cenga xwe li hember dijmin daniye. Derd û kulên gelê me, delametên mirovahî hildaye ser şax û milên xwe. Tolhildana ji kedxwar û mêtingeran, li heremê ji xwe re kiriye armanc. Bê tirs û bizdan cenga xwe eşkere hildide joran. PKK, bi rêya xwe a şoreşgerî sînorek ji bo jiyanê di hemû baran de, ji hemû aliyan ve danî holê. Ji bo me ev, xwe gihiştandine, bi zanayî û baweriyên rast pêşveçûne, dilsozî û dilpaqijî ye.

PKK îroj, mêzîna niştîmanperweriyê ye. Evîna welatê me Kurdistane. Ji hev cudakirina mirin û jiyanê, xebat û qelsî, fîdekarî û revîne. PKK tevgera gelê me ê ku rev û stûxwarî, û mirin di bin nîrê mêtingeriyê de qebûl nakê ye. Tevgera gelê me a ku ji bo berxwedaneke dijwar, xwe îspat kiriye. Duruşma, **"Berxwedan Jiyane"** di nava gelê me de çandî ye. Duruşma; **"Ji serxwebûn û azadiyê bi rûmettir tiştek nîne"** bilindkiriye. PKK, daxwazeke gelêrî ye. Bê PKK, jiyana gelê me bi kêm û kêmasî ye. Bêhtir avakirina PKK, giringe ji bo me wek nan û avê be.

Yên ku dijmintiya PKK dikin, harin, dînin, bêfikar û bêmejî ne. Dîrok wê hisaba gunehên wan, ji wan, wê bixwaze û wê bistêne.

PKK, delametên me yên netewperwerî pêşve bir. Baweriya gel bi xwe anî ye.

Bi çi rengî û bi çi awayî be, zu xwe bighênin gelê Kurdistan; bi dil, bi kar, bi axaftin, bi can, bi mal, bi dest û çav xwe bighênin dîrokê! Dema serfîraziya gelê Kurdistan hatiye, em xwe jê dur nehêlin!

— Di nav refên Eniya Netewî de û li dijî rejîma faşîst, herdem pêşde!
— Her alîkarî û piştgirtin ji bo tevgera gelê me, PKK re!
— Bijî têkoşîna me di bin ala PKK de!
— Bijî serxwebûn û azadî!

Dilxwaz û piştgirtên PKK
li bajarê Xerekof
li Sowyetistanê

Impressum:
M. Atar
Göttinger Chausse 75
3000 Hannover 91

Yazışma Adresi:
Feyka-Kurdistan
Postfach: 153
5300 Bonn 1

Ödeme Adresi:
BfG.- Bonn
Konto Nr: 1205242100
BLZ: 38010111

Norveç	6.- nkr.	Danimarka	8.- dkr.
Fransa	6.- ff.	Avusturya	18.- s.
İsviçre	2.50 sfr.	İngiltere	0.80 £.
İsveç	6.- skr.	Hollanda	3.- hfl.
Avustralya	3.- $	Belçika	60.- bfr.

Li Şemzînan lêdana pêşmergan li dijmin ket

KULMA PÊŞMERGAN Lİ SER SERÊ ORDİYA FAŞÎST PEQÎ

BERXWEDAN

HER TİŞT Jİ BO ENİYA RİZGARİYA NETEWA KURDİSTAN

Sê serleşker û şêst serbaz hatin kuştin

Di şer de balafireke dijmin jî bi agirê rokêtan hate xistin

Gava kiryarên hêjmarbilind xwe li çar enîşkên Kurdistanê serdest dikiran, roja 28'ê Nîsanê li nêzîkî navça Şemzînan derbeke din a giran li ordiya Tirk a faşîsta mêtinger hate xistin. Yêkîtikî dijmin ji yên qomando kete kemîna pêşmergên me û hate tunekirin. Di nav hêzên artêşa rizgariyê û yekîtiyên dijmin de, ku piştî vê rûdanê bi desteka balafiran hatibûn alîkariyê, lihevxistinên dijwar û şerên giran derketin. Di van şeran de, 3 serleşker (bînbaşiyek û 2 ûstegmen) û gişt tevde 60 serbazên dijmin hatin kuştin. Şerên di nav yekîtiyên me yên gerîlla û garanên ordiya faşîst de, bi awakî tunde hêj berdewam dikin.

Encama êrîşên mêrxas yên yekîtiyên me yên têkoşer yên girêdayî ARGK, van rojên taliyê de ordiya faşîst duhev lêdan xwar û binkeftî bû. Hundabûn û xusarên mezin li nik peyda bûn. Dure, ji ber ku li Şemzînan jî bi vî awayî hate pelixandan, serî de berpirsiyarên bilind yên rejîma faşîst, dijmin bi temamî gêj û şaşbû. Pêşemîn Evren û Ozal, gelek pêşkevtên rejîma faşîst duxuyaniyên ji hev dur û li çewta hevdu, dan der. Duxuyaniyên vê nolê, hevdu şopandin. Hin saziyên weşanan yên li cîhanê, vê rûdanê bi rengê binkeftina ordiya Tirk pejirandin û vê xetê de dengûbehsên xwe dan. Ji vanan ajansa nûçên Îranê a resmî ÎRNA, duxuyaniya Evren'ê faşîst bi vê nolê belavkir; *"Ordiya Tirk, li hemberê pêşmergên Kurdistan binkeftinê pejirand!"*

Nola dengûbehsên gihan rojnama me, rûdana Şemzînan ku di têkoşîna me a rizgariya netewî de duxuyaniya qonaxeke nûh a pêşvekêtîtir û bilinde, bi vî awahî serpêk hatiye:

Yekîtiyên gerîlla yên artêşa rizgariya gel ARGK, di van rojên taliyê de bi rengeke tunde kiryarên bêçekkirina çetan pêkdianîn. Yek ji van kiryaran roja 28'ê Nîsanê 1987'an li navça Şemzînan bajarê Çolamêrgê, gundê Baxlar birêket. Yekîtiya me a ku dema beyanê de kete gund, dest danî ser çekên "parêzkarên gund" û bi rêya civînekê, armanca

Dûmahîk rûpel 15'an de

Dîliyên şer yên li bendexanên mêtingeran de li dijî Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan weke qozekê tên girtin

Yek ji bikaranînên dewleta Tirk a mêtingera faşîst, ew azîna çavsore ku, dixwaze dîliyên şer yên li bendexanên bajarê Eskîşehîrê de, necarî xwesipariyê û bêbextiyê bike û bi şikandina berxwedana wan, hîkara wan li navwelatan ji holê rake; wanan li dijî Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan (TRNK), ji xwe re bikar bêne.

Nola tê zanîn, 60 dîliyên şer ji yên bendexanên bajarê Adana de, bi biryareke lez biribûn zîndanên Eskîşehîrê. Ev guhartin, encama gelek pilan û bikaranînên dijmin berçav dike. Berî hertiştî, gava dîliyên şer li zîndanên Adana bûn, berxwedaneke gelek mezin nîşanî mêtingeran û gelên cîhanê kiribûn. Mêtinger ji ber vê berxwedana bilind di nava gelên cîhanê de rezîl û ruswa bibûn û ketibûn nav tengezariyeka mezin. Di nava gelê cîhanê de, dihatin pîşengekirin û rabirîn. Dîliyên şer bendexane qulibandibûn, navenda xweragirtineke birûmet. Û dengûbehsa wan belavî herderê dibû. Ji ber ku hemû azînên dijmin têkdiçûn, dijmin ji xwe re li çaran geriya û ji hev durxistina dîliyên şer, ji xwe re paydakir. Bi vî awahî, azîna perçekirina berxwedanê danî pêşiya xwe. 60 dîliyên şer yên ku rêberiya berxwedanê dikiran, birin zîndanên Eskîşehîrê.

Weke nûçên dirêjî me bûn, dîliyên şer yeko-yeko kirine zîndanan de û girêdana wan a bi hevre birîne. Dîtina wan û çûyîna ba wan jî, hatiye qedexe kirin. Gelek rewşên kêm de û bi nameke

Dûmahîk rûpel 16'an de

Şevên pîrozkirina cejna Newrozê bi serkeftinî dawî pê hatin

- **3.600 kes beşdarî 4 şevên vê taliyê hatin pîrozkirin bûn**

Avusturya-Viyana: Roja 18. 4. 1987'an Newroz li bajarê Viyana hate pîrozkirin. Dora 600 niştîmanperwer beşdarî **"Şeva Yekîtî, Serhildan û Berxwedanê-Newroz"** bûn. Li kêleka bernama çandî a ku ji hêla HUNERKOM'ê hatîbû amedekirin û hate pêşkêşkirin, 2 komên govendê — yek ji jinan a din ji jin û mêran — xwe li gor hoyên xweyîcih amadekiribûn û bernama xwe pêşkêşkirin; herwusa hozanekî welatperwer jî, bi sitranên xwe şeva Newrozê xurttir kir. Girsên gel, bi heyacan hatibûn pîrozkirina cejnê. Di nav vexwendiyan de bi piranî jin û pîremêrd hebûn, vê yekê jî bala herkesekî kişande serxwe.

Hollanda-Den Haag: Şevek ji yên **"Şevên Yekîtî, Serhildan û Berxwedanê-Newroz"**, roja 18. 4. 1987'an vê carê li Den-Haag'ê hate pîrozkirin. Li bajarê Den-Haag'ê ku li wir êrîş û qomployên li dijî tekoşîna me a rizgariya netewî bêhtirîn tunde bûne, bêhtirî 1.500 welathêz beşdarî cejna Newrozê bûn. Vê yekê hemû êrîş û qomployên li dijî têkoşîna me, avê de bir. Bû delîlek ku, hercure êrîşbazî, wê li hemberê têkoşîna me berûpaşve here. Li derî bernama çandî a ji hêla HUNERKOM'ê, axafên konevanî jî hatin kirin. Herwusa komeke govendê û komeke sitranan yên xweyîcih jî, bernamê de cihên xwe girtin. Bi hunerên xwe, şev bêhtir zexmkirin. Şeva ku ji hêla girsan bi bal hat

Dûmahîk rûpel 16'an de

Li Erzeromê êrîşeke herifandinê li dijî çekxaneke leşkerî: Gelek mirî û birîndar hene

Roja 28'ê Nîsanê 1987'an, roja ku artêşa faşîst li Şemzînan hate pelixandin, li navça Îlica bajarê Erzeromê jî, çekxaneke leşkerî hate firandin û hilweşandin. Ev çekxana ku li gireke di navbera navçên Îlica û Kandillî li binê erdê ye, gava hate firandin dema beyanê zû bû.

Li çekxana leşkerî a girêdayî serleşkeriya kolordiya nehemîn de, li du peqînên duhev, agirekî mezin derket. Agir bi çekxanê girt. Mêtingeran duxuyankirin ku 7 leşkerên wan mirine û qasî 10 kesan jî xedar birîndar ketine. Lê belê bi hîkariya agirî, çekxane serûbin bûye û bi temamî asmanan de firîye. Lewma tê gotin ku, hêjmara miriyên dijmin gelek bêhtire. Herwusa gelek leşker jî hundabûne û dijmin, zîrar û zîyanetên maddî yên gelek mezin girtiye.

Di rewşekê de, ku pêtên berxwedanê çardorên Kurdistanê girtine, dijmin haydar bû ku, ê din li tu der û cihan nikarê bi hesanî jiyana xwe berdewambike; her kêliyê, ger ji hundur an ji derve, wê derbên mezin bigre. Ev yek baş kete mêjiyê dijminê mêtinger û mejokdar.

Şervanên ARGK roja Yekê Gûlanê li kedxwaran xistin: Li Gercewsê serleşkerek û 20 serbaz hatin tunekirin

Hêzên artêşa rizgariyê, roja 1'ê Gûlanê-Cejna Karkarên Cîhanê, bi tunekirina serleşkerekî (ustegmen) û 20 serbezên dijmin, pîrozkirin. Yekîtiyên leşkerî yên mêtingeran ku ji demeke dure rewşa alarimê de ne, piştî livbaziya Şemzînan, destura ji eskeriyê çûyina mal jî rakirin û bi hemû hîm û derfetên xwe, destpêkirin xwe ji êrîşên pêşmergên me biparêzin. Di bin rewşeke wusa de, lêdanake gelek mezin girt. Yekîtiyên me yên gerîlla jî hîm û hostayiya xwe a çelak û jîr, li pêşiya çavan daweşandin.

Weke agahiyên gihan me, roja 1'ê Gûlanê 1987'an, li dora gundê Yamanlar navça Gercewsê bajarê Mêrdînê, cemsekî leşkerên dijmin hatiye bombekirin û firandin. Yekîtiya dijmin a ku serê çend rojan bû li gundên derdorê hingavtin li gel dikir, wê rojê dema bayanê de, daku vê carê zilm û pîkoliyên xwe li gundê Yamanlar berdewam bike, bera xwe dabû gund. Lê çi heye ku, berî ku bighine gund, cemsa dijmin ji ser mayina ku têkoşerên me li ser rê vedabûn derbasbû û firî hewayê. Cemse

Dûmahîk rûpel 15'an de